இராஜ புத்திர விஜயம்

(முதற்பாகம்)

79

துரைத்தனத்தார் அங்கீகரித்தது

ALL-TNAL
00101

OFFICE OF THE REGISTRAR
N
14 SEP 1927
MADRAS

(இரண்டாம் பதிப்பு)

ஜயம் கம்பனியார்,
புத்தக வியாபாரிகள்,
எழும்பூர், சென்னை.

[காபிரைட்

V2
N27
77972

இராஜ புத்திர விஜயம்

(முதற்பாகம்)

துரைத்தனத்தார் அங்கீகரித்தது

இரண்டாம் பதிப்பு

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
No.
14 SEP 1927
MADRAS

ஜயம் கம்பெனியார்
புத்தக வியாபாரிகள்
35, ஹைரோட், எழும்பூர்,
சென்னை.

விலை அணா 15.] [காபிரைட்

முகவுரை

நமது பாரதகண்டத்தின் வடபாகத்திலே இராஜபுதனம் எனும் ஒரு பெரிய நாடு இருக்கின்றது. அது மத்தியபதி, மாருவாரம், ஜயபுரி, ஜயசீலமேரு, கோட்டை, பூண்டி, பேகநேரு எனப் பலபாகங்கள் கொண்டது. அப்பாகங்களை இக்காலத்திலே அவற்றின் தலைநகரங்களைக் கொண்டு, உதய புரி, ஜோதிபுரி என அழைத்து வருகின்றனர். இராஜ வமி சத்தைச் சேர்ந்தோர் வசித்துவரும் நாடாதலின், இராஜ புதனமென அப் பெருநாட்டுக்குப் பெயர் வந்தது போலும். அங்கே வசித்துவருவோர் அன்றும் இன்றும் இராஜபுத்தி ரர் என அழைக்கப்படுவர். அவர்கள் அனைவரும் ஆதிக்ஷத் திரிய வருணத்தினர். க்ஷத்திரிய ஜாதியில் சூரிய குலம், சந்திர குலம், அக்கினி குலம் எனும் மூன்று பிரிவுகள் உண்டு என இந்துக்களின் புராண இதிகாசங்கள் கூறும். இனி, இராஜ புத்திரருக்குள்ளே வேறு முப்பத்தாறு உட் பிரிவுகளும் உள. முதல் பாகமாகிய இந்நூலில் மத்தியபதி யின் சரித்திரம் சொல்லப்படும். அம் மத்தியபதி மன்னவர் சூரிய குலத்தினர். இவர்கள் ஸ்ரீராமபிரானது மைந்தன் இலவனது சந்ததியார் ஆவர்.

தேச பக்திக்கும் சுத்த வீரத்துக்கும் உறைவிடமாக விளங்குவோர் இராஜ புத்திரரே. தாய் நாட்டுக்காக வாட் போர் புரிந்து பொன்றி வீழினும், அதுவே உடலெடுத்த தின் பெரும் பேறுகும் என்பது அவ் வீரரின் கொள்கை. வீர சுவர்க்கம் புகுவதற்கும் அதுவே ஏற்ற வழியாகும் என்

பது அவர்களது நம்பிக்கை. ஆதிமுதல் அன்னிய வரசு இந்தியாவில் தலைகாட்டா வண்ணம் தடுக்க முயன்று, அதற்காக உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் ஒருங்கே வழங்கியவர்கள் அவர்களே. படை முகத்திலே குலப் பகைவரிடத்தும் பெருந்தன்மை காட்டிப் பெருமைபெறுதல் அக் குலத்தினரிடமேயுண்டு. பகையாளி பலங்குன்றிப் போய்விடின், அவனை அச்சமம் அவர்கள் எதிர்க்க மாட்டார்கள். முதல் போரிலே இலங்கேசன் முறிபட்டுத் தனியே நின்ற காலையில், ஸ்ரீராமபிரான் கருணைகொண்டு, "அப்பனே! இன்று போய் நாளை வா" என்றருளியதே போல், அவர்களும் அருள் புரிவார்கள். ஸ்ரீராமபிரான், அருச்சுனன், கர்ணன், கிருஷ்ணன், பீமன், பலதேவன் முதலிய வீரர்களைப் பற்றிப் புராணங்களில் பலரும் படித்திருப்பர். அன்னவரின் மறு பிறப்பாக, மத்தியபதி மன்னவன் பிரதாப சிம்மன், மாருவார வீரசிங்கம் துர்க்கதாஸன், அஜமேரு நாட்டின் அரிய வீரன் பிருதிவி ராஜன் முதலியோரைச் சொல்லலாம். முன்னம் இராஜ புத்திரரின் விரோதிகளாய் அவர்களுடன் அமர்புரிந்த அல்லாவுதீன், பாபர், அக்பர், முதலியவர்களும் அவர்களின் வீர தீரத்தையும், தணியாத தேச பக்தியையும், சுத்த வீரத்தையும் வாயாரப் புகழ்ந்து, மனமார மதித்து, எழுதி வைத்துளர்.

முகம்மதிய மரபினர் இத் தேசத்திலே காலடி வைத்த காலந்தொட்டு, அதாவது 8-வது நூற்றுண்டி லிருந்து பதினெட்டாவது நூற்றுண்டு முடிய, ஓராயிர வருஷ காலமாகத் தேச பக்தியும் ராஜ பக்தியுங் கொண்டு, சமர் புரிந்துவந்தவர்கள் இராஜபுத்திரர்களே. இத்தேசத்தில் தோன்றிய பொழுது, அவர்களைப் போரில் புறங்கண்டு வாகை சூடிய வீரன் மத்தியபதி மன்னவனும் பூப சிம்மனே. கடைசி வரையில் அன்னிய வரசுக்குத் தலைவணங்கேன் என்று

கூறி, வீரமே விளைத்தவனும் மத்தியபதியின் காவலனான பிரதாப சிம்மனே. பாரத தேசத்திலே பின்னர் மொகலாய வரசு மகா உன்னத பதவியடைந்திருந்த காலையிலும், அதனை எதிர்த்து நின்று போர் புரிந்தோரும் மத்தியபதியின் தலைவராவர்.

அக்பர், ஷாஜிஹான் முதலிய சக்கரவர்த்திகளின் காலத்தில் மொகலாய வரசு தலை சிறந்து நின்றதற்கும், இராஜபுதன வீரரின் பக்க பலமே காரணம். இராஜபுத்திரரின் போராதரவு இல்லாமல் போயின், இங்கே அரசு நிலைக்காதென்று அறிந்து, அவர்களின் நட்பையும் பிரியத்தையும் அம்மொகலாய மன்னவர் பற்பல வழியிலும் தேடிக்கொண்டனர். அப்பால், ஆங்கிலேயர் நம் தேசத்திலே தோன்றி நிலையாக நிற்கக் கருதியபொழுது, அவர்களும் இராஜ புத்திர வீரரின் பேருதவியைத் தேடிக்கொள்ளாமலில்லை. இன்றும் நாளையும், ஆங்கில ஆட்சியின் சேனையிலே இராஜ புதன வீரர் சிறந்து விளங்குகின்றனர். மாடு இளைத்தாலும் கொம்பு இளைக்குமோ? பழைய பெருமையும் பதவியும் அந்த க்ஷத்திரிய குலத்தினருக்கு இப்போது அவ்வளவாக இல்லாமற்போயினும், அவர்களது பாரம்பரை வாசனை அவர்களை விட்டகலாமல், இன்னும் விளங்கியே வருகின்றது. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்து விபரீதம் பல விளைந்திருப்பினும், இன்றும் ராஜபுதன நாடுகளிலே அக்காலத்திய அரச பரம்பரையார் வெற்றி வேந்தர்களாக வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

அத்தகைய வீர புருஷர்களின் சரித்திரமே "இராஜ புத்திர விஜயம்" என்னும் இந் நூலில் காணப்படும். இதற்கு ஆங்கிலத்திலே (1) கர்னல் டாட் என்பவர் எழுதியுள்ள இராஜ புதன சரித்திரம், (2) ஹாவல் என்பவர் எழுதியுள்ள ஆரியர் ஆட்சி, (3) கின்கெயிட் என்பவர் எழுதியுள்ள மகாராஷ்டிரர் சரித்திரம், (4) ஆசிரியர் யதுநாத சர்க்கார்

எழுதியுள்ள அவுரங்கசீப்பின் சரித்திரம் (5) மொகலாயரின் சரித்திரத்துணுக்குகள், (6) ஹரிவிலாஸ சாரதர் எழுதியுள்ள ஹிந்துக்களின் மேன்மை, (7) வின்ஸெண்டு ஸ்மித் எழுதியுள்ள இந்தியாவின் ஆதி சரித்திரம், முதலிய அரிய நூல்கள் பெரிதும் உதவியாக இருந்தன. அன்று தொட்டு நேற்றுவரை, முகம்மதியருடன் இராஜபுத்திரர் போர் புரிந்த வரலாறும், இரு திறத்தினரும் காட்டிய போர்த் திறமையும் ஏற்றபடி இந்நூலில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள. முதலில் முகம்மதியர் இந்நாட்டினருக்கு அன்னியராக இருந்தனர்; இன்றோ நம்நாட்டு மக்களாகி விட்டனர். இனி நாம் எந்த மதத்தினராயினும், ஜாதியினராயினும், பிரிவினராயினும் ஒரு மனங்கொண்டே வாழ வேண்டும். ஆதலால் இராஜ புத்திர வீரரைச் சிறப்பாகக் கூறி யிருக்குமிடத்தில், முகம்மதியரைக் குறைவு படுத்திக் கூறி யிருப்பதாக ஒருவருங் கருதலாகாது.

தமிழ் மக்கள் அனைவரும் இவ்வீரர்களின் சரித்திரத்தைப் படித்து இராஜவிசுவாசம், தேசாபிமானம், மனோதிடம், உயர் வீரம், முதலிய அரும்பெருங் குணங்களை வளர்ப்பாராக.

இங்ஙனம்,

ஜயம் கம்பேனியார்

நூல் அடக்கம்

		பக்கம்.
1.	மத்திய பதியின் மகிமை	1
2.	கனக சேனன்	4
3.	சிலாதித்தன்	6
4.	குகாதித்தன்	9
5.	நாகாதித்தன்	14
6.	பூப சிம்மன்	15
7.	கோமான்	29
8.	சமர சிம்மன்	32
9.	ராணி கூர்ம தேவி	36
10.	இரகூபன்	38
11.	ராணு லட்சுமணன்	40
12.	,, அமர சிம்மன்	58
13.	,, கெயித சிம்மன்	80
14.	,, இலட்ச சிம்மன்	88
15.	,, மோகலன்	97
16.	மகாராணு கும்பன்	110
17.	உதய சிம்மன்	123
18.	ராணு ரவி மல்லன்	126
19.	,, சங்கர சிம்மன்	159
20.	,, ரத்தின சிம்மன்	178
21.	,, விக்கிரமஜித்தன்	185
22.	வனவீர சிம்மன்	199
23.	ராணு உதய சிம்மன்	207

உ

இராஜ புத்திர விஜயம்.

மத்திய பதியின் மகிமை.

இராஜபுதன நாடுகளில் மத்தியபதி அல்லது நடுநாடு என்பது ஒன்று. இக்காலத்தே அது ஆங்கிலத்தில் மீவார் என வழங்கிவருகிறது. தலைநகரின் நாமத்தைக்கொண்டு அதனை, உதயபுரி என்றும் சொல்லுவர். இதர பலநாடுகளில் அதனையே முதன்மையாகக் கூறவேண்டும். அந்நாட்டரசர் சூரிய வமிசத்தினர். அவர்களை ரகுவமிசத்தினர் எனவும் புகல்வதுண்டு. இந்துக்களின் இதிகாசங்களில் சிறந்தது ஸ்ரீமத் ராமாயணம். அதில் கதாநாயகமாக விளங்கும் மூர்த்தியின் பெயர் ஸ்ரீராமபிரான். அவர் மும்மூர்த்திகளில் விஷ்ணுவின் அவதாரம்; கொடிய அரக்கரைக் குலைத்து, சீரிய முனிவரையும் பிறரையும் காக்கவந்தவர். இங்ஙனமே இதிகாச புராணங்கள் கூறும். அப்பெருமானுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். அவர்களில் ஒருவன் பெயர் குசன். மற்றவன் பெயர் இலவன். மத்தியபதியின் மன்னவர் இலவனது சந்ததியார். இது அவ்வேந்தரின் வமிசாவளி நூலிலிருந்து விளங்குகிறது. அவ்விரு மைந்தரில் இலவன் என்பான் உலோககூடம் என்னும் நகரை நிருமித்தான். இப்பொழுது அந்நகரம் ஆங்கிலத்திலே லாகூர் என வழங்கிவருகிறது. அதுவே பாஞ்சால நாட்டின் தலை

நகரமாகும். அந்த உலோககூட நகரிலே இலவனது சந்ததியார் வாழையடி வாழையாக வெற்றி வேந்தர்களாய் வாழ்ந்து வந்தனர்.

இரண்டாவது நூற்றாண்டிலே அந்நகரில் அரசு செலுத்தியவன் பெயர் கனகசேனன். முதல் நூற்றாண்டிலிருந்து அக்கனகன் காலம்வரையில், ஆங்கு ஆண்டுவந்த அரசர் மகாரதன், அந்தரதன், அசைலசேனன் எனப்படுவர். கனகசேனன் தலையெடுக்கும் வரையில்தான், இலவனது வமிசம் அங்கே நிலைத்திருந்தது. அவர்களில் கனகசேனனைப் பற்றியே சரித்திர வாயிலாகச் சிற்சில விவரங்கள் புலப்படுகின்றன. ஆதலின், மத்தியபதி மன்னரிலே சரித்திர வாயிலாக விளங்கும் முதல் வேந்தன் கனகசேனனே.

அந் நாடுகளில் மத்தியபதியே மிக்க மேன்மை பெற்றதென மேலே சொன்னோம். கடந்த ஆயிரத்து ஐந்நூறு வருஷங்களுக்கு அதிகமாக அந்நாட்டில்தான் அரசர் பலர் இடைவிடாமல் ஆண்டுவந்துளர். ஆதியிலே சிறந்த தலைநகராக விளங்கியது சித்தூரே. அதுதான் சித்திரகூடமெனப்படும். அச்சித்திரகூடத்தில்தான் ஸ்ரீராமன் தமது தேவியுடன் வனவாசஞ் செய்துவந்தார். ஆதலின் சித்தூர் மிக்க சிறப்புள்ளதென அங்குள்ளோர் கூறுவர். சித்திராங்க மௌரி என்பவனால் அந்நகரம் ஆக்கப்பெற்றது. ஆதலின் அது சித்தூர் என வழங்கலாயிற்று என்றுரைப்பாரும் உளர். இது எங்ஙனமாயினும், முன்னம் அச் சித்தூர் நகரம் மிக்க சீரும் சிறப்பும் பொருந்தி யிருந்ததென்பதில் ஐயமில்லை. முன்னாளில் முகம்மதிய மன்னரில் பலரும் அந் நகரைத் தம் வசமாக்கப் பட்டபாடு இவ்வளவு அவ்வளவு அன்று. அப்பொழுது அது மும்முறை மண்ணோடு மண்ணாக அழிக்கப்பட்டது. எண்ணிறந்த ராஜபுத்திர வீரர் களப்பலி யாக்கப்பட்டனர். அல்லாவுதீன், பேபர், அக்பர்

அவுரங்கசீப் முதலிய மன்னவர் அந்நாட்டை அடிப்படுத்த அளவு கடந்த முயற்சி புரிந்தனர். அக்காலம் நாட்டின் நலத்துக்கும் மக்களின் சுதந்திரத்துக்குமாக உயிரைப் பறி கொடுத்த ராஜபுத்திர வீரருக்குக் கணக்கில்லை. இங்ஙனம் பல நூற்றாண்டுகள் அந்நாடு அடைந்த கஷ்டநஷ்டம் சொல்லத் தரமன்று.

எனினும் அந் நாடும் அந் நாட்டரசரும் எந்நாளும் வளமையிலும் வீர தீரத்திலும் குன்றிவிடவில்லை. அதனால் அன்றுதொட்டு இன்றுவரை இதர ராஜபுத்திர வேந்தரும் வீரரும் நடுநாட்டின் நரபதிகளை பயபக்தி விசுவாஸத்துடன் போற்றி வருகின்றனர். நம் பாரத பூமியின் புராதன சரிதமெழுதிய ஆதிசரித்திர ஆசிரியர் அனைவரும் மத்திய பதியை மகிமையுடன் மதித்துப் பேசியிருக்கின்றனர். பரம்பரையாக அந்நரபதிகளுக்கு ஹிந்து சூரியன், ஹிந்துபதி என்னும் பட்டப் பெயர்கள் வழங்கிவருகின்றன. இதர நாட்டினர் இப்பாரத பூமியில் காலடிவைத்த காலந்தொட்டுக் கடைசி வரையில் போர்புரிந்து ஹிந்து ராஜ்யத்தை நிலை நாட்ட முயன்றவர்களில் அந் நாட்டரசரை விசேஷமாகக் குறிப்பிடலாம். ஆயினும் பாரத பூமியின் தலையில் பரமன் வேறுவிதமாகப் பொறித்து விட்டார். எல்லாம் ஈசன் செயல்.

கனகசேனன் (145—கி. பி.)

ஸ்ரீராமபிரான் காலம்வரையில் சூரிய வமிசத்தின் தலைநகராக விளங்கியது அயோத்திமா நகரே. அப்பால் பல்லாண்டுகள் வரையில் உலோககூட நகரே தலைநகராக இருந்துவந்தது. கனகசேனன் முடிசூடிய காலத்திலே அது கைதவறிவிட்டது. இதன் காரணம் புலப்படவில்லை. தன் புராதன தலைநகரை இழந்தானுயினும், தன் மரபினுக் குரிய தோள்வலியையும் வாள்வலியையும் அவன் இழக்க வில்லை. மனவலியும் அவனிடம் நிரம்பிக்கிடந்தது. ஆத லின், அவன் பாஞ்சால நாட்டைத் துறந்து, சௌரர் நாட டைந்தான். பம்பாய் மாகாணத்திலுள்ள சூரத்து என்ற நகரம் அக்காலம் சௌரர் நாட்டின் முக்கிய நகரங்களில் ஒன்ருகும். சூரியனை வணங்குவோர் சௌரர் என அந் நாளில் வழங்கிவந்தனர். அவர்கள் விசேஷமாக அங்கேதான் வசித்து வந்தார்கள். அதனுல், அந்நாடும் சௌரர்நாடு என்ருயிற்று. அக்கினி குலத்தைச் சேர்ந்த பௌரனெருவன் அச் சமயம் சௌரர் நாட்டில் அரசுபுரிந்து வந்தான். அப் பௌரனுக்கும் கனகனுக்கும் 145-ம் வருஷம் கடும்போர் நிகழ்ந்தது. அதில் பகைவனைப் புறங்கண்டு வெற்றிமாலை சூடியவன் நம் கனகசேனனே. அவன் அடைந்த வெற்றி மிகப் பெருமித வெற்றியாம். ஆதலின், அவன் வீரநகரம் என்ற நகரைக் கட்டினுன். விராடகிரி யெனவும் அதற்கு வேருெரு பெயருண்டு. அந்நகரின் அமைப்பும் வனப்பும் செப்பத்தரமல்ல.

அப்பால் கனகசேனன் தன் குலத்தை அங்கே நிலை நிறுத்திச் சிறிதுகாலம் அரசுபுரிந்து வந்தான். அது தவிர, வேறு விவரம் எதுவும் தெரியவில்லை. அவனுக்குப் பின், மகாமுக்தசேனன், சுதாந்தசேனன், என இருவர் அந்

நாட்டைப் பரிபாலித்து வந்தனரென அறிகிறோம். கனக னுக்கு நான்காவது தலைமுறையிலே தலையெடுத்துத் திகழ்ந்த வேந்தன் விஜயசேனன் எனப்படுவான். அஜய சேனன் எனவும் அவனைச் சிலர் அழைப்பர். அவ் விஜ யன் தன் பெயருக்கேற்ப விஜயபுரி என்னும் பட்டண மொன்று உண்டுபண்ணினான். அங்ஙனம் தோன்றிய வேறொரு நகரின் பெயர் வல்லப புரம். இதுவே இதர நகரங்களைவிட மிகச் சிறந்தது; சரித்திர வாயிலாகவும் புகழ்பெற்றது. வீரவாழ்வினால் விஜயன் தன் பெய ரைக் காரணப் பெயராக்கிக் காலங்கழித்தான் என்று புலப் படுகிறது. இதர விவரங்கள் தெரியவில்லை. அந்நாளிலே சௌராஷ்டிர நாட்டினது துறைமுக நகரின் பெயர் காயனி. அது இப்போது காம்பே எனப்படுகிறது. நகரங்களின் நாமத்தை யுற்றுநோக்கின், வேந்தர்களிற் பலரும் வீரசிங்கங்களாக விளங்கியிருக்க வேண்டும். அவர்கள் அனைவரும் ஹிந்து மதத்தினர்; ஆயினும் சர்வசமய சமரஸிகளாக இருந்தன ரென அறிகிறோம். அவர்கள் ஜைன மதத்தினரிடம் மாறுகொள்ளாது பேராதரவே புரிந்துவந்தார்கள். அந் நாள்வரை அவர்கள் தரித்துவந்த பட்டப்பெயர் சேனன். சேனன் என்றால் பெருஞ் சேனையை நடத்தும் சூரன் என்று பொருள். விஜயசேனன் கட்டிய வல்லப புரம் சரித்திர சம்பந்தம் வாய்ந்தது. வல்லப சகாப்தம் எனவும் காலவரை ஒன்று வழங்கலாயிற்று.

சீலாதித்தன் (524—கி. பி.)

அவ் விஜயனுக்குப் பின்னர் ஆண்டுவந்த அரசர் பத்மாதித்தன், சிவாதித்தன், ஹரிதாதித்தன், சூரியாதித்தன், சோமாதித்தன் எனப்படுவர். இவர்களைப்பற்றிய செய்தி எதுவும் தெரியவில்லை; ஆனால், விஜயசேனனுக்குப் பின்பு பட்டப்பெயர் ஆதித்தன் என மாறிவிட்டதாக மட்டும் புலப்படுகிறது. ஆறாவது நூற்றாண்டிலே சோமாதித்தனுக்குப் பின்னர் முடிசூடியவன் சீலாதித்தன். இவன் சாந்த குணசீலன்; பரம தயாநிதி; குடிமக்களிடம் பேரன்பு பூண்டவன்; ஆதலால் இவன் பெயர் காரணப் பெயராயிற்றென்னலாம். சூரியவமிச வேந்தர்களுக்கு அதிதேவதை அல்லது குலதெய்வம் சூரியனே. அவர்கள் அனைவரும் நாடோறும் தினகரனைத் தொழுவர். இக்காலத்திலும் இந்துக்களிற் பலர் சூரியனைத் தொழுது இஷ்டசித்தி பெறுவதுண்டு. சீலாதித்தனும் ஆதித்தனைத் தொழுவதில் சிறிதும் தவறியதில்லை. பகையரசரால் பேராபத்து நேரின், அவ் வமிசத்தினர் பகலவனைப் பணிவர். உடனே அக் கடவுள் அருள் பாலித்துத் தனது சப்தமா என்னும் பரியை யளிப்பான். அத் தெய்வப் பரியைத் துணைகொண்டு போரில் புகுந்தால், பகைவரை முதுகு கண்டு வாகை சூடியே திரும்பலாம்.

524-ம் வருஷத்திலே மிலேச்சர்கள் என்போர் அந் நாட்டின்மீது தண்டெடுத்து வந்தனர். உடனே சீலாதித்தன் தனது குலதெய்வத்தைத் துதிக்கலானான். நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வம் வேறொன்று நினைக்கும் என்பர் பெரியோர். சீலாதித்தனது அமைச்சர் குழாத்திலே கொடும்பாவி யொருவன் இருந்தான். மந்திரிகளின் முதற்கடமையை அவன் மதிக்கவில்லை. மதி வளருங்காலை

யில் அதனிடமுள்ள முயற்களங்கம் தானும் வளரும்; தேயுங் கால் தானும் தேய்ந்துபோம். அங்ஙனமே அரசனுக்கு வாழ்வு வருங்காலத்து, அமைச்சரும் உடனிருந்து வாழ்வைப் பெருக்கித் தாமும் போகந் துய்ப்பர்; தாழ்வு வரின் அதனைத் தணிக்க முயலுவர்; முயன்றும் முடியாதாயின் கூடவிருந்து வேந்தனைத் தேற்றுவர். முன்னம் அயோத்தி மன்னன் அரிச்சந்திரன், தன் பதியையும் நிதியையு மிழந்து சுடலைகாத்த காலத்தே, சத்தியகீர்த்தி உடனிருந்து அச் சக்கரவர்த்தியின் துயரைத் தணித்தானல்லவா?

சிலாதித்தனது அமைச்சனே அரசனுக்கு உதவிபுரிய வரும் பரியை வழிமறிக்கலாயினன். சப்தமா வந்து சமரில் தலைகொடுக்கு மென்பதை அப் பாவியினால் பகைவர் உணர்ந்துகொண்டனர். அவ்வளவுதான் தாமதம். அவர்கள் ஒரு பசுவைக்கொன்று அதன் உதிரத்தை அக்குதிரை தோன்றும் சூரியகுண்டத்தில் கொட்டிவிட்டனர். அமைச்சனது வஞ்சனையை யாரும் அறியவில்லை. தன் மந்திர சக்தியாலும் பூஜாபலத்தினாலும் அப் பரியை அழைத்தான் சிலாதித்தன். அழைத்து மென்ன? அப்பரி வரவில்லை. ஆதலின் தெய்வசகாயம் இல்லையென அவனுக்குத் தோன்றியது. எனினும் வீரசிங்க மாதலின் அவன் சிறிதும் மனந் தளரவில்லை. இதுவே ராஜபுத்திரரின் இலட்சணம். ஒருதவியு மின்றித் தனியே நிற்பினும் ஆவி போமளவும் கொடும்போர் புரிவதே அக்குலக் குமரரின் முதற் குணம்.

தன் படைகளனைத்தும் போர்க்களத்தில் திரளவேண்டு மென அவன் முரசறைவித்தான். அவ்வாறே ராஜபுத்திர வீரர் அனைவரும் வாளும் வேலும் வில்லுந் தாங்கி வந்தனர். முன்னோர் மொழிந்த முறைமைக் கிணங்கத் தன் சேனையை அணி வகுத்தான் சிலாதித்தன். இருபக்கத்து வீரரும் கைகலந்து போர்புரிந்தனர். இக்காலத் தரசர்

போர்க்களத்தே முன்னணியில் நின்று சமர் செய்யார். முன்னமோ முன் வரிசையில் நின்று வீரமுடன் அரசர் அமர் புரிவர். அங்ஙனமே சிலாதித்தன் சமர் செய்தான். செய்து மென்ன? பகைவன் சேனையோ புற்றீசல்போல் புறப்பட்டு வந்தது. ராஜபுத்திரர் புறங்கொடாமல் போர் புரிந்து ஆருயிரீந்து அமரருலகு சென்றனர். சிலாதித்தனும் வீர சுவர்க்கம் புகுந்தான். அவ்வளவில் மிலேச்சர் அவ் வல்லப நகரில் புகுந்து அதனை நிர்மூலம் செய்து நாட்டையும் நாசப்படுத்தினர்.

ஈன்றெடுத்த தாயே தன் குழந்தையைக் கொல்வது போல், கொடிய பாதகம் புரிந்த மந்திரியைக் குறித்து நாம் என்னென் றியம்புவது? தோழனை வஞ்சித்தவன், பிறன் மனைவியை நயந்தவன், கன்னிகையைக் கலக்கியவன், உயிர் கொன்று உடல் தின்றவன், அமைச்சனுயிருந்து அரசு கொன்றவன் ஆகிய ஐவரும் பஞ்சமா பாதகர். அவர்கள் இம்மையிலே பெருநோய்க்கு இரையாகி, மறுமையிலே மாநரகில் வீழ்வரென நமது சமயநூல்கள் சாற்றுகின்றன. வல்லப நகரம் வாழ்வற்று, நாடும் மிலேச்சர் வசமாயினபின், எஞ்சி நின்ற முப்பதாயிரம் ராஜபுத்திர குடும்பங்கள் வேற்றுநாடு சென்றுவிட்டன.

குகாதித்தன்

சீலாதித்தன் போர்முனையில் மாண்டவுடன் அவன் தேவியரனைவரும் உடன்கட்டை ஏறிவிட்டனர். அக்காலத்தே உடன்கட்டை ஏறுதல் வெகு பிரபலம். வடநாட்டில் மட்டுமன்றி நந் தென்னாட்டிலும் அது பிரபலமே. "காதலர் இறப்பின் கனையெரி பொத்தி, ஊதுலைக்குருகின் உயிர்த்து அகத்தடங்காது, இன்னுயிர் ஈவர்; ஈயாராயின், நன் னீர்ப் பொய்கையின் நளியெரி புகுவர்; நளியெரி புகா ராயின், அன்பரோடு உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்று உடம்படுவர் பத்தினிப் பெண்டிர்," என்று மதுரைப் புலவர் மணிமேகலையில் கூறியுள்ளார். சீலாதித்தன் தேவி யரில் பலரும் அவனுடன் தெய்வ உலகம் போயினர். எனி னும் புஷ்பவதி என்பாள் மட்டும் உயிர் தப்பி இருந்தனள். அச்சமயம் அவள் வல்லப புரத்தில் இருக்கவில்லை. இருந் திருப்பின், அவளும் தன் பதியுடன் பரலோகம் போயிருப் பாள். போர் மூளுமுன்பே அவள் தன் தாயகம் சென்றிருந் தாள். அக்காலை அம்மையின் அருளால், அவள் கருத்தரித் திருந்தனள். அதுபற்றி அத்தெய்வத்திற்குப் பிரார்த்தனை செலுத்த அவள் தலயாத்திரை போயினள். அப்பொழுது தான், தன் பதிக்கு நேர்ந்த கதி அவளுக்குத் தெரியவந்தது. அவ்வளவில் தீயில் குளித்து அவள் உயிர்துறக்கத் துணிந் தாள். ஆனால் வயிற்றிலிருக்கும் கருவின்கவலை வந்து சூழ்ந்து கொண்டது. ஆதலின் கரைகாணாது அவள் கண் கலங்கினள்.

தன்னுடன் கருவினையும் கொல்ல அவள் மனங் கொள்ளவில்லை. 'காலக்கிரமத்தில் இக் கரு வளர்ந்து உலகில் உதித்து நங் குலத்தை விளக்காதா?' என்னும் ஆசைகொண்டு சிறிதுகாலம் அவள் உயிருடனிருக்கக் கருதினாள். ஆனால் எங்கிருப்பது? தாயின் அகத்தே தங்கியிருக்க மனமில்லை.

நாதன் தீர்ந்த பின்பும் உயிர்தாங்கித் திரிகின்றனளேயென உறவினரும் ஊராரும் ஏசக்கூடும். புருஷனது பதியோ பகைவன் கையில் பட்டுக் கிடக்கின்றது. எனவே தாயகத்திலும் தலைவனகத்திலும் தங்கவகையில்லை. ஆதலின் அவ்வபலை மலைய மலைக் குகையிலே மைந்தனைப் பெற்றெடுக்கும் வரையில் மறைந்து நின்றனள்.

காலக்கிரமத்தில் அழகின் கனியென ஒரு குமரன் பிறந்தான். அவ்வளவில் அம்மாது தன் புதல்வனை நோக்கி, "என் கலியை மாற்ற வந்த குலமணியே! அரசனது அந்தப்புரத்தே ஆடம்பரத்துடன் வாழவேண்டிய நீ, இக் கானகத்தே எங்ஙனம் வளருவையோ அறியேன்; கொடிய விலங்குகள் வாழும் மலைக்குகையிலா நீ பிறப்பது? இதுவும் உன் தலைவிதி போலும்! விதியை வெல்லவல்லார் யாவர்? கடவுளரையும் விதி விடாது எனின், பந்தமுள்ள மானிடரை விடுமோ? உன்னைச் சீராட்டிப் பாராட்டும் பாக்கியமில்லாப் பாவியானேன் யான். இனி அழுது பயனென்ன? நொந்துதான் என்ன பயன்? ஆவதொன்றுமில்லை. நம் அம்மை பவானியே உன்னைப் பாதுகாக்கவேண்டும். பிள்ளைவரம் பெற்றுப் புருஷனை யிழந்து பொன்றுகின்றேன்," என்று வருந்திநின்றனள். அப்பால், புஷ்பவதி அப்பாலனை அரசகுல ஆசாரியரின் மகளான கமலாவதி யென்பாளிடம் அடைக்கலமாக வைத்து, "என் அன்னாய்! இனி நீயே இக் குழந்தையின் தாயர்வாய். தோன்றும்பொழுதே தாயையும் தந்தையையும் இழக்கும் துர்ப்பாக்கியனான இப்பாலன் உன் அடைக்கலம். உங்கள் குலச் சிறுவனைப்போல் இவனை வளர்த்து வருவாயாக. தக்க வயது வந்ததும் ராஜபுத்திர மங்கைபொருத்தியை மதித்து இவனுக்கு மணமுடிக்கவேண்டும். இதுவே எனது வேண்டுகோள்," என்றிரந்தபின் தீயில் குளித்துத் தன் நாதன் போன நல்லுலகம் போயினள்.

வேதியர் குலத்தில் வந்த கமலாவதி, தன் குழந்தையினும் பன்மடங்கு பரிவுடன் அவனை வளர்த்து வந்தாள். உரியகாலத்தே அவனுக்கு நாமகரணம் நடந்தேறியது. மலைக்குகையில் பிறந்தும் மதித்தற்கரிய அழகு பொருந்தியும் இருந்ததனால் குகன் என்னும் நாமமே சிறந்ததெனச் சூட்டப்பட்டது. அந்தணற்குரிய முறையில் அக்குகன் வளர்ந்து வந்தான். ஆயினும் அவன் அக் குலச்சிறுருடன் சேருவதில்லை; பள்ளிக்குப் போவதுமில்லை; படிப்பதுமில்லை. ராஜபுத்திர குலமக்களுடன் கூடியே குகன் குலவுவான்; உண்டைவில்லும் அம்புங்கொண்டு பட்சிகளை வதைப்பான்; வாளும் வேலும் தேடியடைந்து வனவிலங்குகளை நாடித் திரிவான். வீடு வரும்பொழுது அவன் உடலெங்கும் உதிரம் படிந்திருக்கும். ஊரார் அது கண்டு ஓலமிடுவர்; கமலாவதியைக் கூவியழைத்து ஈதென்ன கோலமென்று ஒன்றுகூடிப் பேசுவர்.

இங்ஙனம் ஐந்தாவது வயதிலேயே மாபின்மதி தலையெடுத் தாடியது. இதனைக் கண்ட கமலாவதி கண்கலங்கினள். அவளோ பரிசுத்தமான பார்ப்பன குலத்தில் பிறந்தவள்; அரிய நூல்களைக் கற்றறிந்த ஆசாரியரின் மகள்; உயிர்க்கொலையென்ருல் உள்ளம் நடுங்குபவள். புண்ணியத்தைக் கருதிப் பாலனை வளர்க்கப் புகுந்து, குலப் பெருமையைக் குலைத்துக்கொள்ள அவளுக்கு மனமொப்புமோ? ‘கமலாவதியின் குமரன் வேதியர் வித்தில்லை போலும்’ என்ற ஊரார் ஏச்சை அவள் எங்ஙனம் சகிப்பாள்? இருதலைக்கொள்ளி எறும்புபோல் அவள் ஏங்கி யுழன்று பாலனுக்குப் பக்குவமாகப் புத்தி புகட்டிப் பார்த்தாள்;பயமூட்டியும் பாடுபட்டாள். ஒன்றிலும் அவன் திருந்தவில்லை. இதனுல், குலத்தைப் பெரிதாக மதித்து அவனைக் கைவிடலாகுமா? கைவிடின், அடைக்கலப் பொருளை அலக்ஷியம் செய்த அரும்பாவத்துக்கு ஆளாக நேரும். ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை யென்பர் அறிவு

டையோர். அதன்படி "ஈசனே! இதுவும் உன் திருவிளையாடல் போலும்!" என்று தேறி, அப் பாலனை அன்புடன் போற்றிவருவதில் அவள் ஒரு சிறிதும் குறையாதிருந்தாள்.

அந்நாளிலே மலையமலைக் கப்பால் ஈதூர் என்ற பிரதேசமொன்று இருந்தது. வில்லவர் மரபினனொருவன் அதனைப் பரிபாலித்து வந்தான். அவன் பெயர் மண்டலீகன். அக்குலச் சிறுவருடன் கூடியிருந்து குலவுவதில் குகனது காலம் கழியும். அவர்களுடன் அவன் காடும் மலையும் கடந்து செல்வான்; வேங்கையையும் மானையும் வேட்டையாடுவான்; அதில் வீரங்காட்டி அச்சிறுவரின் கருத்தைக் கவருவான். அங்ஙன மிருக்கையில் குகனது முகவிலாசமும் வீரச்செயலும் மண்டலீகனுக்குத் தெரியவந்தன. உடனே அப்பாலனிடம் அவனை அறியாது அன்பும் ஆர்வமும் பிறந்து பெருகின. அவனுக்கோ புத்திரப் பேறில்லை. ஆதலின் அன்பும் ஆர்வமும் நாள்தோறும் கொழுந்துவிட்டுக் குகனைக் கவிந்துநின்ற தியற்கையே. வில்லவ வாலிபருக்கும் குகனிடம் பக்தி விசுவாசம் பழுத்துவந்தது. விளையாட்டிலும் குகனையே அவர்கள் காவலனாகக் கொள்வர்; அவனிட்ட கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு நடப்பர். ஒருதினம் அவர்கள் ராஜா மந்திரி என்ற விளையாட்டு விளையாடினர். குகனே அதில் அரசனாக விளங்கினான். வனமல்லிகை, முல்லை முதலிய மலர்கொண்டு அவர்கள் அவனுக்கு முடிசூட்டினர். அம் மரபினருக்குள் விசித்திரமான வழக்கமொன்றுண்டு. அஃதாவது, முடிசூட்டும் சமயத்திலே முதியோனொருவன் வாள்கொண்டு தன் பெருவிரலை நறுக்கி, அதிலிருந்து பாயும் உதிரத்தைத் தொட்டு நெற்றியிலே திலகம் இடுவதாகும். அவ்வாறே அச்சிறுவரில் ஒருவன் குகனுக்குத் திலகமிட்டான்.

அங்ஙனம் விளையாட்டில் வேந்தனாகி விளங்கிய குகன், அப்பால் உண்மையிலும் அரசனாயினன். மண்டலீகனுக்கு அந்தியகாலம் கிட்டியது. பட்டத்திற்கோ பிள்ளை யில்லை. மண்டலீகன் குகனையே புதல்வனாகப் பாவித்து அவனுக்கு முடிகவித்தான். அன்னை யிறந்த காலத்தே அனாதையான குகன், இங்ஙனம் வாலிபவயதிலே வேந்தனாகும் பாக்கியம் பெற்றனன். முன்னவனது அருளிருப்பின், முடிதரித்து மகிழ்தல் ஒரு பெரிதோ? அக் குகநாமன் பார்த்திபனாகிய பின், அவனது சரித்திரம் புலப்படவில்லை. ஆனால், அவன பெரும்பெயரும் புகழும் பெற்றவன். அவன் சந்ததியார் குகாதித்தர் அல்லது குகலாதியர் என அழைக்கப்படலாயினர். தன்னை வேந்தனாக்கி முடிகவித்த மண்டலீகனை அவன் மாய்த்தானெனச் சொல்லப்படுகிறது. இதன் காரணம் யாதோ?

நாகாதித்தன்.

தன்னை வேந்தனுக்கிய வில்லவர் தலைவனை அக் குக நாமன் கொன்ருனுயினும், அவனும் அவன் வமிசத்தினரும் பன்னெடுங்காலம் அந்நாட்டைப் பரிபாலித்து வந்தனர். குகனுக்குப் பின்னர் ஒருவர்பின் ஒருவராக அரசு செலுத்தி வந்த அரசர் அறுவர். அவர்கள் பாகாதித்தன், தேவாதித்தன், அசாதித்தன், காளபோஜன், கிரகாதித்தன், நாகாதித்தன் எனப்படுவார்கள். குகனுக்கு எட்டாவது தலைமுறையில், ஈதூர் நாட்டின் நரபதியாக விளங்கியவன் பெயர் நாகாதித்தன். இவன் மிக்க நேர்மையும் சீர்மையுங் கொண்டே அரசு புரிந்து வந்தான். ஆயினும் ஏழு தலைமுறைவரையில் வாளாவிருந்த வில்லவர், அன்னியரின் ஆட்சியிலே வெறுப்புக்கொண்டனர். நேரே நின்று நாகாதித்தனை எதிர்த்துப் போர்புரிய அவர்கள் துணிவுகொள்ளவில்லை; வஞ்சனை புரிந்து வதைக்கவே காலங்கருதி நின்றனர்.

ஒருநாள் நாகாதித்தன் வேட்டையை நாடி விலங்கினம் நிரம்பிய கானகமேகினன். வழக்கம்போல் அவ் வில்லவரே மெய்காவலராகத் துணைபோயினர். விலங்கினங்களை வேண்டுமளவு நாகாதித்தன் கொன்று குவித்தான். வேட்டையின் மத்தியிலே வேங்கைப் புலியொன்றைக் குறிபார்ப்பதுபோல் அவ் வில்லவர் பாசாங்கு பண்ணி, வேந்தனை விண்ணேற்றிவிட்டு, அக்கணமே நாட்டையும் தம் வசப்படுத்திக்கொண்டனர். அதுகண்ட அரசனது தேவியர் அனைவரும் வழக்கம்போல் உடன்கட்டையேறி உயிர்துறந்தனர்.

பூபசிம்மன். (713—கி.பி.)

நாகாதித்தன் மரிக்குந்தருவாயில், அவனுக்கு மூன்று வயதுள்ள மைந்தனொருவன் இருந்தான். அவன் பெயர் சைலாதிபன். ஆனால் பூபன் என்ற செல்வப் பெயரே பிரபலமானது. அவனது மூதாதையான குகனைப்போல் பூபனும் அனாதையானான். இளம்பிராயத்திலே குகனை வளர்த்து வந்த கமலாவதியின் சந்ததியாரே பூபனையும் போஷித்து வரும் பாக்கியம் பெற்றனர். அவர்களே அன்றுபோல் ராஜகுலப் புரோகிதர் பதவி வகித்து வந்தார்கள். பூபனை அப்பதியிலேயே வைத்து வளர்ப்பின், பேராபத்து விளையுமென்று தென்பட்டது. ஆதலின் அப்பாலனை வனநீரம் என்னும் கோட்டைக்கு அவர்கள் கொண்டுபோயினர். அச்சமயம் யதுவமிச வில்லவனொருவனே அவனது மெய்காப்பாளனாக இருந்து வந்தான். வினைப்பயன் ஒருவனை விடாது தொடருமென்பர் பெரியோர். அதுவே போல், வனநீரத்திலும் பூபனுக்கு ஆபத்து அணுகும் போலிருந்தது. எனவே, பராசரம் என்னும் வனத்திற்கு அவனை அழைத்துப் போயினர்.

தவமுனிவர் யோகுபுரிய அது மிகவும் யோக்கியமான இடமாகும். அவ் வனத்தின் நடுவே திரிகூடம் என்ற சிறுமலை யொன்றுளது. அதன் அடிவாரத்தில் இருந்த நகரம் நாகேந்திரம் என்பதாகும். அங்கே வேதியர் பலர் வசித்து வந்தனர். அவர்கள் மகாதேவ மாகேசுவரியை வணங்கும் சமயிகள். வனத்தின் இயற்கை வனப்புக்கு அம் மலையடிவாரம் ஓர் உறைவிடமாகும். நிலமகளின் மணிமுடி போன்ற மலையின் சிகரமும், அம்மகளின் மார்பிலிட்ட உத்தரியம் போல் தெள்ளிய நீர்வாய்ந்த அருவியும், மலர்மகள் மகிழ்வுடன் அமரும் தாமரைமலர் நிரம்பிய தடாகங்களும், எப்

பக்கமும் பழமரங்கள் நிரம்பிய பழுவமும், நறுமலர் வீசும் பூஞ்செடிகள் அடர்ந்த சோலைகளும், முனிவரும் பிறரும் மோனவிரதம் பூண்டு முன்னவனைத் துதிக்கத் தகுந்த ஏகாந்த இடங்களும் அங்கே நிரம்பியிருந்தன. மேலும் ஆங்கே மகாதேவ மூர்த்திக்கு நான்மறையாளர் நிருமித்த மிக அழகிய ஆலயமொன்று மிருந்தது. அது பண்டைக் காலத்திய சிற்பவேலையைச் சிறப்பித்துக் காட்ட வல்ல தாகும். இத்தகைய மலைச்சாரலில்தான் பூபசிம்மன் தன் பாலிய வயதில் வசித்துவந்தான்.

ராஜபுத்திரர் சூரியவமிசத்தின ராயினும், பூஜைக்குரிய பசுமாடு மேய்க்குந் தொழிலை மேன்மையாகவே மதிப்பர்; இக்காலத்திலும் அங்ஙனமே கருதி வருகின்றனர். எண்ணி றந்த பார்த்திபரின் மூலபுருஷனான பூபசிம்மன் தன் இளமைப் பருவத்திலே அத்தொழிலில் அமர்ந்திருந்தான். அப்பொழுது வருங்காலத்திலே வரிசையளிக்கும் பற்பல அற்புதச் செயல்கள் நிகழலாயின. அவன் மேய்த்து வந்த பசுமந்தையில் ஒன்று சிவலைப் பசு. அது தன் இனத்தில் மிகவும் சிறந்தது. அப்பசு பார்ப்பதற்கு மிக நேர்த்தியாக இருக்கும்; வேளைக்கு ஒரு குடம் பால் கறக்கும்; வனத்திலே வயிறார இளம்புற்களை மேய்ந்து மாலைப்பொழுதில் வீடு திரும்பும். ஆனால் திரும்புங்காலையில் அதன் மடியில் ஒரு துளி பாலும் இருப்பதில்லை. சேங்கன்று, தன் தாயின் மடியை முட்டிப் பார்த்தும் பாலின்றி ஏமாறிப்போம். இதனை நம் பூபன் அறியான். ஆவுக் குரியோர் பூபனை யழைத்து, "அப்பா! பசுவின் மடியில் பாலைக் காணோமே; இதற்கு யாது காரணம்?" என்று வினவ, அவனோ ஆந்தை போல் பரக்க விழித்துப் பதைப்புக் கொண்டான்.

அங்ஙனமே ஒவ்வொரு நாளும் நிகழ்ந்து வந்தது. பசுவின் வீட்டார் பூபன்மீது ஐயப்பட்டனர். அவன் எவ்

வளவோ சொல்லியும், அவர்கள் அவனைச் சிறிதும் நம்ப வில்லை; எங்ஙனம் நம்பமுடியும்? ஆதலின், வயிறார மேயும் ஆவின் மடியில் பாலில்லாது போவதின் காரணத்தை யறிய அவன் ஆவல்கொண்டான். அன்றுமுதல் அவன் ஆவின் மீதே கண்ணாயிருந்தான். ஒரு தினம் அப்பசு ஒரு பள் ளத்தாக்கில் புகுந்தது. அவனும் கூடப்புகுந்தான். பள்ளத் தாக்கிலே மிகவு மடர்ந்த பிரம்புப் புதரொன்றிருந்தது. அதனை யணுகியதுதான் தாமதம். அப் பசு தன் மடியி லிருந்த பாலனைத்தையும் பரிவுடன் சொரியலாயிற்று. உடனே பூபன் அப் புதரைச் சிறிது விலக்கி உள்ளே உற்று நோக்கினான். அங்கே தவமுனிவரொருவர் யோக நித்திரை யில் அமர்ந்திருந்தார். அவருக்கு அருகே மகாலிங்க மூர்த்தியொன்று சோதிமயமாக விளங்கியது. சிவலைப் பசுவின் பாலபிஷேகத்தில் மூழ்கிக் கிடந்த அம்மூர்த்தியை நோக்கிய வுடனே, பையன் பரவசமாயினன். நெடுநேரம் அவன் நினைவற்று நின்றானெனல் மிகையாகாது. பின்னர், முன்னைய நல்வினையின் பயனால், மூர்த்தியின் தரிசனம் கிடைத்ததென அவன் உள்ளம் பூரித்தான். இதற்குள் தவ முனியின் யோகநித்திரையும் கலைந்தது. கலைந்ததும், அவர் பூபனைக் கடைக்கணித்தார். அவ்வளவில் பையனு க்கு அன்பும் பக்தியும் கரைகடந்து பெருகி வழிந்தன. உடனே அவன் அப் பெரியவரின் அடியிணையில் வீழ்ந்து வணங்கினான். அவரும் அகங்குளிர ஆசீர்வதித்தார். அப்பால் அவன் தன் நிலைமைத் தவயோகியிடந் தெரிவிக்க, அவர், "அப்பனே! அஞ்சேல், அமலநாதன் உளன்; அவனை நம்பியிரு; நீ அருளும் பெறுவாய்; அரசும் அடைவாய்; உன் வமிசமும் வளர்ந்தோங்கும்," என்று திருவாய் மலர்ந் தருளினார். அன்று முதல் பூபன் நாள்தோறும் அம் மகானை யடைந்து, பாதபூஜை புரிந்து, பாலும் பழமும் சமர்ப்

பித்து, மகாலிங்க மூர்த்திக்கும் பன்மலர் கொய்து சூட்டி, பயபக்தி விசுவாசத்துடன் பூஜைபுரிந்து வரலானன்.

ஆனிரை காக்கும் பாலனுகவும், மகாலிங்க மூர்த்தியின் தாஸனுகவும், பூபன் சில தினங்கள் கழித்தான். ஒருநாள் ராஜபுத்திரரின் வசந்தகால விழா வந்தது. அன்று சிறுவரும் சிறுமியரும் பூங்காவனஞ்சென்று, அகமும் முகமும் ஒருங்கே மலர்ந்து, பல்வகையான ஆடல்பாடல் புரிவர். அவ் ஆடல்பாடலிலே கமுகமரத்தில் கயிற்றூசல் கட்டி யாடிக்களித்தலும் ஒன்ருகும். அதற்காக அச்சிறுவரும் சிறுமியரும் சேர்ந்து அறுநூறு பெயர் நந்தவனஞ் சென்றனர். ஆனல் ஊசலாடி உள்ளங் களிக்க ஒருவராவது கயிறு கொண்டு போகவில்லை. ஆதலின் அனைவரும் ஒன்றுந் தோன்ருது திகைத்து நின்றனர். அச்சமயம் நம் பூப சிம்மன் அங்கே தோன்றினன். தோன்றவே, அவர்களிற் பலரும் பரிவுடன், "பூபா! கயிறு தேடிக் கொணரின் நாம் அனைவரும் ஊசலாடி உள்ளங் களிக்கலாம்," என்று கூறி வேண்டிக் கொண்டனர். அதற்கு அவன், "அங்ஙனமே செய்யத் தடையில்லை. ஆனல், ஒரு வேண்டுகோள்; நாம் ஊஞ்சல் விளையாட்டுடன், விவாக விளையாட்டும் விளையாட வேண்டும். இதற்கு நீங்கள் இசைந்தாலன்றிக் கயிறு கொணர இயலாது," என்று இயம்பினன்.

இக்காலத்தும் நந்தமிழகத்தே குழந்தைகள் மரப்பாவைகளைக் கணவன் மனைவியாகக் கருதிக் கடிமணஞ் செய்து களிப்பதைப் பலரும் அறிவர். மரப்பாவை யில்லாது போயின், தங்களில் ஒருவனை நாயகனுகவும் மற்ருெருவனை நாயகியாகவும் நினைத்து மணக்கோலங்கொண்டு மகிழ்வதுண்டு. அங்ஙனமே நாகேந்திரக் குழந்தைகளும் விளையாடிமகிழ முற்பட்டனர். அச்சமயம் சாளுவ குலத்தலைவனெருவன் நாகேந்திரத்தில் அரசு செலுத்தி வந்தான்.

அவனது குமாரியும் அக் கூட்டத்தில் இருந்தனள். அவளையே மணப் பெண்ணாகவும் பூபனையே மணமகனாகவும் அக் குழந்தைகள் பாவித்து, இருவரின் முன்தானையையும் முடிந்து போட்டு, அத் தம்பதிகளைச் சுற்றிவந்து சோபனம் பாடிச் சோளமடித்துக் குதூகலித்தார்கள். அப்பால், இதர விளையாட்டுடன், விவாக ஊஞ்சலும் விமரிசையாக நடந்தேறியது. பின்னர் நாட்கள் பல சென்றன. அவளுக்கு மங்கைப் பருவம் வந்தது. அப்பொழுது, ராஜ புத்திர வாலிபனொருவன் அம்மகளை மணக்கக் கருதி மணவோலை யனுப்பினான். உடனே சாளுவ மன்னவன் சோதிடரை வரவழைத்து, அப்பெண்ணின் வாழ்வை ஆராய்ந்து பார்த்தான். பெண்ணின் கை ரேகைகளை நோக்கியவளவில், "அரசே! இம்மங்கைக்கு முன்னமேயே மணவினை நடந்திருக்கவேண்டும்," என்றான் சோதிடன். அதுகேட்ட அரசனுக்கு அச்சமும் திகிலும் அகத்தே மூண்டன. விளையாட்டில் நடந்த மணத்தை யுணராத மன்னவன், உண்மையைஉணர்ந்துவர ஒற்றரை ஊரெங்குமேவினான்.

ஈதிங்ஙனமிருக்கத் தான் செய்த காரியம் தீங்காய் முடியுமென முன்னமேயே மதித்தறிந்த பூபன், அச்சிறுவர் சிறுமியரிடம் உண்மையை வெளியிடா வண்ணம் வாக்குறுதி பெற்றிருந்தான். ஆயினும் அறுநூறு பெயர் அறிந்த விஷயம் அந்தரங்கமாக எங்ஙனம் இருக்கமுடியும்? முடிவிலே பூபசிம்மனது விளையாட்டு விவாகம் அம்பலத்துக்கு வந்துவிட்டது. அதனையறிந்த அரசனோ கௌசிக முனிவனைப்போல் கொதித்தெழுந்தான் பூபனை மாய்ப்பதாக. இதற்குள் பூபன் தனது உயிர்த்துணைவரான பலவான், தேவன் ஆகிய இரு வில்லவருடன் திரிகூடமலையின் குகையொன்றில் மறைந்துகொண்டனன். அக்குகையே அவன் உயிருக்கு ஓர் அரணாயிற்று. எதுவும் நமது நன்மைக்கே என அவ்விருவரும் அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லி வந்தனர். குழந்தையும் தெய்வமும்

கொண்டாடும் இடத்தில் என்பது பழமொழி; அதன்படி நாள்தோறும் மூர்த்தியையும் முனிவரையும் தரிசித்துவந்த பூபனுக்கு முன்னவனது அருள் கைகூடலாயிற்று. மலைக் குகையில் மறைந்திருந்த காலத்தும், தெய்வ வழிபாட்டில் அவன் தவறவில்லை. பக்தி பண்ணும் ஒருவனுக்கு அப்பெரு மான் இகத்தையும் பரத்தையும் இனிது அளிப்பன். பால் மணம் மாறப்பெறாத பாலனாயிருந்தும் பக்திநிரம்பிப் பரவச மான துருவனுக்கு அந்நாளில் பரந்தாமன் பரமபத மளிக்க முன்வந்தா னல்லவோ? அங்ஙனமே நம் பூபனுக்கும் ஆறுமுக அப்பனது அருள் நோக்கம் கிட்டியது. நம்பாலன் அப் பெரும் பேறடைய மூல புருஷராயிருந்தவர் அம்மகான் ஹர தாஸரே. பையனது பக்தியை வளர்க்கவேண்டி, அவர் நாள் தோறும் சிவதத்துவங்களை அவனுக்குப் புகட்டிவந்தார்; ஒரு வாறு சுட்டிச்சொல்லி ஈசுவர சொரூபத்தை விளக்கிக் காட் டினார். அதனால் மகாலிங்கமூர்த்தி மகிழ்பூத்தார். மாகே சுவரியும் அருள்சுரந்து அம் மைந்தன் முன்னே சிம்மவாக னத்தின்மீது தோன்றிக் காட்சி தந்து, தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த வேல்கம்பு, வில், அம்பு, அம்பறாத்தூணி, உடைவாள், கேடயம் முதலியன அளித்தனள்; அல்லாமலும் அவ் அரிய உடைவாளைத் தானே அச்சிறுவனது அரையில் செருகி ஆசி புகன்றனள். முன்னவளே முன்னின்று முகமலர்ந்து பூபனுக் குப் படைக்கலம் வழங்கின ளென்றால், அவ்வாலிபனது பெரும் பாக்கியத்தை நாம் எங்ஙனம் அளவிட்டுரைக்க இய லும்? அனைத்துயிரையும் அன்னைபோல் காத்தளிக்கும் அம்மையின் அருளுக்கு அவன் என்ன கைம்மாறு இயற்று வான்? முன்னையிலும் பன்மடங்கு அதிகமாக அவன் பக்தி விசுவாசங் கொள்ளலானான்.

மற்றொரு பாக்கியமும் அம்மைந்தனுக்குக் கிட்டியது. நாகேந்திரத்தின் அருகாமையில் வேங்கைக்குன்றம் என ஒரு

சிறுமலையுண்டு. இன்றும் அக்குன்றம் ராஜபுதனத்திலே பெருமையுடன் விளங்கிவருகிறது. அதன் சாரலிலுள்ள வனத்திலே மத்தியபதி மன்னவர் வேட்டையாடி விநோதமாகக் காலங்கழிப்பர். அங்கே ஒருநாள் பூபன் திரிந்து நின்ருன். அப்பொழுது கோரகநாதர் என்னும் மற்ருெரு மகானுடைய தரிசனம் அவனுக்குக் கிடைத்தது. கௌரியின் காட்சி கிடைக்கப் பெற்றவனுக்கு அப்பெரியவரின் காட்சி கிடைத்தல் அரிதாமோ? அப் பெரியவரைக் கண்டதும், அவன் அஷ்டாங்க தண்டனிட்டான். உடனே அவர் அவனை ஆசீர்வதித்து,இருபுறமும் கருக்கமைந்த வெற்றிவாளொன்று அளித்தருளினுர். அதற்குரிய மந்திரத்தை உச்சரித்து வாளை யுருவி நின்ருல், அவனை வெல்ல ஒருவராலும் ஆகாது. அவ்வாளினுல் பாறைகளையும் பிளந்தெறிந்துவிட முடியும்; பிறவிப் பிணியைப் போக்க வல்ல ஞானவாளை யருளக்கூடிய மகான் மனமுவந்தளிக்கும் பட்டாக்கத்தி பாறையைப் பிளக்குமோ என எவரும் ஐயுறத்தேவையில்லை. நல்வினைப்பேறு சித்தியாகுங் காலத்தில் எதுதான் கைகூடாது?

இங்ஙனமிருக்கையில், பூபன் தினந்தோறும் ஹரதாஸரைக் கண்டு வணங்குவதிலும், ஏகலிங்க மூர்த்திக்கு இஷ்டபூஜை புரிவதிலும், சிறிதேனுங் குறைவதில்லை. தன் சீடனுக்குப் பரம்பொருளின் பேரருள் சித்தியானதையும், தனது பூதவுடலைப் போக்கும் காலம் நெருங்கியதையும், அத்தவயோகி மதித்து, "என் குழந்தாய்! இனி நீயே ஏகலிங்க மூர்த்தியின் திவான் அல்லது பிரதிநிதி. யான் எனது உடலை நீத்து நாளைத்தினம் கைலையங்கிரி சென்றுவிடுவேன்; அதிகாலையே தெய்வீக விமானம் வந்துவிடும். ஆதலின் பொழுது புலருமுன் இங்கு வருவாயாக," என்று கூறினுர். மைந்தனும் மாலைப்பொழுதில் தன் வீடுசென்ருன்.

மறுதினம் குறித்த காலத்திலே அவன் முனிவரிடம் போய்ச்சேரவில்லை. சிறிது தாமதித்தே செல்லநேரிட்டது. சிஷனுக்காகக் கொஞ்சநேரம் காத்திருந்தும் அவன் வராமல் போகவே, அம் முனிபுங்கவர் புறப்பட்டு விட்டார். புஷ்ப விமானமும் ஆகாயத்தே சிறிது தூரம் சென்று விட்டது. இதற்குள் அப்பாலன் ஓடிவந்தான் வெகுவேகமாக. அது கண்ட அம்முக்தர் அந்தரத்தி லிருந்தவண்ணம் விமானத்தை நிறுத்தி, "என் அப்பனே! வாயைத் திற, உச்சிஷ்டத்தை உட்கொள்," என்றருளினர். அதற்கு அவன் "ஈதென்னவிந்தை! மகானுக இருப்பினென்? ஒருவரது உச்சிஷ்டத்தையா ஏற்றுக்கொள்வது?" என்று தாமதிக்தான் மதிமயங்கி. அன்று திருவானைக்காவல் என்னும் தலத்திலே அருந்தவ மியற்றிய அந்தணன்பால் அருள் சுரந்த அம்மை, பாலை வடிவங்கொண்டு பிரசாதமளிக்க வந்த காலத்தில், வேதியன் விழித்து நிற்கவே, ஆங்கோரிடத்தில் அயர்ந்துகிடந்த காளமேகனுக்கு அப்பிரசாதம் கிட்டியது. அவ்வந்தணன்போல், பூபன் மதியிழந்துபோனதால், வாய் தனில் விழவேண்டிய உச்சிஷ்டம் காலிலே விழுந்தது. அங்ஙனமின்றி, அது வாயில் வீழ்ந்திருப்பின் அவன் வச்சிர சரீரம்பெற்றிருப்பான். பாதத்தில் வீழ்ந்ததால், தீர்க்கமான ஆயுள் மட்டுமே கிட்டியது. பையனது பாக்கியம் இவ்வளவு தானென மதித்த முக்தர் அந்தரத்தே மறைந்து விட்டார்.

அங்ஙனம் மூர்த்தியின் இன்னருளும், அம்மையின் அருங்கலமும், முக்தரது ஆசிமொழியும், முனிவரதுவாளும் பெற்றபின்னர், பூபசிம்மனிடம் அஷ்டலட்சுமிகளும் வந்து குடிகொள்ளலாயினர். பசுமேய்க்குந் தொழில் பெருமையே யானுலும், எத்தனைநாள் அத்தொழிலில் இருப்பதென அவன் சிந்தித்தான். அக்காலை, அவனை வளர்த்து வந்த அன்னை தன் மைந்தனை நோக்கி, "நீ கோபாலனுகக் காலங்கழித்து

அனுத்துவிட்டாய்; இனி பூபாலனுக ஆகவேண்டும். சித்தூரிலே மௌரியகுல மன்னவன் அரசு செலுத்தி வருகின்ருன். அவன் உனக்கு ஒரு முறையில் மாமனுதல் வேண்டும். ஆதலின், அவனது அவைக்களம் சென்று, உன் பாக்யத்தைத் தேடிக் கொள்வாயாக,'' என்று கூறலும் அவன் சித்தூரை யடைந்தான். அப்பொழுது அவனுக்கு வயது பதினைந்து. தன் மருமகன் வந்ததை யறிந்த மௌரியன் மனங்களித்து, அவனை யன்புடன் வரவேற்று, ஒரு சிறு நாடளித்து வரிசைகள் பல வழங்கினுன். அன்றுமுதல் மௌரியனுக்கு அப் பூபனிடம் அதிக அன்பும் ஆசையும் தோன்றி வளர்ந்தன. நாளடைவில் அரசவையில் பூபனே முதன்மை பெற்ருன்.

அச்சமயம் மௌரியனுக்கு உட்பட்டிருந்த பாளையக்காரர் பலராவர். அவர்கள் பரம்பரையாகப் போரிலே வீரங்காட்டிப் புகழ் பெற்றவர்கள்; பேருக்குமட்டும் ஒரு சிறு தொகையே கப்பமாகக் கட்டுவது வழக்கம். போர்நிகழுங் காலத்தே, தத்தம் நிலைமைக்கு ஏற்ற படைத்தொகையுடன் வந்து சமர்முறுக்கித் தலைகொடுப்பதும் அவர்களது கடமை. அக்கடமையில் அவர்கள் ஒருபொழுதும் குன்றியதில்லை; ராஜவிசுவாசத்திற்கு ஓர் உருவாகவே விளங்கி வந்தார்கள். எனினும் நேற்றுவந்த சிறுவனை உச்சியிலேற்றிவைத்து உபசரிப்பதா என அவர்கள் பிணங்கினுர்கள். பாளையப்பட்டுகளின் மனக்கோளை யறிந்தோ அறியாமலோ மௌரியன் மௌனமா யிருந்துவிட்டான். அதனுல் அவர்களில் பலரும் அரசவையில் அலங்காரமாக வீற்றிருப்பதையும் துறந்து, வாட்டத்துடன் தங்கள் நாட்டுக்குச் சென்று விட்டனர். ஒரு சிலரோ பூபனிடம் அசூயைகொண்டு மனம்புழுங்கி மாறுபட்டு நின்றனர்.

அக்காலம் அரேபியா நாட்டில் கலிபாவாக விளங்கிய பெருமான் பெயர் வாலித். அவனே அந்நாட்டின் அர

சனுமாவான். அவன் படைத்தலைவரில் ஒருவன் பெயர் முகம்மது பின் காஸிம். அந்தக் காஸிம் என்பான் ஒரு படையுடன் வந்து சிந்து நாட்டை வசப்படுத்தி யிருந்தான். அவ்வெற்றியுடன் அவன் நிற்கவில்லை. சித்தூரின்மீதும் 713-ம் வருஷம் படையெடுத்து வந்தான். அப்பொழுது தான், முகம்மதியர் முதன்முதலாக அச் சிந்து நதியையும் கடந்து உள் நாட்டிலும் புகுந்தனரெனப் புலப்படுகிறது. வேற்றரசனுல் படையெடுப்பு நேர்ந்து விட்டதைக் கண்டு பதை பதைத்த பார்த்திபன், படைதிரட்டி வரும் வண்ணம் தன் பாளையக்காரருக்கு ஓலை யனுப்பினுன். அதற்கு அவர்களோ, "நேற்றுவந்த பையன் எங்கே? அவனே போரில் தலைகொடுக்கட்டும். அரிய பதவியும் பட்டமும் அளித்த பையனையே நாடுக," என்று பரிகசித்துப் பதிலளித்தார்கள். இதனுல் கோப வெறிக்கு ஆளான கொற்றவன் அவர்களது பாளையங்களைப் பறித்துக்கொண்டான். இதற்குள் பகைவர், சித்தூர் நகரை நெருங்கி விட்டதாகத் தூதுவர் வந்து விளம்பினர். அதுகண்ட பூபன், "இத்தகைய உட்பகைக்கு நாமே காரணம். அம்மையின் அருளால் இருபகையையும் போக்குவோம்," என்று துணிவுகொண்டு போர்க்கோலம் பூண்டான். அரண்மனையில் காவலாயிருந்த ஒரு சில வீரரைக்கொண்டு எங்ஙனம் வாகை சூடுவதென அவன் சிறிதும் தயங்கவில்லை. சிறு விரலில் வைத்தெண்ணத்தக்க சில வீரருடன் பூபன் போருக்குப் புறப்பட்டதையும், அவன் முகத்திலும் தோளிலும் வீரமாது விளங்கி நிற்பதையும், பகையரசன் முன்னிற்கும் பொழுதா உட்பகையென ஊரார் ஏசுவதையும்,உய்த்துணர்ந்த பாளையக்காரர் தம் மரபின் மானத்தைக் காக்கக் கருதி, விரைவில் போர்க்கோலம் பூண்டு பூபனுக்குப் பக்கபலமாகப் போயினர். தனது தோள்வலியும் பாளையக்காரரின் துணைவலியுங் கொண்டு, பகைவரைப் புறங்கண்டான் நம் பூபசிம்மன்.

உடனே பூபன் சித்தூருக்குத் திரும்பவில்லை. அப் பெரிய படையுடன் தன் மூதாதைகளின் நாடான சௌரர் நாடடைந்து, அங்கு அரசு செலுத்திவந்த ஸெலீம் என் பானைப் படைக்களத்தே முறியடித்து, அவனை அரியணை யிலிருந்து அகற்றித் தன் இனத்தினரில் ஒருவரைச் சிம்மா சனத்தில் ஏற்றிவைத்தான். பூபனது வெற்றியைக் கேள்வி யுற்ற அந்தரதீபம் என்னும் நாட்டின் அரசன் தன் மகள் சுபாகினியை அவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்தான். அப் பால் பூபன் சிந்துநாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்று, அதையும் கைப்பற்றிக் கொண்டனன். வெற்றிமேல் வெற்றி பெற்றுவரும் வீரத்தைக் கண்டு களித்த ஸெலீம் என்னும் முகம்மதியனும் தன் மகளைப் பூபனுக்கு மனைவியாகக் கொடுத்து, அவனது நட்பை நாடிக்கொண்டனன். பின்பே பூபன் சித்தூர் திரும்பினுன்.

போரில் துணைபுரிய அப் பாளையப்பட்டுகள் முனைந்து வந்தனராயினும், பிணக்கைப் போக்கி முன்போல் மௌரி யனது சபையில் வீற்றிருக்க விரும்பாது ஒரு வருஷ காலம் அரசவையை அணுகாமல் விலகி நின்றனர். உட் பகை நீடித்திருப்பின் நாட்டின் நலம் பாழ்படுமென மதித்த பூபன், ராஜ புரோகிதர் போன்ற பெரியோரை யனுப்பி, அப்பாளையக்காரரைச் சாந்தப்படுத்த முயன்ருன். அதற்கு அவர்கள் இணங்கவில்லை. பின்பு தானே நேரில் சென்று நன்மொழி புகன்று பார்த்தான். மனக்கோணலை மாற்றுதல் அரிதாகிவிட்டது. ஆனுல் பூபனது உயரிய நடையையும் சீரிய குணத்தையும் கண்டுகளித்த பாளையக்காரர் அவ னையே அரசனுக்க ஆவல்கொண்டனர். அவனும் வேறு வகையின்றி முடிதரிக்க மனமுவந்தான். அதன் பயனைக் போரிலே மௌரியன் மாண்டுபோனுன். பூபனும் சித்தூரில் ஆடம்பரத்துடன் சிம்மாசனம் ஏறினுன். அச்சித்தூர் நக

ரமும் அதனைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசமுமே இப்போது மத்தியபதி அல்லது நடுநடாகும்.

அங்ஙனம் பூபன் பட்டத்துக்கு வந்ததும், மத்தியபதி வாசிகள் அவனது போர்த் திறமையைக் கண்டு வியந்து, ஹிந்துக்களின் சூரியன், ராஜதிலகன் என்னும் பட்டங்களை அவனுக்கு வழங்கினர். நாகேந்திரத்தையாண்டுவந்த சாளுவ மன்னவனும் தான் முன்னங் கொண்ட கோபந்தணிந்து களிகூர்ந்தான்; விளையாட்டில் முன்னம் நடந்த விவாகத்தை உலகமறியச்செய்து, தன்மகளை அவனுக்குத் தேவியாக்கினன். அப்பெண்ணினிடமாக நம் பூபனுக்கு அசைலன் என்ற பிள்ளை பிறந்தது. இந்த அசைலனே அவனது மூத்தபிள்ளை. அந்தர தீபத்திலிருந்து தேவியாக வந்த குமரியினிடமும் ஒரு குமரன் தோன்றினன். இவன் பெயர் அபாரஜித்தன். அத்தீவிலிருந்து ஒருமனைவியைப் பெற்றுவந்ததோடு, ஆங்கு எழுந்தருளியிருந்த அவனிமாதா என்னும் தெய்வத்தின் சிலை யொன்றையும் பூபன் பெற்றுவந்து, அதனைச் சித்தூரிலே பிரதிஷ்டை செய்து அழகிய ஆலயமொன்று கட்டுவித்தான்.

இருமனைவியரைத் தேடியடைந்ததுமன்றி பூபசிம்மன் ராஜபுத்திர குலத்திலிருந்து பல மங்கையரை மகிஷிகளாகக் கொண்டனன். அவர்களிடமாக மொத்தத்தில் அவனுக்கு 98 பிள்ளைகள் பிறந்தனர். அப்புதல்வரில் பலரும் சௌரர் நாடு, மாருஸ்தானம் முதலிய பலநாடுகள் சென்று, ஆங்காங்கே தங்கள் தோள்வலியால் வாகைசூடி அரசுகொண்டு, தந்தையின் வமிசத்தை எங்கும் பரப்பினர். இதனால் பூபனது பெயரும் புகழும் பலவிடங்களில் பரவி நின்றன. மகன் தன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி, இவன் தந்தை என்ன தவஞ் செய்தனனோ என்னும் சொல்லை நிலைநாட்டுவதன்றோ?

வட இந்தியாவிலே பலநாடுகளைத் தன் வசஞ்செய்து வெற்றிக்கொடி தூக்கியும், தோள்வலியோ பூபனை வாளா விருக்க விடவில்லை. ஆதலின், அவன் சித்தூரைத் துறந்து, காச்மீரம், காந்தாரம், துருக்கிஸ்தானம், பாக்தாது முதலிய பலதேசங்களுக்கும் பெரும்படையுடன் சென்று, ஆங் காங்கே தன் வெற்றிக் கொடியை நிலைநாட்டினான். அந் நாட்டரசர்களோ தங்களுக்குரிய நிலமகளைக் கொடுத்தது மல்லாமல், பெண்மக்களையும் மனைவியராகத் தந்து மகிழ்ந் தார்கள். இங்ஙனம் பூபசிம்மன் பல முகம்மதிய மாதரை மணந்துகொண்டான். அம் மங்கையரிடமாக அவனுக்கு நூற்றுமுப்பது மைந்தர் பிறந்தனர். அவர்கள் ஒவ்வொரு வரும் பிற்காலத்திலே ஒவ்வொரு பட்டாணிய வமிசத்தின் மூதாதையராயினர் எனப் புலப்படுகிறது.

பாக்கியவானொருவனுக்குப் பதினாறு பிள்ளைகளுக்கு மேல் இருப்பின், பலரும் மூக்கில் விரல் வைத்து வியப்பர். ஆதலில் ஒரு மனிதனுக்கு ஹிந்து மனைவியரிடம் 98 பிள்ளைகளும், முகம்மதிய மனைவியரிடம் 130 புதல்வரும் தோன்றியிருக்க முடியுமோ என்ற ஐயம் பிறக்கும். ஆயினும் 1800-ம் வருஷம் நம் இந்தியாவுக்கு வந்து, முதலிலே ஆங் கிலச் சேனையில் ஒரு வீரனாயிருந்து, அப்பால் ராஜபுதன நாடுகளின் மேலதிகாரி என்னும் பதவி வகித்தும், சுமார் முப் பது வருஷகாலம் வேலைபார்த்தும், ராஜபுதனத்தின் சரித்தி ரத்தை ஆங்கிலத்தில் எழுதிவைத்தும், இதர சரித்திர ஆராய்ச்சியிலும் தேர்ச்சி பெற்றும் மிக்க கீர்த்தி வாய்ந்த கர்னல் ஜேம்ஸ் டாட் என்ற ஆங்கில கனவான், தமது காலத் திலே நடு நாட்டின் அரசனாயிருந்த பீமசிம்மனுக்கு நூறு மக்கள் இருந்ததாகக் கண்கூடாகக் கண்டு எழுதி வைத்திருக் கிறார். மேலும் இக்காலத்தில் கூட ராஜபுத்திரர் மிக்க சரீர பலமும் கட்டும் வாய்ந்தவர்கள்; பல மங்கையரை அவர்கள்

மனைவியராகக் கொண்டு மகிழ்வதுண்டு. பூபனோ சுமார் ஓராயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் இருந்தவன்; வீராதி வீரன்; சக்திதேவியின் அருள் பெற்றவன்; பலமங்கையரை மகிஷிகளாகக் கொண்டவன்; அவனது ஆற்றலும் கொஞ்சமன்று. இவையனைத்தையும் ஆழ்ந்து நோக்கின், அத்தனை மக்கள் அவனுக்குப் பிறந்திருத்தல் ஓர் ஆச்சரியமாகாது.

மனிதருக்கு வயது நூறு என்பர். அவ்வயதளவும் பூபன் சுகஜீவியாக வாழ்ந்து வந்தான். தனது ஆயுளின் கடை நாளில்தான் அவன் முகம்மதிய நாடுகளின்மீது படையெடுத்துச் சென்றான். அவ்விதம் படையெடுத்துச் சென்று, போனவிடமெல்லாம் புகழ்க்கொடி தூக்கியபின்பு, அவன் துருக்கிஸ்தானத்திலே உயிர் துறந்தான் எனப்படுகிறது. அவனது உடலை யடக்கஞ் செய்வதில் குடிமக்களுக்குள் சச்சரவு நிகழ்ந்ததாக அறிகிறோம். ஹிந்துக்கள் தங்கள் குல முறைமைக்கேற்ப, உடலைத் தீயிலிடவேண்டுமென வாதாடினர். முகம்மதியரோ தங்கள் மதக்கொள்கைக் கிணங்க உடலைப் புதைத்துவிட வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினர். முடிவிலே, உடலை மூடியிருந்த ஆடையை அகற்றி நோக்கிய பொழுது, தாமரைமலர்களே காணப்பட்டன. இச் சந்தர்ப்பத்தில், தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவரது உடல் தங்கமயமானதாகச் சொல்லப்படுதல் தமிழருக்கு ஞாபகம் வரும். பூபசிம்மனது முடிவைக் குறித்து அங்ஙனம் ஒரு சாரார் கூற, மற்றொரு சாராரோ அவன் மேருமலைச் சாரலையடைந்து, தவமியற்றி ஜீவன் முக்தனாக விளங்கலானான் என்று விளம்புகின்றனர். பூபன் கைப்பற்றிய அச்சித்தூர் பூமி நமது புராண இதிகாசங்களில் கூறப்பட்டுள்ள மாந்தாதா காலந்தொட்டே சிறப்பு வாய்ந்ததாகும்.

கோமான் (312—336 கி. பி.)

பூபசிம்மனுக்குப் பின் அவனுடைய இரண்டாவது புதல்வன் அபாரஜித்தன் என்பான் பட்டத்துக்கு வந்தான். அவனுக்குக் காளபோஜன், நந்தகுமாரன் என இரு பிள்ளைகள் பிறந்தனர். காளபோஜனுக்குக் கர்ணன் என மற்றொரு பெயருண்டு.

தன் தந்தை காலமாயின பின், காளபோஜனே பட்டமேறினன். இவன் மத்தியபதியின் வளத்தைப் பெருக்க ஒரு பெரிய ஏரியை வெட்டி வைத்தானென விளங்குகிறது. தன் பாட்டன் பூபசிம்மனுக்குக் காட்சியளித்த குலதெய்வமான ஏகலிங்க மூர்த்திக்கு மிகவும் அழகிய ஆலயமொன்று முதலில் சமைத்தவன் இவனே. அக்கோயில், ஹாரதாஸர் யோகநித்திரை செய்துவந்த இடத்திலேயே சமைக்கப் பட்டுள்ளது. போரில் ஒருவருக்கும் புறங்கொடாமல் வெற்றிமாலை சூடும் வீரசிங்கமாகவே அவன் விளங்கி வந்தான். இதனையறிவிக்கும் சிலாசாஸனமொன்று இன்றும் இருந்து வருகிறது.

காளபோஜன் காலகதி யடைந்த பின்னர், காவலனாக முடிசூடியவன் பெயர் கோமான். மத்தியபதியின் சரிதத்திலே இவன் மிக்க மகிமை பெற்றவன். கோமன ராஜ விஜயம் என்னும் அரிய ஆதிநூலொன்று இன்றும் அவன் பெயரை நிலைநாட்டி வருகிறது. பௌரர் மரபினனொருவன் ஆட்சிபுரிந்து வந்தகாலத்தில்தான், சித்தூர் முதன்முதலாக முகம்மதியரால் தாக்கப்பட்டதென மேலே சொன்னோம். கோமான் சிம்மாசனம் ஏறியதும், முகம்மதியர் மீண்டும் தண்டு கொண்டுவந்து சித்தூரை முற்றுகை யிட்டனர். அன்னிய மதத்தினர் வந்து தாக்குகின்றனரெனத் தெரிந்தவுடனே, ராஜபுதன நாடுகளிலுள்ள அத்தனை ராஜ

புத்திரரும் கோமானுக்குப் பக்கபலமாக வந்து சூழுமிநின்றனர். இவனுக்குத் துணையாகவந்த முடிமன்னர் ஏறக்குறைய நாற்பதின்ம ராவரென அறிகிறோம்.

முகம்மதியருக்கும் ராஜபுத்திரருக்கும் நெடுநாள் போர் நடந்துவந்தது. ஆரம்பத்தில் ஒருவரும் வெற்றிபெறவில்லை. முகம்மதியரின் பக்கத்திலே பெருமிதமான தொகை வாய்ந்த சேனையிருந்தது. அதற்குத் தலைவனாக நின்று சமர்புரிந்தவன் முகம்மது எனப்படுவான். ஒருசமயம் போரிலே ராஜபுத்திரர் சிறிது களைத்துப்போயினர். அதுகண்ட முகம்மது, "மத்தியபதி மன்னவன் கப்பங்கட்டி அடிபணிவதாயின், போரை நிறுத்துவோம்" என்றுரைத்துத் தூதுவிடுத்தான். அப்பேச்சைக் கேள்வியுற்ற ராஜபுத்திரருக்கு அதிலும் சிறப்பாக நம் கோமானுக்குக் கோபம் பொங்கிவிட்டது. அவ்வளவில், கோமான் தன் மரபினரை முறைப்படி அணிவகுத்து மூர்க்கமாகப் போர் தொடுக்கவே, முகம்மதின் சேனை வெள்ளம் முதுகு காட்டலாயிற்று. அப்பொழுதும் கோமான் போரை நிறுத்தவில்லை. பகைவனைத் துரத்திச்சென்று, அவன் சேனையைப் பிளந்தெறிந்து, முகம்மதையும் சிறைகொண்டே அவன் திரும்பினான். இவ் வெற்றியை விளக்கவே கோமன ராஜ விஜயம் என்னும் நூல் இயற்றப் பட்டது.

கோமான் மகா பராக்கிரமசாலி; ராஜபுத்திர வீரரின் திலகம்; மிக்க புத்தி கூர்மை பொருந்தியவன்; எதற்கும் சலியாத ராஜதந்திரி; ஏழையாயினும் சீமானாயினும் ஆபத்தென்று வந்தால் உடனே உதவி புரியச்சென்று தலைகொடுக்கும் வள்ளல்; எடுத்த காரியத்தை இனிது நிறைவேற்றும் ஆற்றல் படைத்த அண்ணல். இப்பொழுதும், ராஜபுதனத்திலே யாரேனும் மதிமோசமாக வினை புரிந்து உதவியின்றிப் பரிதபித்தால், "கோமான் வந்து

கை கொடுப்பானே" என்று பலரும் பேசுவர். இங்ஙனம் பலரும் போற்றிப் புகழும் வண்ணம், இவன் பெரும் பெயர் பெற்றவன். சுருங்கச் சொன்னால், இவன் தன் பூதவுடம்பை யிழந்தானாயினும், புகழுடம்பை இன்னும் இழக்கவில்லை. ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு அதிகமாகியும், இவன் பெயர் இன்றும் நின்று நிலவுகின்றது. எனினும் சரித்திர வாயிலாகப் புலப்படும் கோரமான சம்பவமொன்றை இங்கே குறிப்பிடாமலிருக்க முடியவில்லை. கோமான் தனது சபையிலிருந்த அந்தணரின் ஆலோசனையை மதித்துத் தனது இளையபிள்ளை ஜகராஜனுக்கு அரசை யீந்தான். அப்பால் யாது காரணமோ தெரியவில்லை. அவன் தன் புதல்வனை மாய்த்து, மீண்டும் அரசைக் கைக்கொண்டு, அந்தணர் அனைவரையும் தன் நாட்டிலிருந்து துரத்திவிட்டான். முடிவில், மற்றொரு மகன் கையினாலேயே அவனுக்கு மரணம் நேர்ந்தது.

அவன் காலத்திற்குப் பின்னர் பர்த்திருபட்டன், சிம்மன், உல்லதன், நரபாகன், சாலிவாகனன், சக்திகுமாரன், அம்பாபூஜ்யன், நரவர்மன், தேஜஸ்வர்மன் எனப் பல வீரபுருஷர் மத்தியபதியைப் பரிபாலித்து வந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் பெருங்கீர்த்தி வாய்ந்தவர்கள். அதனை விளக்க இன்றும் பல கல்வெட்டுகள் அங்குக் காணப்படும்.

சமரசிம்மன் (1193—கி. பி.)

கோமானுக்குப் பின்னர், சரித்திர வாயிலாக மிக்க பிரசித்தி பெற்றவன் சமரசிம்மன். அவன் அரியணை ஏறிய காலத்திலே, பாரதபூமியின் வடபாகத்தில் பல இந்து ராஜ்யங்கள் சிறப்புடன் விளங்கிவந்தன. அவற்றில் டில்லி ராஜ்யம் ஒன்றாகும். இதனை அரசாண்டுவந்த வேந்தன் பெயர் பிருதிவி ராஜன். இவனுக்கும் சமரசிம்மனுக்கும் இளமைமுதல் இயற்கையாகவே பெருநட்பு நிகழ்ந்து வந்தது. மேலும் பிருதிவிராஜனது சோதரியை நம் சமரசிம்மன் மணந்துகொண்டான். அப் பெண்ணின் பெயர் பிருதை. அவ்விரு வேந்தருக்கும் இடையே நிகழ்ந்துவந்த நட்பு, அம் மணவினையின் பயனாக இன்னும் நெருங்கி வளரலாயிற்று. தவிர, அவ்விருவரின் நடை, உடை, பாவனைகளும் ஒத்திருந்தன. அங்ஙன மிருக்கையில், பிருதிவிராஜனுக்கும் அவன் பங்காளி ஜயசந்தனுக்கும் கடும்பகை தோன்றி முற்றிவிட்டது. இதன் விவரத்தை இங்கே சிறிது சுருக்கிச் சொல்லுவோம்.

பிருதிவியும் ஜயசந்தனும் நெருங்கிய பங்காளிகள். ஜயசந்தன் கன்னோசி நாட்டரசன். ஒருசமயம் நம் பிருதிவி ராஜனுக்கு இலட்சக் கணக்கான பொன் புதையல் அகப்பட்டது. அதில் தனக்கும் ஒருபங்கு வேண்டுமென ஜயசந்தன் விரும்பினான். ஆனால், பிருதிவிராஜன் அதற்கு உடன்படவில்லை. தக்க காரணமின்றியே தாயாதிக் காய்ச்சல் தலைதூக்கியாடும்; அதிலும், கருந்தனம் வந்து குறுக்கிட்டுக் கொண்டால், அது அனர்த்தம் விளைக்குமென்பது இயற்கையே. இது ஒருபுற மிருக்க, ஜயசந்தனது மகள் ஸம்யுக்தை என்பாளை மணக்க அப் பிருதிவி ராஜன் ஆவல் கொண்டான். இதற்கு ஜயசந்தன் இசையவில்லை. இனி,

தானே சக்கரவர்த்தியென டில்லியரசன் முடிசூடிக் கொள்ளவே, கன்னோசி நாட்டின் காவலனுக்குச் சிறிதும் மனந்தாளவில்லை. அதனால் ஜயசந்தனுக்கோ எங்ஙனமேனும் பிருதிவியின் கொட்டத்தைக் குலைத்துவிடவேண்டுமென வைரம் பாய்ந்துவிட்டது. ஆகவே அவன் பாரதபூமிக்கு மேற்கே கஜனியில் ஆண்டுவந்த ஷாபுதீன் என்பானுடைய உதவியை நாடினன். அங்ஙனமே, ஷாபுதீன் தனது சேனை யொன்றைத் துணையாக அனுப்பிவைக்கத் தாமதிக்கவில்லை. பெரும் படையுடன் ஜயசந்தன் போருக்கெழுந்ததைக் கண்ட பிருதிவிராஜன் பக்கபலம் தேடிக்கொள்ளாமலிருக்க முடியுமோ?

அச்சமயத்தில், பிருதிவிராஜனுக்கு உற்ற துணையாகச் சென்று தலைகொடுத்தவன் நம் சமரசிம்மனே. ஜகனியிலிருந்து வந்த சேனை, சமரசிம்மன் கையில் சிக்கிச் சின்னபின்னமாயிற்று. அவன் தன் பெயருக்கேற்ப அக் கொடுஞ் சமரில் சிம்மமாகமே விளங்கி வெற்றிபெற்றான். பாரததேச பார்த்திபருக்குள் நேர்ந்த பகையைக்கொண்டு, இங்கே காலடி வைத்துக் காவலனாகிக் களிக்கலாமென அந்த ஷாபுதீன் கொண்ட ஆசை அச்சமயம் அவலமாகியது. வேற்றரசனது படைவகுப்பைப் பாழ்படுத்தியதுமல்லாமல், படைத்தலைவனையும் சிறைசெய்து வந்த சமரனைக் கண்டு பிருதிவிராஜன் அடைந்த ஆனந்தத்துக்கு அளவில்லை. அன்று சமரசிம்மன் காட்டிய போர்த்திறனையும் தோள்வலியையும் ராஜபுதனத்திலே இன்றும் கவிஞர் போற்றிவருகின்றனர்.

அப்பால் நாட்கள் பல கழிந்தவுடனே, ஜயசந்தனது புதல்வியைத் தன் வாள் வலியால் பிருதிவிராஜன் கவர்ந்துகொண்டான். அதுகண்டு ஜயசந்தன் செய்த சூழ்ச்சி நம் பாரத பூமிக்கே பெருங்கேடாக முடிந்தது. மீண்டுமவன் ஷாபுதீனுடைய துணையை நாடவே, முகம்மதிய சேனைகள் திரண்டுவந்துவிட்டன. ஷாபுதீனே போருக்கு நேரில் புறப்

பட்டு வந்தான். இச்சமயத்திலும் பிருதிவி ராஜனுக்கு உண்மையில் தலைகொடுத்தவன் சமரனே. மத்தியபதி வீரரில் பதின்மூவாயிரவர் சமரசிம்மனுடன் சென்றனர். இருபக்கத்துப் படைகளும் டில்லி நகருக் கப்பால் கைகலந்தன. அன்னிய அரசனை அண்டவிடுவதா என ராஜபுத்திரர் அன்று புரிந்த கோரயுத்தம் செப்புந்தரமன்று. மூன்று தினம் வரையில், போர்க்களத்தே பிணமலைகள் குவிந்து கொண்டே வந்தன; ஓடிய இரத்த ஆறே வீரரின் உள்ளத்தையும் கரைத்துவிட்டதென்னலாம். அங்ஙனம் சமரசிம்மனும் பிருதிவிராஜனும் கடுஞ்சமர் முறுக்கியும் பயன் படவில்லை. முடிவில் இருவரும் பகைவன் கையில் பட்டுப் போர்க்களத்தில் மாண்டுபோயினர். பிருதை யென்பாள் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் போரின் நிகழ்வை உணர்ந்து வந்தாள். புருஷன் பொன்றினன் எனக் கேட்டவுடனே, அவள் உயிர் தரித்திருக்க ஒருப்படவில்லை; அக்கினியில் குதித்து ஆவி துறந்தனள். இதற்குள் ஷாபுதீன் டில்லியில் புகுந்து அடித்த கொள்ளையும் இழைத்த நாசமும் இயம்புந் தரமல்ல. சின்னளில் கன்னோசி நாட்டுக்கும் அதன் காவலனுக்கும் அதே கதிதான் நேர்ந்தது. அன்று நடந்த போரின் பயனாக, முகம்மதியர் நாளடைவில் இத்தேசத்திலேயே நிலைத்து விடலாயினர். அப்பால் பல்லாண்டுகள் வரையில் பாரதபூமி பரதேசத்தினரின் கையில் சிக்கிப் பட்டபாடு இவ்வளவு அவ்வளவு அல்ல; கொள்ளையும் கொலையும் அழிவும் நாசமும் அளவிட்டுரைக்க முடியா. வீரசிங்கங்களான ராஜபுத்திரர் வாளாவிருந்து விடவில்லை; தோள்வலியும் வாள்வலியும் கொண்டு தார்த்தாரியர், பட்டாணியர் முதலிய வமிசத்தினரைத் தீரமுடன் எதிர்த்துச் சிறிதும் சலியாது சமர்செய்து வந்தனர். அம் முயற்சியிலே அவர்களுக்கு வெற்றியும் தோல்வியும் மாறிமாறிக் கிடைத்து வந்தன. ராஜபுதனத்தி

ளுள்ள ஒவ்வோரிடத்திலும் பிணக்காடு நிரம்பியும் இரத்த ஆறு பெருகியும், முடிவிலே ராஜபுத்திரர் பலனடையவில்லை. பல வமிசங்கள் பூண்டற்றே போயின. எனினும், அவ் வீரரின் பெயரும் புகழும் அழிந்துவிடவில்லை.

அக்காலம், டில்லி யரசவையில் அமர்ந்திருந்த சந்திர கவி கூறியிருக்கும் வண்ணம், சமரசிம்மன் மகா மேதாவி; மிக்க தீரபுருஷன்; வீரரில் வீரன்; ஞானசாஸ்திர நிபுணன்; வாக்கு வன்மை பெற்றவன்; ஈசுவர பக்தி நிரம்பியவன்; போர்நூலைக் கரைகண்டவன்; படைகளை யணிவகுப்பதில் பரம சாமர்த்தியசாலி; கற்றோரையும் உள்ளங் குளிர்விக்கும் உத்தமன். அவனது கொலுமண்டபத்திற்கு இந்திரசபையும் இணையற்ற தென்னலாம்.

ராணி கூர்மதேவி

சமர சிம்மனுக்குப் புத்திர பாக்கியம் மிக அதிகம். அவன் மூத்தபிள்ளையின் பெயர் கலியாணராவ். அக்குமரனும் டில்லியிலேயே பிருதிவி ராஜனுக்காக உயிர் வழங்கி விட்டனன். ஆதலின் சமரசிம்மன் மைந்தரில் ஒருவனை கர்ணன் என்பான் பட்டத்துக்கு வந்தான். அப்பொழுது அவன் அதிபால்யனாக இருந்ததால், அவன் அன்னையே அரசை நடத்திவந்தனள். அவள் பெயர் ராணி கூர்மதேவி. அந்நங்கையின் வெகு நேர்மையான ஆட்சியைப் புகழ்ந்து பேசாதார் இல்லை.

வடக்கே ஷாபுதீன் அடைந்த வெற்றியின் விளைவாக இந்து ராஜ்யங்கள் நிலைகுலையலாயின. ஆயினும், மத்தியபதி மாத்திரம் தலைதூக்கியே நின்று வந்தது. அதன் மகிமையைக் குத்புதீன் என்பான் மதித்துப்பார்க்கவில்லை. அதனால் அவன் பெரும்படையுடன் நடுநாட்டின்மீது வந்தான். பெண்ணரசு எம்மாத்திரமென அம் முகம்மதியன் மதித்து விட்டான் போலும்! ராஜபுத்திரப் பெண்மணிகளில் வீர மங்கையர் உண்டு. அத்தகைய மங்கையருக்குள் நம் கூர்ம தேவியே திகழும் திலகமாவாள். ஆதலால், பகைவனது படையின் வருகையைக் கேட்டு அவள் இம்மியளவும் திகைக்கவில்லை; தயங்கவுமில்லை. மத்தியபதிவாசிகளான ஆண்மக்கள் அனைவரும் போர்க்கோலங் கொள்ளவேண்டுமென்று அவள் பறையறைவித்தாள். அவ்விதமே ராஜபுத்திர வீரர் பலரும் புறப்பட்டனர். ராணி கூர்மதேவி அச் சேனைக்குத் தானே தலைமை வகித்துப் போர்புரியப் போயினள். தம் மரபிலுதித்த மங்கை யொருத்தி முகம்மதியனுடன் சமர்செய்யப் போவதை யுணர்ந்தவுடன், ராஜபுதன வேந்தரில் ஒன்பதின் மரும், குலத்தலைவரில் பன்னிருவரும் பக்கபலமாக வந்து

போர்க்களத்தில் குவிந்தார்கள். அம்பரம் என்னும் நகரின் அருகே மகா மும்முரமான யுத்தம் நடந்தது. முகம்மதியனே மிக மூர்க்கமாகப் போர் புரிந்தான்; புரிந்துமென்ன? முடிவிலே அவன் படுகாயத்துடன் அம் மங்கைக்கு முதுகு காட்டி ஓட்டம் பிடித்தான்.

அப்பால் அவள், தன் பிள்ளைக்கு வயது வந்த உடனே அரசியலை அவனிடம் ஒப்படைத்து, மதிமந்திரி போல் இருந்து வந்தாள். ஆனால் அவன் நீண்டகாலம் அரசுபுரியவில்லை. குடும்பக்கவலை அவனைச் சூழ்ந்துகொள்ளலாயிற்று. அவனுக்கு மகீபன் என ஒரு மைந்தன் பிறந்தான். இவனைப் பேதை யெனவும் மக்களில் பதரெனவும் பகரவேண்டும். தந்தைக்குப் பின் அரசை யடையவேண்டுமென இவன் விரும்பவில்லை; மாமனது மாளிகையில் தங்கியிருக்க மனங்கொண்டு தகப்பனைத் துறந்துவிடலானான். அதுகண்டு கர்ணன் கொண்ட துயரம் கூறுந்தரமன்று. மூத்தவனே இங்ஙனம் பேதையாயினன். முடிக்குரிய மற்றொரு மைந்தனே முகம்மதியருக் கிணங்கி மத்தியபதியை மறந்து விட்டான். இங்ஙனம் இரு புதல்வரும் பதராகிவிடவே, கர்ணனுக்கு அரச வாழ்வில் வெறுப்புண்டாகி விட்டது. அதுகாரணமாக அவன் அரசையும் துறந்து ஆவியையும் விட்டுப் பரகதி போயினன்.

இரகூபன் (1201—1239 கி.பி.)

கர்ணன் அரசை விட்டகலவே, ரகூபன் என்பான் அரியணையில் அமர்ந்தான். அவன் முடிசூடிய காலத்தில் மத்தியபதியின் மகிமை சிறிது நிலைகுலைந்திருந்தது. பற்பல பீடைகள் நடுநாட்டில் தோன்றி ஜனங்களை வாட்டிவந்தன. அங்ஙன மிருந்தும் ரகூபன் தனது குன்றாவலிமையால், அக் குறைகளை யகற்றிக் குடிகளுக்கு நலம் பயக்கும் சீர்திருத்தம் பல செய்தானெனப் புலப்படுகிறது.

அக் காலத்திய முகம்மதியருக்கு எப்போதும் மத்திய பதியின்மீதுதான் கண்ணோக்கம். ரகூபனது காலத்தில் ஷம்சுதீன் என்பான் தன் படையுடன் அங்கு வந்தெதிர்த் தான். உடனே நடு நாட்டின் நரபதியும் போருக்குப் பொங்கி யெழுந்தான். இருதிறத்துப் படையும் நாகதுர்க்க நகரிலே சந்தித்தன. அச்சமரின் முடிவில், ஷம்சுதீன் சலித்துப் போய் உயிர் தப்பினால் போதுமென ஓடிவிட்டான். அன்று முதல் ரகூபனது புகழ் எங்கும் பரவலாயிற்று. அவன் காலம்வரையில் மத்தியபதி மன்னவருக்கு ராவுல், ராவ், ரவுத்து என்ற பட்டப்பெயர்கள் இருந்து வந்தன. ரகூபன் காலத்திலே அப்பட்டப் பெயர் ராணா என மாறியது. அப் பெயரையே இன்றும் நாளையும் நடுநாட்டின் நரபதிகள் தரித்து வருகிறார்கள்.

பெயர் மாறியதற்குக் காரணம் பின்வருமாறு: அக் காலத்திலே மந்தாரம் என்னும் நாடு மிக்க பெயர்பெற்றிருந் தது. அதனை ஆண்டுவந்த அரசன் மோகலன் எனப்படுவான். அவன் ராஜபுத்திரனே யாயினும், அக்கினிகுலத்தைச் சேர்ந் தவன். இவனுக்கும் ரகூபனுக்கும் நெடுநாளாகக் கடும்பகை இருந்துவந்தது. பகை முடித்தலென்பது ராஜபுத்திரரின் கடமைகளில் முதன்மையானது. போரைத் தவிர்த்து

எவ்வித உடன்பாட்டுக்கும் மோகலன் மனமொப்பவில்லை. ரகூபனுக்கோ கோபம் பொங்கிவிட்டது. ஆதலின், அவன் வீரப்படையொன்று திரட்டி, மந்தார நாட்டில் புகுந்து, அரண்மனையிலேயே மோகலனைச் சிறைசெய்து திரும்பினன். அப்பொழுது மோகலன் ரகூபனுக்கு ராணு என்ற தன் பட்டப் பெயரைத் தந்தும், கோத்துவாரம் என்னும் குறு நாட்டைக் கொடுத்தும், விடுதலை பெற்றுனென்று சரித்திரம் சொல்லும்.

ரகூபனுக்குப் பின் ஏறக்குறைய ஐம்பது வருஷகாலம் ஒன்பது பெயர் அந்த நடுநாட்டில் அரசுசெலுத்தி வந்தனர். அந்த ஒன்பதின்மரில் அறுவர் போர் முனையில் வீரம் விளைத்து உயிர் நீத்தனரென அறிகிறோம். மற்ற மூவரோ தம் மதத்தைக் காக்க உயிர் வழங்கினோராவர். கயா என்னும் புண்ணிய நகரம் முகம்மதியரின் வசப்பட்டுக் கிடந்தது. அதனை மீட்க முயன்றதிலேயே அம்மூவரும் ஒருவர்பின் ஒருவராக உயிர் துறந்தனர். அவர்களுடைய வீரச்செயலைக் கண்டு பகைவர் மனம்பதைத்துப் போயினரென அறிகிறோம். அப்பால் சிறிது காலம்வரையில், முகம்மதியர் முடங்கியே கிடந்தனர். இனி, அந்த ஒன்பதின்மரின் ஆட்சிக்காலத்திலே, ஒரு சமயம் சித்தூர் நகரம் அன்னியரிடம் அகப்பட்டுச் சிதையலாயிற்று. ஆயினும், பாண சிம்மன் என்பான் அத் தலைநகரை மீட்டு, ராஜபுத்திரரின் வீரத்தை மீண்டும் விளங்கச் செய்தான்.

ராணு இலட்சுமணன் (1725—கி. பி.)

ராணு இலட்சுமணன் என்பான் மத்தியபதி மன்னவனுக 1275-ம் வருஷம் சித்தூரிலே சிம்மாசனம் ஏறினுன். நடுநாட்டின் சரித்திரத்திலே அவன் காலம் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றது. அச்சமயம் டில்லியில் பட்டாணிய முகம்மதியர் சக்கரவர்த்திகளாக விளங்கிவந்தனர். அவர்களில் பலர் பெரும்படையுடன் வந்து, ராஜபுதன நாடுகளையும் இதர நகரங்களையும் தாக்கி நிர்மூலஞ் செய்தனர். ஆயினும், நடு நாடுமட்டும் அந்நாசத்திலிருந்து சிறிதுகாலம் தப்பிநின்றது. ராணு இலட்சுமணனது காலத்தில் டில்லியிலே சக்கரவர்த்தியாக அரசுபுரிந்தவன் அல்லாவுதீன். அவன் பெயரும் புகழும் படைத்தவன்; சேனையுடன் சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பெய்தியவன். நாடு பிடிப்பதில் அவனுக்கிருந்த ஆசைக்கு அளவு கிடையாது; மேலும் ராஜபுத்திர மங்கையரை மனைவியாராகக் கொள்ளவேண்டுமென்ற விருப்பமும் அவனுக்கு மிக அதிகம்.

குழந்தைப் பருவத்திலேயே ராணு இலக்குவன் பட்டத்துக்கு வந்தான். அச்சமயம் அவனது சிற்றப்பனே போஷகனுகவும் பிரதிநிதியாகவும் இருந்தனன். அச்சிறிய தந்தையின் பெயர் பீமசிம்மன். பீமசிம்மனுக்கு மிக்க அழகு வாய்ந்த மனைவி யொருத்தி யிருந்தனள். அவள் பெயர் பத்மினி. மங்கையரின் நலத்தையும் குணத்தையும் மதித்து, அவர்களை நம் முன்னுேர், பதுமினி, சித்தினி, சங்கினி, அத்தினி, என நால்வகையாக வகுத்துளர். அந்நால்வரில் பதுமினியே சிறந்தவள். பீமனது மனைவி தன் பெயருக் கேற்ப பேரழகு பொருந்தியவள். அப்பேரழகை உவமை காட்டிக் கூறலாமென்றுல், சொல் ஒக்குமே யொழியப் பொருள் ஒவ்வாது. அவளது பாதம் பட மத்திய

பதி பாக்கியம் படைத்த தென்னலாம். சுருங்கச் சொல்லின், அக்காலம் பாரத நாட்டிலிருந்த பெண்மணிகளுக் கெல்லாம் அவளே திலகமாவாள்.

அப்பட்டாணிய வரசன் பத்மினியின் பேரழகைக் கேள்விப்பட்டே சித்தூரின்மீது படையெடுத்து வந்தான். ஜானகியின்மீது இலங்கை வேந்தன் ஆசைநோய் கொண்டதுபோல், அல்லாவுதீனும் பத்மினிமீது ஆசைகொண்டான் போலும்! திரண்ட படையுடன் வந்து சித்தூரை மும்முரமாக முற்றுகையிட்டும், ராஜபுத்திர சிம்மங்களின் முன்னே அவன் வீரர் நிற்க முடியவில்லை. அச்சமயம் சித்தூரைச் சுற்றி ஏறக்குறைய ஐம்பது கற்கோட்டைகள் இருந்தன. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு மலையைப்போல் பட்டாணியச் சேனை வெள்ளத்தைத் தடுத்துநின்றது. கோட்டையைக் குறுகினுல், அம்பு மழை அடிக்கும்; ராஜபுத்திர வீரரை யணுகினுலோ வாள் வீச்சு வதைக்கும். என்ன செய்வான் அல்லாவுதீன்! கோளரியினுல் குலைக்கப்பட்ட குஞ்சரத்தைப்போல் அவன் கலங்கி நின்ருன். ராஜபுத்திர வீரரிலும் சேதம் இல்லாமலில்லை. பலர் பராக்கிரமத்துடன் போர்புரிந்து வீர சுவர்க்கம் புகுந்தனர். ஒருவரேனும் முதுகு காட்டவில்லை. இங்ஙனம் நெடுநாள்போர் நிகழ்ந்ததில் இருதிறத்தினரும் களைத்துப் போயினர். இருவருக்கும் வெற்றியு மில்லை; தோல்வியு மில்லை. எளிதில் வெற்றிமாலை சூடிப்பத்மினியைக் கைப்பிடிக்கலாமென அப் பட்டாணியன் கொண்ட எண்ணம் மண்ணுயிற்று. அவன் படைவகுப்பிலே பலரும் களப்பலி யாகிவிட்டனர். அதுகண்டு அவன் கலங்கினுைபினும், பத்மினியின் மீதிருந்த மையலை மட்டும் கைவிடவில்லை. ஆதலின், பத்மினியைக் கண்ணுல் காணப்பெறின் கடும்போரை நிறுத்துவதாக அவன் அறிவித்தான்.

இக்கோரிக்கையை ராஜபுத்திரர் செவியி லேற்கவில்லை. எங்ஙனம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்? கண்ணெதிரே காணப்

பெறும் பாக்கியம் பெருமல் போயினும், நிலைக்கண்ணுடியின் மூலமேனும் அழகைப் பருக அருள்புரிய வேண்டுமென அலாவுதீன் மீண்டும் தூதுவிடுத்தான். நெடுங்காலமாக நடந்த போரில் களைத்துப் போனதோ, குலவாலிபரிலே வீராதிவீரர் பலரைப் பறிகொடுத்ததோ, யாதுகாரணமோ அறிகிலோம்! அல்லாவுதீனுடைய வேண்டுகோளுக்கு ராஜபுத்திரர் சம்மதித்தனர். அவ்வளவில், பத்மினியின் பிரதிபிம்பத்தைக் காண அவன் சித்தூருக்கு வந்தான். சக்கரவர்த்தியாக முடிசூடிய ஒருவன், பெண்ணரசி யொருத்தியின் பேரழகைக் கண்ணுடியில் கண்டு களிக்க வந்தான் என்ருல், அவனது பேதை மதியை என்னென்று எடுத்துரைப்பது? வாலியும் வல்லரக்கரும் கோலமுடி மன்னவரும் பெண்ணின்மீது வைத்த மையலால் மாழ்கிப் போயினரென்ருல், அல்லாவுதீன் எம்மாத்திரம்!

பகையரசனுயிருப்பினும் அவன் ராஜபுத்திரரின் சத்திய வாக்கை நம்பி, மெய்காவல் அதிகமின்றியே வந்தான்; வந்து கண்ணுடியின்மூலம் பத்மினியின் வடிவைக்கண்டு களித்ததும்தன் பாசறையை நோக்கித் திரும்பினுன். தங்கள் வாக்கை நம்பி மிக்க காவலின்றி வந்த வேந்தனை, பீமசிம்மன், கோரசிம்மன் முதலிய சில வீரர் சிறிது தூரம் தொடர்ந்து சென்று வழியனுப்பினர் ; உள்ளங் களிக்க உபசாரவார்த்தையும் உரைத்தனர். அல்லாவுதீனும் உபசார வார்த்தை சொல்லத்தவறவில்லை. அங்ஙனம் இரு பக்கத்தினரும் உரையாடிக் கொண்டே கோட்டையின் மதில்புற மடைந்தனர். அச்சமயம் அருகே மறைந்திருந்த பட்டாணிய வீரர்கள் திடீரென அங்குத் தோன்றி நம் பீமசிம்மனைச் சிறை செய்து சென்றுவிட்டார்கள். அல்லாவுதீனும் தக்க மெய்காவல் பெற்று மகிழ்வுடன் போனுன். போயினபின் அவன், "பத்மினியை மரியாதையாக அனுப்பித் தரின், பீமசிம்மன் உயிர்

தப்புவான்; அவனுக்கு விடுதலையும் கிடைக்கும்; இல்லையேல், இரண்டையும் இழக்க நேரும்; சித்தூரும் சின்ன பின்ன மாகும்,'' என்று கடிதம் விடுத்தான் கம்பீரமாக.

பகைவன் கையில் பீமன் பட்டதையும், பத்மினியை யனுப்பாவிடின் பேராபத்து நேருமென்பதையும் உணர்ந்த வுடனே, சித்தூர் வாசிகள் தீயில் விழுந்த புழுவேபோல் துடித்தார்கள். பத்மினியை இழந்து மானத்தைப் பறி கொடுக்க மனம் வருமோ? அல்லது பத்மினிக்காக பீமனைத் தான் இழக்க இயலுமோ? இரண்டு கன்றினுக்கு இரங்கும் பசுவைப்போல் பதைத்தனர் ராஜ புத்திரர் அனைவரும். இவ்விஷயம் பத்மினிக்கும் எட்டியது. பார்த்தாள் அப்பெண் ணரசி. "அந்தோ! நம் எழில் நலமன்றோ இத்தனை இழவுக் கும் காரணமாயிற்று! இது பற்றியே பேரழகு படைத்த மனைவி பகையாவாளென முன்னோர் மொழிந்தனர் போலும்! விதியையும் மதியால் வெல்லலாம் ஒருகால் என்பர் பெரி யோர். அங்ஙனமே நமது உயிருக்கும் உயர்வுக்கும் பங் கம் வாராவண்ணம் அம்மை பவானியின் அருளால் முயன்று பார்ப்போம்,'' என அம்மாதரசி மிக்க துணிவுடன் தனது மாமன் கோரசிம்மனையும் மருமகன் பத்மலனையும் வரவழைத்து ஆலோசனை செய்தனள்.

அப்பொழுதும், அல்லாவுதீனுடைய சேனைகள் சித் தூரைச் சுற்றி முற்றுகையிட்டு நின்றிருந்தன. ஆதலின், "முற்றுகையை நீக்கிவிட்டு வீரரையும் அப்புறப்படுத்தின், பத்மினியை அனுப்புவோம். ஆனால் அவள் தன் மரபுக்குரிய காவல் பூண்டு, அரசிக்குரிய ஆடம்பரத்துடனேயே அங்கு வருவாள். சேடியரும் செவிலித்தாயரும் சூழ்ந்து வருகை யில், அவசரப்பட்டு அவளது நாணத்தையும் கூச்சத்தையும் அவலப்படுத்தக் கூடாது,'' என்று ராஜபுத்திரர் அப்பட்டா ணிய வரசனுக்கு அறிவித்தனர். கஞ்சி வரதப்பா என்றால்

எங்கு வரதப்பா என்ற ஏழையேபோல் அண்ணாந்து நின்ற அல்லாவுதீன் அது கேட்டு ஆனந்தக் கடலில் ஆழ்ந்து விட்டான்.

பத்மினியுடன் பாதுகாவலாகச் செல்ல எழுநூறு மூடுபல்லக்குகள் ஆயத்தமாயின; வீரர்திலகமான ஒரொரு வர் ஒவ்வொரு சிவிகையிலும் ஏறிக் கொண்டனர். அப் பல்லக்குகள் ஒவ்வொன்றையும் தூக்கிச்செல்ல, ஆறு ஆறு சூரர்கள் போகிகள்போல் வேடம் பூண்டனர். ஒவ்வொரு வீரனிடமும் உடை மறைவில் ஈட்டியும் பட்டாக்கத்தியும் பதிவாக இருந்தன. அவ்விதம் ஆயத்தமான எழுநூறு சிவி கைகளும் பட்டாணியனது பாசறை சேர்ந்து அங்கே இறங்கினவுடன், பீமனும் பத்மினியும் கடைசிமுறையாகக் கலந்துபேச அரைநாழிகை அவகாசம் கிடைத்தது. அவ் வாறே இருவரும் ஒரு கூடாரத்திற்குள் பேசியிருந்தனர். பின்னர், பீமனை ஒரு சிவிகையிலேற்றிச் சித்தூர் செல்லச் சிலர் கருத, மற்றப் பல்லக்குகளோ டில்லிக்குச் செல்ல அங்கேயே காத்திருந்தன.

அந்த அரை நாழிகை அல்லாவுதீனுக்கு ஒரு யுகமா யிருந்தது. இதற்குள் பீமனுக்கேன் விடுதலையெனவும் அல் லாவுதீன் ஆலோசித்தான்; இவ்வளவு நாழிகையா கண்டு பேச என்றும் பொருமினான்; பத்மினியின் வடிவத்தைக் கண்ணெதிரே கணப்பொழுதில் காண்போம் எனவும் விநாடி களை விரல்கொண்டு எண்ணியிருந்தான். அவ்வண்ணம் அவன் அண்ணாந்து நிற்கையில், சிங்கரைப் போன்ற வீரர் பலர் வாளும் ஈட்டியுந் தாங்கிச் சிவிகையிலிருந்து கிளம்பினர். போகிகள்போல் வேடம் பூண்டு வந்த சூரர் வேல்கம்புடன் வெளிப்பட்டனர். இன்னுஞ் சிலர் ஈட்டியை நீட்டிக்கொண்டு சிங்கநாதஞ்செய்தனர். உடனே அரிமாவைக் கண்ட கரி மாவைப்போல் அல்லாவுதீன் ஆசை நீங்கி அடங்கா நடுக்கங்

கொண்டான். என்றாலும் ராஜபுத்திரரை எதிர்க்கும் வண்ணம் தன் சேனைக்குக் கட்டளையிட அவன் மறக்கவில்லை. அவ்வாறே பட்டாணியரும் படைக்கலங்களுடன் பாய்ந்தனர். இதற்குள் பீமன் கனவேகம் பொருந்திய ஒரு பரிமீதேறிச் சித்தூர்க் கோட்டையை நெருங்கிவிட்டான். அவனைத் துரத்திவந்த பட்டாணியப் படைகளைச் சித்தூர் வீரர் சும்மா விடவில்லை; மறித்துப் போர்புரிந்து அவர்களை வதைத்துத் தாங்களும் மரித்தனர். ராஜபுத்திரரில் உயிர் தப்பியவன் பத்மலன் ஒருவனே. மரபின் மானமும், மன்னவன் மகிமையும், அரசியின் கற்புமே அவர்களுக்கு ஆருயிர்; உடல் கூட்டிலுள்ள உயிர் அவர்களுக்கு ஒரு பொருட்டன்று. ஆதலால் நடு நாட்டிலிருந்த வாலிப திலகங்கள் அனைத்தும் அன்று தீர்ந்து போயின என்னலாம்.

ஆயினும் அல்லாவுதீனோ அக்கணமே மீண்டும் முற்றுகைபோட முனையவில்லை. ஏனெனில் ராஜபுத்திரரின் சலியா வீரத்தைக் கண்டு அவன் தளர்ந்துபோனான்; தன் சேனையின் பெரும்பாகத்தையும் பறி கொடுத்துவிட்டான். தனது வஞ்சனையும் அவர்களது தந்திரத்தின் முன்னே தலையெடுக்க முடியாதது கண்டு, சிறிதுகாலம் தன் ஆசையைக் கட்டி வைத்து விட்டு, வீரத்தையும் களத்தே போட்டு, வெறுங்கையுடன் அவன் டில்லி போய்ச் சேர்ந்தான்.

பன்னிரண்டு பிராயமும் நிரம்பப் பெறாத பாலன் படுகாயத்துடன் உயிர்தாங்கி வந்ததை அறிந்த கோரசிம்மன் மனைவி, அவனை வாரியணைத்து, "அப்பா! என் பார்த்தாவின் வீரத்தை விளம்புவாயாக; அதனைக் கேட்ட பின்பே உயிரையிழக்கக் கருதியுள்ளேன்," என்றனள். அதற்கு அவன், "அன்னாய்! என் மாமனது வீரத்தை என்னென்று எடுத்துரைப்பேன்? போர்க்களத்திலே பகைவனது வீரரைக் கொன்று குவித்துப் போர் வேய்ந்துவர, யானோ உடனிருந்து

வாளைக் கருக்கிட்டு நீட்டும் சிற்றுள் வேலையில் சிரத்தை கொண்டு நின்றேன். பகைவரது பிணக்காட்டின்மீது வீர மென்னும் போர்வை யிட்டுப் பட்டாணியப் படைத்தலைவர் சிரத்தையே தலைக்கணையாகக் கொண்டு படுத்துறங்குகின் றூர் ; இன்னும் எங்ஙனம் யான் விரித்துரைப்பேன் என் மாம னது வீரச் செயலை ? என் மாமன் கோரசிம்மனது வீரத்தை கண்டு வியக்கவோ, விம்மி யழவோ பகைவரில் ஒருவரும் எஞ்சவில்லை," என்று சொன்னான். அது கேட்ட தேவி நல்லதென நவின்று, புன்முறுவல் பூத்து, "என் குழந் தாய் ! என் கால தாமத மென என் நாதன் சினங்கொள்வார். ஆதலின் சீக்கிரம் செல்கிறேன் அவர்தம் சீரடியைச் சேவிக்க," என்று புகன்று, அக்கணமே அமரருலகு சென்றனள்.

மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டது விடா என்பது பழமொழி. அங்ஙனமே அல்லாவுதீனுக்கு அம் மங்கையின் மீதிருந்த ஆசை அகன்றபாடில்லை. சித்தூரைத் தரையோடு தரையாக ஆக்கிவிட வேண்டும் என்ற கோபக்கொதிப்பும், அப் பெண்ணரசியை அடைந்தாக வேண்டும் என்ற காமக்கனலும் அவனை அடிமை கொண்டு விட்டன. அதனிமித்தம் தன் நாட்டின் நானுபாகங்களி லிருந்தும் அவன் கணக்கற்ற படைகளைத் திரட்டினான் ; போருக்கு வேண்டிய இதர தளவாடங்களையும் வேண்டுமளவு தேடி வைத்தான் ; வைத்த பின்னர் 1290-ம் வருஷம் சித்தூரை முற்றுகையிட வந்தான். முதல் முற்றுகையிலும் அழிவிலும் களைத்துப்போய் ஆறித் தேறுதிருந்தும், ராஜபுத்திரர் தமக்குரிய பேராண்மையைக் கைவிட்டு விடவில்லை. உயிர் போகும் தருணத்திலும் நிமிர்ந்து நின்று உருமக்கூடிய ராஜபுத்திரர், கிடைக்கக்கூடிய படையை எல்லாம் கூட்டினர்; கூட்டி வழக்கம்போல் சிங்கநாதத்துடன் சமர் செய்தனர். ஆயினுமென்ன? பட்டாணியனது படைவகுப்பு கும்பல்

கும்பலாகக் கிளம்பிவர, சித்தூர் சேனையோ நாளுக்குநாள் நலிந்துகொண்டே வந்தது. எனினும் எண்ணிறந்த படைவீரரைப் பறிகொடுத்தே, நகரின் தென்பாகத்திலுள்ள ஒரு குன்றை அல்லாவுதீன் வசப்படுத்திக் கொண்டான்.

அத்தென்பாகம் சித்தூர்க் கோட்டைக்கு உயிர்நிலை போன்றது. பன்னிரண்டு வருஷம் மீண்டும் கடும்போர் புரிந்து, பல வீரரையு மிழந்து, ஊருக்கு உயிர்நிலையான குன்றையும் கைவிட்ட ராணா இலக்குவனுக்கு ஏக்கம் உண்டாகி விட்டது. கம்பீரமான ஆண்சிங்கமானாலும் நகமும் பல்லும் இழந்தபின் அது கலங்குமன்றோ ? தன் ஆருயிருக்காக அவன் அஞ்சவில்லை; தன் வமிசம் போய்விடுமே, என்ன செய்வது ? என்பதுதான் அவனுக்குதித்த ஏக்கத்திற்கும் அச்சத்திற்கும் மூலகாரணம். அவனுக்குப் பன்னிரண்டு பிள்ளைகள். எள்ளும் தண்ணீரும் இறைக்கவும், பழிக்குப் பழி வாங்கவும், ஒரு பிள்ளையாவது பிழைத்தால் போது மென நினைத்து, அவன் ஒருதினம் துயர்க்கடலில் ஆழ்ந்தவனாய் அமளியிலே அயர்ந்திருந்தான். வித்தை யுள்ளவனும் விசார முள்ளவனும் பணம் படைத்தவனும் பைத்தியங் கொண்டவனும் படுத்துறங்க முடியுமோ? அங்ஙனமே ராணா இலக்குவன் தூங்கவில்லை ; கண்ணிமைகள் மட்டும் மூடி இருந்தன. அப்பொழுது "பசி ! பசி ! பசி யதிகம் !" என்னும் குரல் கேட்டது. உடனே கண்ணைத் திறந்து பார்க்கையில் அம்மை பவானியின் உருவம் ஒருபால் தென்படலாயிற்று. "இது கனவோ; அல்லது நினைவோ," என அவன் கலங்கினான். மறுபடியும், "பசி தாளாது ! பசி தாளாது!" என்னும் அரவம் அவன் காதில் விழுந்தது. அவ்வளவில் பவானி அம்மைதானெனத் துணிந்து இலக்குவன், "அன்னாய்! என் குலமக்களிலே எண்ணாயிரவரை உனக்குக் களப் பலி யூட்டியும் இன்னமுமா உன் பசி யடங்கவில்லை ?" என

இரந்தான். அதற்கு அவ்வம்மை, "அப்பனே! எனக்கு முடித் தலைகள் வேண்டும். அதிலும் ஒன்றுகூடக் குறையாமல் பன்னிரண்டு பலி தேவை. இல்லையேல் சித்தூர் உன் வழிமுறையிலிருந்து எந்நாளும் விலகியே நிற்கும்," என்றருளினள். பின்னர் அம்மையின் உருவம் மறையலாயிற்று.

பொழுது புலர்ந்ததும் ராணா தன் பாளையக்காரரிடம் இரவில் நிகழ்ந்ததை யறிவித்தான். அவர்களிற் சிலரோ 'அரசன் புத்தி தடுமாற்றத்தால் புலம்புகின்றான். அம்மையாவது இரத்தபூஜை விரும்பவாவது' என்றனர். எனினும் முடிவிலே அவர்கள் அனைவரும் அன்றிரவு அரசனுடன் அரண்மனையில் படுத்துறங்கிப் பரீட்சை பார்ப்பதென ஏற்பாடாயிற்று. அவ்வாறே பாளையக்காரர் படுத்துறங்கினர்; நள்ளிரவிலே பத்திரகாளி பிரசன்னமானாள். உடனே அனைவரும் பரவசங்கொண்டு நிற்க, "அரசே! ஆயிரக்கணக்கில் மிலேச்சர்களை உன் வீரர் வாளுக்கு இரையாக்கி இரத்த பூஜை செய்திருப்பினும், அது எனக்கு எம்மாத்திரம்? ஒவ்வொரு முறையும் உன் மைந்தரில் ஒருவனை இறைவனாக்கி, அவனுக்கு முடி கவிப்பாயாக. மூன்று தினம் அவன் குடை, கொடி, சாமரம் முதலிய கோலத்துடன் விளங்கிப் போரை நடத்தி நான்காவது தினத்தில் தன் பகைக்கும் விதிக்கும் இரையாக வேண்டும். இங்ஙனம் பன்னிரு முடித்தலைகள் களப்பலியாகின், யான் திருப்தியடைய முடியும்," என்று அம்மை கூறினாள். காளியின் கூற்றைக் கேட்ட பாளையக்காரர் அனைவரும் வேறுவகை காணாது கலங்கினர். இச்செய்தி ராணாவின் குமாரர் பன்னிருவருக்கும் எட்டியது. உடனே அவர்களில் ஒவ்வொருவரும், "நான்தான் முதலில் முடிசூடிக் காளியைக் களிக்கச் செய்து வீர சுவர்க்கம் புகுவேன்," என்று பிரமாதமாக வாக்குவாதம் செய்யலாயினர். என்னே ராஜ

புத்திரச் சிறுவரின் வீரம்! சூரிய வமிசத்தில் உதித்த உண்மை க்ஷத்திரியர் அன்றோ?

அப் பன்னிருவரில் ஹரசிம்மன் என்பான், "யானே மூத்தவன். மூத்தவனுக்கே முதலில் முடிசூட்ட வேண்டும். முதலில் யானே முடிசூடி வீர சுவர்க்கம் புகுவேன்" என்று மன்றாடினன். மற்ற மைந்தரும் அதற்கு ஒருவாறு மனமொப்பி அவனுக்கு முடிகவித்தனர். ஒற்றை வெண்கொற்றக் குடையும் இரத்த நிறக் கொடியும் வெண் சாமரையும் மூன்று தினம் அவனை அலங்கரித்து நின்றன. நான்காவது தினத்திலே காளியின் அகங்குளிர, அவன் போர்முனையிலே பகைவரின் படையை மார்பில் தாங்கி மகிமையான மரணமடைந்தான். அப்பால் வரிசைப்படி இரண்டாவது பிள்ளையாகிய அஜய சிம்மனுக்கு முடிசூட்டி அவனைப் பலிகொடுக்கவேண்டும். அவனும் அதற்குத் தயங்காது மனமுவந்தான். ஆனல் அவன் ராணுவின் அருமைப் புதல்வனுதலின், முதலில் மற்றையோர்க்கு இடங்கொடுப்பாயாக என்று இலக்குவன் இரந்தனன். அதனல் இதர பிள்ளைகள் பதின்மரும் ஒருவர் பின் ஒருவராக முடிசூடி மாண்டுபோயினர்.

மூத்தவனுடன் பதினெரு முடித்தலைகள் கணக்காகி விட்டன. இனிப் பன்னிரண்டாவது தலை கொடுத்தாகவேண்டும். ராணு இலக்குவனும் அஜயசிம்மனுமே எஞ்சி நிற்பவர்கள். அவ்விருவரில் யார் பலியாவது என்ற விவாதம் விளைந்தது. அஜயசிம்மன் தன் தந்தையை நோக்கி, "எந்தாய்! புத்திரனுகப் பிறந்தவன் தன் தந்தையையும் தாய் நாட்டையும் பாதுகாக்கவேண்டும். ஆதலின் யானே முடிசூடி மரிப்பேன். எனது மற்றைச் சோதரர் மரித்தபின், யான்மட்டும் உயிர்சுமந்து வாழின், உலகம் என்னை ஏசாதோ? வானுலகிலிருந்து என் சோதரரும் என்னைக் கண்டு நகையாரோ? தாங்கள் இங்கு இருங்கள்," என வினயமுடன் வேண்டி

னன். மணி மணியாயுள்ள பதினொரு புத்திரரைப் பறிகொடுத்த இலக்குவனுக்கோ ஒருபக்கம் துக்கமும் ஒருபக்கம் களிப்பும் கலந்துதோன்றின. அவன் உடனே மைந்தனை விளித்து, "என்னருமைப் புதல்வ! பன்னிரு மைந்தரைப் பெற்றெடுத்த யான் புத்திரனே யின்றி மடிந்து கிடப்பதா மண்மேல்? எனக்கோ வயதாகிவிட்டது. இனி நெடுங்காலம் யான் உயிருடன் இருக்கமுடியாது. நீயோ சிறுவன். நீண்ட நாள் உயிருடன் இருக்கலாம். அங்ஙனம் நீ இருப்பின் பழிக்குப்பழி வாங்கி, நாட்டையும் மீட்கலாம். ஆதலால் யானே செல்கின்றேன். இவ்வரமே யான் உன்னிடம் பெற விரும்புவது," என்று கோரினன். பிதாவின் பரிவுரையைக் கேட்டபின், அஜயசிம்மன் மனமிளகி ஒருப்பட்டான் வேறு விதியின்றி. உடனே ராணு தன் பாளையப்பட்டுகளைக் கூட்டி வைத்து, 'வீரர்காள்! யானே முடிவில் சித்தூருக்காக மடியப் போகின்றேன். யான் போரில் பொன்றியபின், எனதருமைப் புதல்வன் அஜயசிம்மன் ஒருசமயம் அம்மையின் அருளால் நாட்டை மீட்பன். அச்சமயம் உங்களிலே யாரேனும் உயிருடனிருப்பின், நாட்டை மீட்கும் முயற்சியில் நீங்களும் பக்கபலமாக நிற்கவேண்டும்," என்று கூறிச் சித்தமானுன் கடைசிப் போருக்கு.

ஆனுல் அதற்குமுன் வேறொரு கோரச்செயல் நிகழலாயிற்று. அதன் விவரம் யாதெனில், சித்தூர்க்கோட்டையின் உயிர் நிலையான குன்று பகைவன் கையில் சிக்கிவிட்டதால், இரண்டொரு தினத்திலே கோட்டை விழுந்துவிடும். புஜபல பராக்கிரமசாலிகளான ராஜபுத்திரர் பலர் முன்னமேயே போரில் ஆவிதுறந்து விட்டனர். எஞ்சியுள்ள வீரர் கொஞ்சமே. அல்லாவுதீனே காம வெறியுடன் கோபவெறியும் கொண்டவன். கோட்டை விழுந்தபின், பத்மினியையேயன்றி மற்ற மங்கையரையும் அவன் மானபங்கப் படுத்து

வான். ஒரு பெண்ணின் மானத்துக்காக அவ்வளவு இரத்த பூசை செய்துவிட்டு, எல்லாப் பெண்களையும் சந்தியில் விட்டுப்போக அவர்களுக்கு இஷ்டமில்லை. தனது வாலிலுள்ள மயிர்க்கற்றையிலே ஒருமயிரை யிழப்பினும் கவரிமான் உடனே உயிர்விடு மென்பர். அம்மானினும் மானத்தைப் பெரிதாக மதித்துப் பிராணனைத் திரணமாகக் கருதும் ராஜ புத்திரர் அக் கோரத்துக்கு ஒருக்காலும் இடங்கொடார். இதனை உலக மறியும். அறியாதாயின் பின்வரும் சம்பவமே தக்க சாட்சியமாகும்.

போரிலே தமக்கு வெற்றி கிடைக்காதெனத் தோன்றின், ராஜபுத்திரர் முதலிலே தம் மனைவியரையும் குமரிகளையும் தீக்கிரையாக்கி விடுவர்; பின்னர், மஞ்சள் உடை தரித்து, நெற்றியில் குங்குமத் திலகங்கொண்டு, கோட்டைக் கதவுகளைத் திறந்துவிட்டு, வாளுடன் பகைவரின் மத்தியிலே பாய்வர். அதன்படி, சித்தூரிலுள்ள ஆண்மக்கள் அனைவரும் தங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மங்கையர் அனைவரையும் தீக்குளிக்கத் தயாராகும் வண்ணம் தெரிவித்தனர். அவ்விதமே ஒவ்வொரு பெண்ணும் நறுநீராடி, அழகிய ஆடைதரித்து, அணிகலன் அனைத்தும் பூண்டு, அம்மை பவானியைத் துதித்து வணங்கி, வசந்தகால விழாவினுக்குச் செல்லும் மகிழ்பூத்த மாதர்போல் புறப்பட்டனர். அக்கோட்டையின் ஒருபுறத்தே நிலவறை யொன்றுண்டு. அதில்தான் அவர்கள் மாதரைத் திரட்டித் தீயிடுவது. தாமரை மலர்தனில் அன்னப் பறவைகள் ஆர்வமுடன் அமர்வது போலவும், முன்னாளிலே சீதாதேவி சந்தனக் குழியெனக் கருதித் தீயில் இறங்கியது போலவும், ராஜபுத்திர மங்கையர் அகமும் முகமும் ஒருங்கே மலர்ந்து, ஒருவர்பின் ஒருவராக அம்மையின் ஆயிர நாமங்களையும் நவின்று கொண்டு, நிலவறையிலுள்ள அக்கினி குண்டத்

தில் குளித்தனர். இக் கோலத்திற்கு ஒருவிதத்தில் மூல காரணமான பத்மினியும் கொழுந்து விட்டெரியும் தீயில் பரமகளிப்புடன் குளித்தனளென நாம் சொல்லத் தேவை யில்லை. அங்ஙனம் ஆயிரக் கணக்கான கன்னியர் களிப் புடன் செல்லும் கோலத்தை அவர்கள் தந்தை, தநயர், புருஷன் முதலியோர் கண்டுநின்று பரமனைத் துதித்தனர். அரசிமுதல் வாயில்கூட்டும் பெண்வரையில் பெண்ணெனப் பெயர் படைத்த அனைவரையும் அக்கினி பகவானுக்கு அளித்தபின்னர், ராணா இலக்குவனும் எஞ்சி நின்ற வீரரும் போர்க்கோலங்கொண்டு கிளம்பினர் கவலையின்றி. இதற் குள், அஜயசிம்மன் தன் தந்தையின் கட்டளைக் கிணங்க, வெகு தந்திரத்துடன் பகைவனது அணிவரிசையைக் கடந்து சென்று சேமமான ஓரிடமடைந்தான்.

இதனை யறிந்த வேந்தன், கோட்டையின் கதவுகளைத் திறந்துபோட்டுப் பகைவரின் படைநடுவே புகுந்தான். துணைவரும் தொடர்ந்துவந்து புகுந்தனர். உடனே பட் டாணியச் சேனைகளும் கைகலக்கக் குறுகின. அந்நாள் பாரதப் போரிலே அபிமன்னன் கௌரவசேனையின் நடுவே சென்று, அனைவரையும் கலக்கியதுபோல் இலக்குவனும் அல்லாவுதீனுடைய சேனையைக் கலக்கினான். இதர வீர ரும் அப்படையில் பாய்ந்து, மத்திட்டுத் தயிர் கடைவதே போல், பட்டாணியரைப் பதறவடித்தனர். ஒருசமயம் அல்லாவுதீனே, போர் யாதாக முடியுமோ என்று கலங்கி னான். எனினும் கருங்கடலை ஓர் ஆறு நிலைகுலையச் செய்ய இயலுமோ? இயலாதன்றோ! ராணாவும் ராஜபுத்திரரும் வீரங்காட்டி விதிவலியால் உயிர்விட்டனர். பன்னிரண்டு வருஷகாலம் கடும்போர் நடந்தபின்பு சித்தூர்க்கோட்டை சிதறி வீழ்ந்தது. உடனே அல்லாவுதீன் அடங்கா மகிழ்ச்சி யும் ஆவலுங்கொண்டு சித்தூருக்குள் புகுந்தான். புகுந்து

மென்ன? உயிரற்ற உடலைக் காண்பதுபோல் நீறுபூத்து நின்ற ஊரையே அவன் கண்டனன். இவ்வளவு தூரம் உயிரைப் பறி கொடுத்தும், ராஜபுத்திர வீரரைப் பலிவாங்கியும், தன் ஆசைக்கு இருப்பிடமான பத்மினியைக்காணாது அவன் கலங் கினான் என்பதில் ஐயமில்லை. ராணாவின் அந்தப்புரம் வெற் றுப் புரமாக விளங்கியது. அதற்கு அருகே ஆகாயமளாவப் புகைப்படலம் கிளம்புவதைக் கண்டு, “ஓ! எல்லோரும் தீக் குளித்தனர் போலும்! மலைகல்லி எலிகூடப் பிடிக்க வில்லையே,” என்று அப்பட்டாணியன் பொருமினான். அந் நகரின் வனப்பையும் அலங்காரத்தையும் நோக்கவே, அவ னது கோபக்கனல் கொழுந்து விட்டெரியத் தலைப்பட்டது. அச் சினவெறி தலைமட்டங் கொண்டுவிடவே, புராதனமான அழகிய ஆலயங்களை யெல்லாம் அவன் இடித்துத் தள்ளி னான்; அரண்மனைகளை அடியோடு பாழாக்கினான்; விசித் திர வேலைப்பாடமைந்த மண்டபங்களை மண்ணோடு மண்ணாக் கினான்; சுருங்கச்சொன்னால், குரங்கு தன் கையி லகப்பட்ட நறுமலர் மாலையை நாசஞ்செய்வதுபோல் அவன் அந்நகரைப் பாழ் பண்ணினான். அதனை விரித்துரைக்க மனம் பதைக்கும். பீமனும் பத்மினியும் வசித்து வந்த மாளிகை மட்டுமே அவனது கோபவெறிக்கு இலக்காகாது எஞ்சிநின்றது. இதற்கு யாது காரணமோ கடவுள் தான் அறியவேண்டும். அப்பால் அக்கொடியோன் தன் சிற்றரசரில் ஒருவனான மால தேவன் என்பானிடம் அந்நகரை ஒப்படைத்து டில்லிக்குத் திரும்பினான்.

சித்தூர்க்கோட்டை அல்லாவுதீன் கையில் சிக்கி யதும், மாலதேவன் அதன் அதிபதியாக விளங்க லாயினன். அல்லாவுதீனுக்கும் இலக்குவனுக்கும் போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கையில் அஜயசிம்மன் பட்டாணி யனது படைவரிசையைக் கடந்துபோயினனென முன்பே

சொல்லியுள்ளோம். அவ்விதம் அஜயசிம்மன் போனவிடம் கயிலேவாரம். அது மத்தியபதியின் மேற்கெல்லேயில் உள்ளது; நெருங்கிய மலேப்பிரதேசம்; தக்க நீர்வளமும் பொருந்தியது; அறவல்லி மலேயில் நடுநாயகமான இடத்தைக் கொண்டது. அத்தகைய விடத்துக்கு அஜயசிம்மன் போகையில், சில உயிர்த்துணேவரும் தொடர்ந்து போயினர். சித்தூர் வீழ்ந்தபின் குடிமக்களில் பலருக்கு அக்கொடுங்கோ லாட்சியில் உட்பட்டிருக்க உடம்பாடில்லே. ஆதலின் பலரும் தங்கள் ராஜகுமாரனேப் போற்றி வரலாயினர். காலங் கருதியிருப்பார் கலங்காது ஞாலம் கருதுபவர் என்ற வள்ளுவர் வாக்கின் வண்ணம் அஜயசிம்மன் தன் தாய்நாட்டை மீட்க நற்காலத்தை எதிர்நோக்கி யிருந்தான். அக்கணமே சென்று தாக்கலா மென்ருலோ, போதுமான படைவலியும் துணேவலியு மில்லே; தவிர சித்தூரிலே பட்டாணியப் படைகள் பலமாயிருந்து வந்தன.

அங்ஙனமிருக்க, அவன் சித்தூரைவிட்டு வருகையில், சனியனும் அவனேத் தொடர்ந்துவந்தது போலும். கயிலேவாரம் என்னும் மலேச்சாரலி னருகே வேறு பிரதேசங்கள் பல உள. அவைகளிலே ஒன்றின் தலேவனுக விளங்கியவன் பெயர் முஞ்சன். ஏழையைக் கண்டால் மோழையும் பாயும் என்பது பழமொழி. அங்ஙனமே முஞ்சன் கயிலேவாரத்தின்மீது படையெடுத்து வந்தான். வீராவேசத்துடன் ராணு போர்புரிந்தும் முதலில் பலிக்கவில்லே. முடிவில் அஜயசிம்மன் அவனேப் புறங்கண்டான். ஆனுல் முஞ்சன் அஜயனே மண்டையிலே காயப்படுத்திவிட்டான். அந்த அவமானம் அஜயசிம்மனேப் பெரிதும் வருத்திக்கொண்டேயிருந்தது. அச்சமயம் ராணுவுக்கு இரண்டு பிள்ளேகள் இருந்தனர். அவர்களில் மூத்தவன் பெயர் சுஜனசிம்மன்; இளேயவன் பெயர் அஜமசிம்மன். இருவருக்கும் முறையே

வயது பதினான்கும் பதினைந்துமாகும். அவர்களை யழைத்து முஞ்சனைப் பழிக்குப் பழி வாங்கிவரும் வண்ணம் அஜய சிம்மன் புகன்றான். ஆனால் அக்காரியம் அவர்களால் ஆகவில்லை. ராஜபுத்திர வாலிபரிலே அவ் விருவரைப் போல் பேதையானோரைப் பார்ப்பதரிது. பத்மலன் என் பான் பன்னிரண்டாவது வயதிலேயே போர்க்களம் புகுந்து வீரங்காட்டியதை முந்திய சரித்திரத்தில் கூறியுள்ளோம். விளையும் பயிர் முளையிலே என்பர். "இத்தகைய மைந்தரைக் கொண்டு எங்ஙனம் பகைமுடிப்பது? எக்காலம் சித்தூரை மீட்பது? முன்னை வினையின் பயனால் வலிகுன்றிய புதல் வரைப் பெற்றுவிட்டோமே!" என்று அஜயசிம்மன் அன வரதமும் சிந்தாகுல மடைந்துநின்றான்.

தன் தமையன் அரசிம்மனது மைந்தனாகிய அமரன் இருப்பதாக அஜயசிம்மனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. உடனே அவனுக்கு ஆளனுப்பித் தருவித்து அவனிடம் விஷ யத்தை விளம்பினான். அதுகேட்ட அமரன் தன் தந்தையின் பாதத்தில் பணிந்து, "எந்தாய்! இக்கணமே கடுகிச்சென்று, பகைவன் முஞ்சனது முடியுடன் திரும்பி வருவேன். இல்லையேல் உயிர்தாங்கி இவ்வுலகில் உழலேன்," என்று சபதங் கூறி விடைபெற்றுப் போயினன்.

அப்பால் நாட்கள்சில சென்றன. ஒருதினம் வாலிப னொருவன் கனவேகமான பரிமாவின் மீதேறிக் கயிலைவார த்தை நோக்கி வரலாயினன். அவனுக்கு உத்தேசம் பதின் மூன்று வயதிருக்கும். அவன் ஏறிவந்த குதிரைச் சேணத் தின் கால்மிதியினருகே உடல்நீங்கிய மண்டை யொன்று இரத்தஞ்சொட்டத் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. கயிலைவாரத் திலே ராணாவின் மாளிகைக்குள் அந்த இளைஞன் புகுந்து அரசனுக்குத் தண்டனிட்டு, "எந்தாய்! இதுதானே நம் பகைவன் தலை? தயைகூர்ந்து நோக்குக," என்று பணி

வுடன் பகர்ந்தான். வைரியை வதைத்து வாலிபன் வெற்றி யுடன் வந்ததைக் கண்டதும், சித்தூரை மீண்டும் அடைந் ததுபோல் அஜயசிம்மனுக்கு ஆனந்தம் பிறந்தது. உடனே அவன் தன் அருமைப் புதல்வனைக் கட்டி யணைத்து மார்புறத் தழுவி, "என் அப்பனே! நீதான் நம் மரபை விளக்கவந்த மாணிக்கம். எனக்கோ வயதாகிவிட்டது. இனி என்னால் சித்தூரை மீட்க முடியாது. ஆதலின் நம் தாய கத்தை மீட்கும் கடமை உனதே," என்றனன். அப்பொழுது, முன்னம் தன் தந்தை கூறிப்போனதும் அவனது நினைவுக்கு வரலாயிற்று. அது யாதெனில், கடைசியாக ராணா இலக்கு வன் போர்புரியப் புறப்படுமுன், தன்பிள்ளை அஜயசிம்மனை நோக்கி, "உனக்கு நூறு வயதானதும், உன் அண்ணனது மகனுக்கே நீமுடிசூட்டவேண்டும்," என்று சொல்லிப்போன செய்தியாகும்.

அவ்வுரை போய்த்துப்போகாம லிருக்கும் வண்ணம், அஜயசிம்மனது மக்கள் இருவரும் விதிவசத்தால் வெறும் பிள்ளைகளாயினர் போலும்! தன்குமாரர் வலிகுன்றிக் கிடந் தது ஒருபுற மிருக்க, தன் தந்தையின் வார்த்தையை நிறை வேற்றவேண்டியது அஜயனது கடமை யாயிற்று. அதற்கு அறிகுறியாக, முஞ்சனது சிரத்திலிருந்து சொட்டும் இரத்தத்தைத் தொட்டு அமரனுக்குத் திலக மிட்டு ஆசீர் வதித்தான் அஜயசிம்மன். சித்தூர்க்கோட்டை யழிந்த காலத்தே அமரன் அறியாப் பிள்ளையாதலால், மாமனது வீட்டிலேயே அவன் காலங்கழித்து வந்தான். ஆதலின் பூர்வகதை அவனுக்குத் தெரியாது. தன் சிறிய தந்தையின்மூலம் தகவல் தெரியவந்தவுடனே, "எச் சமயம் பகைமுடிப்போம்? எப்போது சித்தூரை மீட் போம்?" என்பதிலேயே அமரன் அல்லையும் பகலையும் கழித்து வந்தான். இதற்குள் அஜயசிம்மன் காலமானான்.

மூத்தவனாகிய சுஜனன் தனக்கே அரசு வேண்டுமெனக் கலகம் விளைத்தனன். ஆனால் பாளையக்காரரும் பிறரும் அவனை ஆதரிக்கவில்லை. தந்தையின் விருப்பத்திற்கு மாறாக அவன் நடக்க முயன்றதைக் கண்டு அனைவரும் அவனை வெறுக்கலாயினர். அப்பால் அவன் என்ன செய்யக்கூடும்? நாட்டைவிட்டுப் போய்விடுவதே மேலெனா அவனுக்குத் தோன்றியது. அங்ஙனமே அவன் மத்தியபதியைத் துறந்து, தட்சிணதேசம் போய்ச் சேர்ந்தனன். அத் தட்சிணத்திலே அவன் வமிசம் வளர்ந்தோங்க லாயிற்று. அவனது வழிமுறையில் ஒருவர்பின் ஒருவராகப் பலவீர புருஷர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவனது பதினோராவது தலைமுறையில் தலையெடுத்தவன் வீரசிங்கமாகிய சிவாஜி மகாராஜன் என்று மத்தியபதியின் சரித்திர நூல்கள் சாற்றுகின்றன. இதன்படி, மகாராஷ்டிரர் ராஜபுத்திர குலத்தினராவர். இதற்கு வேறு சில அத்தாட்சிகளும் காணப்படுகின்றன. நேபாள வாசிகளான கூர்க்கர் எனப்படுவோரும் ராஜபுத்திர பரம்பரையினரென நடுநாட்டின் சாஸனங்கள் நன்கு புலப்படுத்தும்.

ராணு அமரசிம்மன் (1301—1365கி.பி.)

அமரசிம்மன் என்பான் 1301-ம் வருஷம் அரியணை ஏறினன். அவன் அரசுகொண்டு முடிசூடிய நகரம் கயிலே வாரம் எனப்படும். புராதன தலைநகரான சித்தூர் அல்லாவுதீன் வசமாகிவிட்டதென முன்பே சொல்லியுள்ளோம். அதனைப் பகைவன் கையில் படாவண்ணம் காக்கவேண்டுமென அவன் பாட்டன் ராணு இலக்குவன் எவ்வளவோ பாடுபட்டான். அவன் தந்தையான அஜயசிம்மன் அதனை மீட்கவேண்டுமென அடங்கா ஆவல் கொண்டிருந்தும் அது முடியாது போயிற்று. அங்ஙனம் மூதாதையும் தந்தையும் கொண்ட கோரிக்கையை ஈடேற்றியவன் அமரசிம்மனே. இதன் விவரத்தை விரித்துரைக்கு முன்னம், அவன் பிறப்பைச் சிறிது விளங்கக் கூறுவோம்.

ராணு இலட்சுமண சிம்மனது மூத்த பிள்ளையின் பெயர் அரசிம்மன். அந்த அரசிம்மன் தன் வாலிப வயதில் ஒருதினம் வேட்டையாடப் போயினன். அப்பொழுது அரசவையிலிருந்த சில பாளையக்காரரும் அவனுடன் போயினர் துணைவராக. முள்ளம்பன்றி வேட்டை ராஜபுத்திரருக்கு மிகவும் விருப்பமான பொழுதுபோக்காகும். அவ்வேட்டையை விடாது வருஷமொருமுறை நடத்துவதும் அவர்களது பரம்பரை வழக்கம். வேங்கை, புலி, ஓநாய் முதலிய விலங்கினங்களை வேட்டை யாடுவதினும், முள்ளம் பன்றி வேட்டையே மிக்க ஆபத்துக் கிடமானது. எனினும், அந்த ஆபத்தை மதியாது, ராஜபுத்திரர் வேட்டையாடியே தீருவர். அரசிம்மனும் அவன் துணைவரும் அவ்வேட்டையில் முனைந்து நின்றனர். பெரிதும் பருத்துக் கொழுத்த பன்றியொன்று அவர்கள் கண்ணில் தென்பட்

டது. உடனே அவர்கள் அதனை விடாது துரத்திச் சென்ருர்கள். ஆனால், அப் பன்றியோ அவர்களை ஏமாற்றி அங்குமிங்கும் ஓடிச்சென்று அல்லலிழைத்தது. அதுபற்றி அவ்விளைஞர் அனைவரும் களைத்துப் போயினர். என்ருலும் தங்களது மெய்வருத்தத்தை அவர்கள் ஒரு பொருட்டாக மதியாது தங்கள் கருமத்திலேயே கண்ணுயிருந்தார்கள். முடிவிலே அப் பன்றி ஒரு சோளக்கொல்லையில் புகுந்து மறைந்து கொண்டது. அக் கொல்லை மிக்க செழிப்பானது. சோளத்தண்டு ஒவ்வொன்றும் ஓர் ஆள் உயரத்திற்குமேலும் ஓங்கி வளர்ந்திருந்தது.

அரசிம்மன் இளவரசனுயிருந்தும், ஊராரின் கொல்லையிலே உத்தரவின்றி அவன் நுழையத் துணியவில்லை. ஆதலின் அவன் அத்தோட்டத்துக்கு வெளிப்புறத்தில் திகைத்து நின்ருன். துணைவரும் தம் இளவரசுடன் தயங்கி நின்றனர். முன்னுளிலே வள்ளியம்மை தினைப்புனத்தில் ஆலோலம் பாடிக்கொண்டு பறவைகளை வெருட்டி நின்றதுபோல், அக்கொல்லையிலே பரண்மீது ஒரு பெண்ணரசி வீற்றிருந்து கவண் கல்லினுல் குருவிகளை ஓட்டிநின்ருள். முள்ளம்பன்றி அப்புனத்தில் வந்து புகுந்ததையும், அரசிளங்குமரன் அதனைத் தொடர்ந்து வந்து வேசாறிப்போய் வெளியே நிற்பதையும், அம்மங்கையுணர்ந்து கொண்டனள். அவ்வளவில் அவ்வீராங்கனை, பன்னிரண்டு அடி உயர்ந்து வளர்ந்த சோளத் தண்டொன்றைப் பறித்து, அதனை ஈட்டிபோல் கூர்மையாக்கி, தன் பரண் மீது ஏறிநின்று அப்பன்றியைக் குறிபார்த்துத் தண்டை வீசி யெறிதலும், அது அடி பொறுக்க மாட்டாமல் மாண்டுபோய் விட்டது. உடனே அவள் அதனை யிழுத்து வந்து, அரசிளஞ் சிங்கத்தின் முன்னே போட்டு, "நீங்கள் விரட்டி வந்த விலங்கு இதுதானே?" என்று கூறிப் போயினள். தம் குல மங்கையரின் வீரச்செயல்களை அவ்வாலிபர்

அறிவராயினும், அவ் வீரமாதின் செய்கை அவர்களுக்கு மிக்க ஆச்சரியமே விளைத்தது.

அவ்வாலிபர் பன்றியைத் தூக்கிச்சென்று, ஓர் ஆற்றங் கரையை யடைந்து, அதனைச் சமைத்து வழக்கம்போல் புசித்தனர். அங்ஙனம் ஊனைப் புசித்து நிற்கையில், இத்தகைய வீரமாதை மணப்பவனே பாக்கியவானென அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அச்சமயம் உண்டை வில்லொன்று வேகமாக வந்து, ராஜகுமாரனது குதிரையின் காலில் தாக்கியது. தாக்கிய வளவிலே, அப்பரி பாத மொடிந்து நினைவற்று நிலத்தில் சாய்ந்தது. அதுகண்ட வாலிபர் திடுக்கிட்டு, உண்டைவில் வந்ததிசையை யுற்று நோக்கினர். நோக்கியதும், அப் பெண்ணரசியின் பரணிலிருந்தே உண்டைவில் வந்திருக்க வேண்டுமென அவர்கள் அறிந்து கொள்ளாமலில்லை. தான் வீசி விட்ட உண்டைவில்லால் அசுவம் காலைப் பரப்பிக்கொண்டு குப்புறச் சாய்ந்ததை அம் மங்கை யுணர்ந்ததும், விரைந்துவந்து வாலிபரை யணுகி, விளையாட்டு வினையாய் முடிந்ததை மன்னிக்கும் வண்ணம் வேண்டினபின் விடைபெற்றுப் போயினள். அப்பால் மாலைப் பொழுதுவரையில் அவர்கள் வேடிக்கையாகக் காலங்கழித்து விட்டு வீடு திரும்பினார்கள்.

அச்சமயம் நம் நங்கைக்கரசியும் தன்தலைமீது பால் குடந் தாங்கி, இரண்டு கையிலும் இரண்டு எருமைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, வீடுநோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தனள். அப்பெண்ணைப் பார்த்ததும், அவ்வாலிபர், "இவளோ கேவலம் பெண்பிள்ளை; நாமோ ஆண்மக்கள்; அங்ஙனமிருந்தும் இவள் நம்மை இருமுறை விளையாட்டாக அவமானஞ் செய்துவிட்டாள். நாமும் கேலி விளையாட்டாகப் பதிலுக்குப் பதில் செய்து காட்டவேண்டும். இல்லையேல் ஒரு பெண்பிள்ளையிடம் நாம் தோல்வியடைந்தது போலாகும்,"

என்று பேசிக்கொண்டனர். உடனே அவ்வாலிபரில் ஒரு வன், "இது ஒரு பெரிதன்று; அவளுடைய பால்பானை பூமியிலே விழும்வண்ணம் ஒரு கணப்பொழுதில் செய்து விடுவேன். அதுகண்டு நீங்கள் மனமாரக் கைகொட்டி மகிழலாம்," என்று வீரம் பேசினன். பலரும் அது ஆகாத காரியமென்றனர். ஆயினும், சபதம் பேசிய சிறுவனே தன்பரியை நாலுகால் பாய்ச்சலில் விரட்டி, அப்பெண்ணைக் கீழே தள்ளுவான்போல் போயினன். குதிரை செல்லும் வேகத்தில் அக்குமரி பரபரப்படைந்து பால்பானையைப் போட்டு விடுவாள் எனவும் சிலர் கருதினர். அவ்வாறே பரிமாவும் மயிரிழை தூரத்தில் அம்மங்கையை நெருங்கியது. இதனை அம்மாதரசி உய்த்துணர்ந்தும், ஒரு சிறிதும் உள்ளம் பதையாமல், ஓர் எருமையின் கயிற்றை நீட்டிக் குதிரையின் காலில் மாட்டி வலிக்கவே, அவ்வாலிபனுடன் குதிரையும் குப்புறச் சாய்ந்து மண்ணைக் கவ்வியது. அது கண்ட மைந்தர் அனைவரும் மூன்றாவது முறையும் வெட்கிப் போயினர். அவர்கள் வேறு என்ன செய்ய முடியும்?

அப்பால் அவ்வாலிபர் தத்தம் மாளிகைபோய்ச் சேர்ந்தனர். அரசிம்மனுக்கோ உண்டியிலும் உறக்கத்திலும் கருத்துச் செல்லவில்லை. "இவ்வீரமாது யாருடைய மகள்? இவளை எங்ஙனம் மணப்பது?" என்ற சிந்தனையில் இரவு முழுவதும் அரசிம்மன் ஆழ்ந்து கிடந்தான். பொழுது புலர்ந்ததும் புலம் விசாரித்ததில், அவள் ஓர் ஏழை ராஜ புத்திரனது செல்வக் குமரி யெனப் புலப்பட்டது. உடனே அரசிம்மன் தன் தோழருடன் அவ்வேழையின் வீடு நோக்கிப் போனன். போனதும், ஏழையை யழைத்து, அவன் மகளை மனத்தில் கொண்டு கூச்சமின்றி மணம் பேசினன். அப்பொழுது ஏழை சிறிதும் அச்சமின்றி இளவரசுக்கு நேரே வீற்றிருந்து, வார்த்தை யாடியதைக் கண்ட வாலிபர் சிலர்

திகைக்கலாயினர். உண்மையான ராஜபுத்திர வீரபுருஷர் தமது கம்பீரமான குணத்தையும் சுதந்திரத்தையும் சிறிதும் விட்டுக்கொடார். ஆதலின், வேறு சிலர் அவ்வேழையின் தோற்றத்தையும் நடையையுங் கண்டு மனத்தகத்தே மகிழ்பூத்து நின்றனர். அரசிம்மன் மணம் பேசியதற்கு அவ்வேழை மறுத்துவிட்டான். அருகிலிருந்தோர், அரசிம்மன் அரசிளங்கோ என அறிவித்தும், "அரசிளஞ் சிங்கமாயினென்? ஆண்டியின் மைந்தனாயினென்? நான் சொன்னது சொன்னதுதான்," என்று அவன் செப்பிவிட்டான். உடனே அரசிம்மன் அடங்காத கவலையுடன் அரண்மனை யடைந்தான். அரசிளங்குமரன் வந்து, மகளை மணம்பேசிய விஷயம் ஏழையின் தாய்க்குத் தெரியவந்தது. வலுவில் வந்த ராஜவாழ்வை வேண்டாமென்று விளம்பி விட்டுவிடுவதா என அத் தாய் கோபித்தனள். சுருங்கச் சொல்லின், முடிவிலே ராஜகுமாரன் அவ் வீரமாதை வேத விதிப்படி மணந்துகொண்டான். அவ்விருவருக்கும் பிறந்த பிள்ளையே நம் அமரசிம்மன். புலிக்குப் பிறந்தது பூனையாகி விடுமோ? அதனை இளமையிலேயே அமரன் விளக்கிக் காட்டின விவரத்தை முந்திய கதையில் கூறியுள்ளோம்.

முடிசூடிய தினத்திலேயே அமரசிம்மன் திக்கு விஜயஞ் செய்யப் புறப்பட்டான். திக்கு விஜயத்தின் விவரத்தை இங்கே சிறிது சொல்வோம். திக்கு விஜயமென்பது ராஜபுத்திர வேந்தரின் பரம்பரை வழக்கங்களில் ஒன்று. ஆதிகாலத்திலே ஆண்மை படைத்த ஒவ்வோர் அரசனும் திக்கு விஜயஞ்செய்து எங்கும் புகழ் பரப்புவதுண்டு. முடிதரித்ததும், தான் அரசுரிமைக்குத் தகுதியுள்ளவன் என்பதைத் தனது புஜபல பராக்கிரமத்தால் ராஜகுமாரன் புலப்படுத்த வேண்டும். அதற்காக அவன் தன் பரிவாரங்களுடன் சென்று வைரியின் நகரொன்றைத் தாக்கி வாகை சூடி வருவான்;

தன் நாட்டின் அருகே பகைவர் எவரும் இல்லாதுபோயின், குறும்பு புரிந்து திரியும் ஒரு குறுநில மன்னவனையாவது தாக்கி வருவான்; அத்தகைய குறுநிலமன்னனும் இல்லையாயின், போலி நகரொன்று நிருமித்து, அதனை யழித்து, ஆடம்பரத்துடன் திரும்புவது முண்டு.

அதன்படி அமரசிம்மன் தன் படையுடன் புறப்பட்டு, முன்னம் தன் சிறிய தந்தை அஜயசிம்மனை அவமானஞ்செய்த முஞ்சனது நாட்டில் புகுந்து, அதன் முக்கிய நகரொன்றை வசஞ்செய்து, வெற்றியுடன் திரும்பிவந்தான். அதுகண்ட துணைவரும் பிறரும் அமரசிம்மனது ஆற்றலை வியந்து, அவனை வாழ்த்தினர். அவ்வெற்றிகொண்டு அவன் திரும்பியதுதான் தாமதம். எப்பாடு பட்டேனும் சித்தூரை மீட்க வேண்டு மென்பதே அவன் சிந்தனையாயிற்று.

தன் குலத்தைச் சேர்ந்த மாலதேவன் என்பான் சித்தூரிலே பட்டாணியரின் சிற்றரசாக விளங்கிவருவதை நினைக்க நினைக்க, அமரசிம்மனது உள்ளமும் உடலும் ஒருங்கே பதைத்தன. உடனே அவன் தன் குடிமக்களுக்கு விளம்பர மொன்று விடுத்தான். அதற்கிணங்க, "மத்திய பதி வாசிகளான தேசாபிமானிகளே! அன்னிய ராட்சியில் அடங்கிக் கிடக்க உங்கள் மனம் ஒப்புமோ? பட்டாணியனது பிறைக்கொடியா நம் பதியில் பறப்பது? சூரிய வமிசக் கொடியன்றோ ஆகாய மளாவ விளங்கிவர வேண்டும்? ராணா அஜயசிம்மன் இல்லையே யென எவரும் மனவாட்டங் கொள்ள வேண்டாம். அப்பெருமானது பேரருளையும் கட்டளையையும் தலைமீது தாங்கி நம் தாய்நாட்டை மீட்கவே அடியேன் ஆவல் கொண்டு காத்திருக்கின்றேன். ஆதலின், மானிகளான மக்கள் அனைவரும் தமது குடும்ப சகிதம் கயிலைவாரத்திற்கு வந்து சேரவேண்டும். அக் கயிலைவாரத்திலே வளத்திற்குக் குறைவில்லை. அங்குவர மனமில்லாது பகைவனது

கொடியின்கீழ் வாழவிரும்புவோர் அவனுடன் மண்ணோடு மண்ணாக மடியத்தான் வேண்டும்,'' என்று மத்தியபதியெங்கும் முரசறைபப்பட்டது. அம்முரசொலியைச் செவியேற்ற மானிகள் அனைவரும் அக்கணமே கயிலைவாரஞ் சென்று குடியேறலாயினர். சிறிது காலத்திற்குள் அவ்விடமெங்கும் குடிமக்கள் குழந்தை குட்டிகளுடன் நிரம்பி விட்டார்கள்.

அங்ஙனம் தேசமக்களின் பக்கபலம் பெற்றவுடனே, அமரசிம்மன் வாளை யுருவிப் புறப்பட்டான் போருக்கு. அவ்வளவில், சித்தூரைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசங்கள் பாழாயின; ராஜபாட்டைகள் சீரழிந்தன; விளை நிலங்கள் வெறுந் தரையாயின; முன்னம் அல்லாவுதீன் கையில் பட்டபாடு போதாமல், இப்போது அமரன் கையிலும் சிக்கி, அந்நிலமகள் அழகு குன்றி வருந்தி நிற்கலாயினள். எனினும், ''பழைய ராஜவமிசம் மீண்டும் தலையெடுக்கும். அச்சமயம் நாம் முன்னையிலும் பன்மடங்கு தளிர்த்து வாழலாம்,'' என அப் புவிமாது பொறுமைபூண்டு ஒருவாறு ஆறுதல் கொண்டிருப்பாள். அவ்வண்ணம் மீவார்ப் பிரதேசம் ரணகளம் போல் கிடக்கவே, கோட்டை கொத்தளமுள்ள நகரங்களில் தான் பகைவரும் பிறரும் வசித்துவந்தனர். கோட்டையை விட்டு வெளியே தலைகாட்டினால் வந்துவிட்டது மோசம். மாலதேவனுக்குப் பின்பலமாகப் பட்டாணியப் படைகள் சித்தூரில் தங்கியிருந்தும், அவை அமரசிம்மன் முன்னே தோன்ற அஞ்சிநின்றன. கயிலைவாரஞ்சென்று அமரசிம்மனைத் தாக்கலாமென்றாலோ, அது ஆகாத காரியம். ஏனெனில் அவ்விடம் இயற்கையாகவே கோட்டைபோல் மலையாலும் காட்டரணாலும் நன்கு பொருந்தியது; தவிர நிலமட்டத்திற்குமேல் மூவாயிரமடி உயரத்தில் உள்ளது; அத்தகைய பீடபூமியில் ஏறிச் செல்வது மிகக் கஷ்டம். ஒரு சமயம் ஏறிச் சென்றாலோ, உயிர்ப்பிச்சை பெற்றாலன்றிப் பகைவரெவரும்

திரும்பிவர இயலாது. போதாக்குறைக்கு அம்மலைப்பிரதேச வாசிகளான வில்லவரோ அமரசிம்மனுக்கு உயிர்த்துணை. அங்ஙனமாக, மாலதேவன் என்ன செய்வான்? போரிலே அமரனைப் புறங்காண முடியாது; ஆதலின் வஞ்சனைபுரிந்து மானபங்கஞ் செய்யலாமென மதிக்கலானான். அமரசிம்மனோ காலங் கருதியிருந்தான் சித்தூரை முற்றுகையிட.

அவ்வாறிருக்கையில் தூதுவனொருவன் விரைந்து வந்து, அமரசிம்மனை யடைந்து அடி பணிந்து, "அரசே! தன் மகளை மணக்கும் வண்ணம் மாலதேவன் தாம்பூலமும் தேங்காயும் தந்தனுப்பியுள்ளான். அதனைத் தாங்கிய யானும் இங்கு வரலானேன். சமூகத்தின் சித்தம் எங்கள் பாக்கியம்," என்று பணிவுடன் பகர்ந்தான். பகையாளியின் பக்கமிருந்து, மணவோலை வந்திருப்பதைக் கேள்வியுற்ற பலரும் பற்பல விதம் மயங்கிப் பேசலாயினர். 'ஒரு சமயம் அமரசிம்மனை மணவலையில் படச்செய்து மாய்த்துவிட அம்மாலதேவன் கருதியுள்ளான் போலும்!' என்று சிலர் சிந்தித்தனர்; வேறு சிலரோ, 'குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடரிக் காம்புபோன்ற மாலதேவன் நம் மரசை மான பங்கஞ்செய்யச் சதிசெய்கின்றான் போலும்!' என்று கலங்கினர்; மற்றுஞ் சிலரோ, 'ஏன் விபரீதமாக ஆலோசனைசெய்ய வேண்டும்? உண்மையாகவே பகையைப் போக்கக் கருதி, நம் நட்பை நாடி, நம் குல வொழுக்கின்படி புதல்வியைத் தந்து, பெருமைபெறக் கருதியிருக்கலாம்,' என்று கூறிநின்றனர். அவ்வண்ணம் பற்பலரும் பகர்ந்து நிற்க, அமரன் தனது மதிமந்திரிகளை வரவழைத்து, அவர்தம் புத்திமதியை நாடிநின்றான். அவ்வமைச்சர் அனைவரும் மணவினையில் வஞ்சனையே தென்படுகிறதென்றனர்.

அனைவர் சொல்லையும் அமரன் அமர்ந்து கேட்டபின், "வஞ்சனை புரிய அவன் கருதிநிற்பினும், நாம் அவ்வஞ்

சனையை வஞ்சனையேகொண்டு வதைக்கலாகாதோ? மணத்திற்கழைத்து மாய்க்க முயலின், நம்மவரின் வாள்வலியும் தோள்வலியும் எங்கே போயின? எங்ஙனமாயினும் சித்தூரை மீட்கவேண்டுமென்பதே என் சிந்தனை. அம்முயற்சி கைகூடினும் கூடாமற் போயினும், அச் சித்தூருக்காக என் ஆருயிரை வழங்கப் போகின்றேன்,'' என்று கர்ஜ்ஜனை செய்தான். அமைச்சரும் பாளையக்காரரும் அதுகேட்டு ஒன்றுந்தோன்றாது நின்றனர். மீண்டுமவன் அவர்களை நோக்கி, "எனதன்பர்காள்! உங்கள் யோசனையை நான் தள்ளிவிடவில்லை. மாலதேவனைப் போர்முனையில் சந்திக்க நாம் அனைவரும் துணிந்து நிற்கின்றோம். அதற்கு அவன் அஞ்சி, வஞ்சனையாக மணம்பேசி நம்மை யழைப்பின், அதற்கு நாம் தயங்கலாகுமோ? தயங்கின், வெற்றி அவன் பக்கமேயாகும். ஆகுங்காலத்து எல்லாம் ஆகும்; அழியுங் காலத்து எதுவும் அழிந்துபோம். என் மூதாதைகளின் வாழ்விடமான சித்தூரிலே என் காலடி படவேண்டுமென்று எனக்குப் பேராவலுளது. ராஜபுத்திரனுகப் பிறந்த ஒருவன், வாழ்வுக்கும் தாழ்வுக்கும் ஆயத்தமாகவே இருத்தல் வேண்டும். முதல்தினம் உடலெங்கும் காயமுண்டு ஊரைவிட்டுப் போக நேரலாம்; மறுதினமே மகிமையுடன் முடிசூடிக் கொள்ளவும் அவ்வூருக்குத் திரும்பலாம். சுருங்கக் கூறின், வருவது வருக, வாள்வலியும் தோள்வலியும் உங்கள் துணைவலியும் உள''என்று சிங்கநாதஞ்செய்தவுடனே, தாம்பூலத்தை ஏற்றுக்கொள்ள எல்லோரும் தட்டாது இணங்கிவிட்டனர்.

அங்ஙனமே, தாம்பூலம் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. மணமாலையை நாடிப் பகைவன் பதிக்குச் செல்லுகையில், அதிக ஆடம்பரமின்றி ஐந்நூறு வீரர் வந்தால் போதுமென அமரன் அறிவித்தான். அவ்விதமே வீரர் ஆயத்தமாயினர். அவர்களுடன் அமரன் தன் பழம்பதிக்குப் போயி

னன். மதிள்புறத்தை யணுகியவுடனே, அம் மாலதேவனது புதல்வர் ஐவரும் வந்து, அமரசிம்மனை எதிர்கொண்டழைத் தனர். ஆனால் கோட்டை வாயிலிலும் சரி, ராஜ வீதிகளி லும் சரி, மணவினைக்குரிய அலங்கார ஆடம்பர மெதுவும் காணப்படவில்லை. எதிர்கொண்ட வாலிபரிடமும் முக மலர்ச்சியில்லை; சித்தூர் வாசிகளின் வதனத்திலும் விலாச மில்லை. அமரனுக்கோ மிக்க சிந்தனை பிறந்து விட்டது. எனினும் அவன் சிறிதும் பதறாமல், சபாமண்டபம் போய்ச் சேர்ந்தான். அங்கே, ராவ் மாலதேவன் தன் பரிவாரத் துடன் தோன்றி, அமரனை வரவேற்கவே, அருகிலிருந் தோர் அம்மாலதேவனது வஞ்சனை விபரீதமாக முடியுமே யென மனத்தகத்தே பதைத்து நின்றனர். மதிமந்திரிகள் மொழிந்த வண்ணம், மணவினையில் வஞ்சனையே யுளதென அமரன் கண்டுகொண்டானாயினும், சிறிதும் கோபக்குறி காட்டவில்லை. தனது கம்பீரமான தோற்றத்திலும் இணை யற்ற ஆண்மையிலும் அவ்வீரன் குன்றாதிருந்தான். அது கண்ட பலரும் மாலதேவனது சூழ்ச்சி அமரன்முன்னே பலியாதெனப் பகர்ந்து போயினர்.

பின்னர் மாலதேவன் என்பான் யாதொரு வேத விதியு மின்றி, தன் புதல்வியை யழைத்து வந்து, அவளை அமரன் பக்கலில் அமர்த்திவைத்து, இருவர் முன்தானையையும் முடிந்துபோட்டு மாளிகைக்குள் மௌனமாகப் போய் விட் டான். அதுவரையில் அமரனுக்கு அகத்தே தோன்றி யிருந்த அடங்காச் சினக்குறி, அப்பால் புறத்திலும் தலை காட்டியது. அப்பொழுது, அருகிலிருந்த அரசகுலப் புரோ கிதர் வெகு தந்திரமாக அக் கோபக்கனலை யவித்துவிட்டார். பிறகு அனைவருக்கும் அறுசுவைகலந்த உண்டி யளிக்கப்பட் டது. அமரசிம்மன் தன் தோழருடன் கூடிக் குலவுவதில் பகல் பொழுதை ஒருவாறு தீர்த்தான். மாலையிலே மண

மகனும் மணமகளும் மஞ்சத்திலே சந்தித்தனர். சிந்தனை தேங்கிய முகத்தனாய் அமரன் அமளியடைந்தும், தன் மனைவியின் முகவிலாசத்தையும் பேரன்பையும் பார்த்தவுடனே, அவனது சிந்தனை சற்றே தணியலாயிற்று. மங்கையின் முகத்தை மீண்டும் ஏறிட்டு நோக்கினான். அவள் வதனம் வெகு பிரகாசமாக விளங்கியபோதிலும், மங்கைக்கு யாதேனும் ஊனமிருக்க வேண்டுமென நன்கு புலப்பட்டது. பின்னர் இருவரும் உரையாடி நிற்கையில், அவள் கைம்பெண்ணென அவன் கண்டுகொண்டான். உடனே அவன் மனம் படாதபாடு படலாயிற்று. அக் குமரியின்மீது யாதொரு குறையும் கூறுவதற்கில்லை; தன்னை இக் கோலங் காணப் போகின்றான் தந்தை என்பதை அவள் அமரசிம்மனைக் காணும் வரையில் அறியவில்லை.

அதிபால்யத்திலேயே அவளை வேறொரு வாலிபனுக்கு மாலதேவன் மாலையிடச் செய்திருந்தான். அப்பொழுதே அவ் விளைஞன் ஆவி நீங்கிவிட்டதால், அப் புருஷனது முகத்தை அவள் நன்கு நோக்கியதுமில்லை; அவன் ஞாபகமுமில்லை. அவள் மகா புத்திசாலி; அழகின் வடிவம்; அடக்கத்தின் அவதாரம்; அவள் கூறிய இரண்டொரு வார்த்தையிலிருந்தே அவள்மீது அமரனுக்குத் தன்னையறியாது அன்பும் ஆர்வமும் பரிதாபமும் பெருகிவிட்டன. அவனது உள்ளத்துடிப்பை அக்காரிகை உய்த்துணர்ந்த வுடனே, தனது கட்டுரையினாலும் வீர வசனத்தினாலும் தான் உற்ற துணையாக உதவிபுரிய முடியுமென அவனுக்கு அறிவுறுத்தினள். அதன்மேல் அமரசிம்மனுக்கு ஓரளவு ஆறுதல் பிறந்தது; கவலையும் அகன்றது; களிப்பும் தலைகாட்டியது. சுருங்கச் சொல்லின், அம் மங்கையின் மதிவன்மையால், மத்தியபதியின் தலைநகரை இலகுவில் மீட்டுவிடலாமென அவனுக்குத் துணிவும் உண்டாயிற்று.

அப்பால் பதினைந்து தினம் அவன் சித்தூரிலேயே துணைவருடன் தங்கியிருந்தான். மானக்கேடான மண வினையைக் குறித்துத் தான் வருந்துவதாக அவன் யாருக்கும் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. வேதவிதிப்படி விவாகம் நடவாமற் போயினும், விவாகமென்று விளம்பியே அமரனை வரவழைத்ததனால், மாலதேவன் தன் மருமகனுக்கு வரிசை பல வழங்கினன். வரிசை விஷயத்தில் ராஜ புத்திரருக்குள்ளே பரம்பரை வழக்கமொன்றுண்டு. அது யாதெனில், மணமகன் விரும்பிக்கேட்கு மொன்றை மாமன் தட்டாது தரவேண்டுமென்பதே. அதன்படி அப் பெண் தன் புருஷனது உள்ளக்கருத்திற்கு உதவியாக, அந்நகரின் பிரதம அதிகாரியான சீலன் என்பானைச் சீராகக் கோரும் வண்ணம் தன் நாயகனுக்கு நவின்றனள். அவ்வாறு அமரன் வேண்டவே, மாலதேவன் அச் சீலனை ஸ்ரீதனமாகத் தந்தான் தடையின்றி. பின்பு அமரசிம்மன் தனது பரிவாரத்துடன் கயிலைவாரம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

மதிமந்திரிபோன்ற மனைவியிருப்பின், கணவன்கவலை கணத்தில் அகலுமென்பர் அறிவுடையோர். அம் முதுமொழிக்கு அமரனது தேவி ஓர் உதாரணமாக விளங்கினள். எங்ஙனமெனில், சித்தூரை மீட்பதற்கான உபாயங்களையெல்லாம் அவள் உய்த்துணர்ந்து தன் நாயகனுக்கு அவ்வப்போது உதவியாக விளங்கி வந்தாள். அங்ஙனம் இருவரும் காலங்கழித்து வருகையில், அத்தேவி கருக்கொண்டனள். காலகெடுவிலே சுபமுகூர்த்தத்தில் ஒரு புத்திரன் பிறந்தான. அக்குழவிக்குக் கைதசிம்மன் என்னும் நாமம் சூட்டப்பட்டது. சோதிடரைத் தருவித்து ஜாதகமெழுதிய காலையில், புத்திர பாக்கியத்தின் பலனுகை நாடு திரும்பக் கிடைக்குமென்று தென்பட்டது. அதனுல் தாயும் தந்தையும் பெரிதுங்களித்தனர். ஈதிங்ஙன மிருக்கையில்,

பேரன் பிறந்தசெய்தி மாலதேவனுக்கு எட்டியது. அது கேட்டு அவனும் உள்ளம் பூரித்தான். பூரித்து மத்தியபதியின் மலைப்பிரதேசங்களில் சிலவற்றை அமரசிம்மனுக்கு வரிசையாகத் தந்தனன்.

ஒரு வருஷமானதும் அக்குழந்தைக்கு முதலாண்டு நிறைவுவிழா நடந்தது. அப்போதும் மாலதேவன் சில வரிசைகள் விருப்பமுடன் வழங்கினான். அப்பாலனுக்குக் கிரக தோஷத்தினால் கொடுநோய் கண்டது. அதற்காக எவ்வளவோ மருத்துவம் செய்து முயன்றும் பலிக்கவில்லை. உண்மையில் நோயாயின், மருத்துவம் பலன் தராது போமோ? சித்தூரைக் கைப்பற்றும் சூழ்ச்சிகளில் ஒன்றாகவே அப்பாலனுக்கு நோய்கண்டது. ஆதலின், "குழந்தையின் நோய் வயித்தியத்தில் தீருவதாயில்லை. ஆண்டவன் அருளால்தான் அகலவேண்டும். இதற்காக அம்மை பவானிக்குப் பிரார்த்தனை செலுத்த உத்தேசம்." என்று அம்மாது தன் தந்தைக்குக் கடிதம் வரைந்தனள். உடனே அவள் சகோதரன் வனவீரன் என்பான் வந்தனன் அவளை யழைத்துப்போக. அவளும் தன் குழந்தையுடன் புறப்பட்டுப் போய், முன்னம் தான் தெரிவித்த வண்ணம் அம்மை பவானிக்கு அரிய பூசை செய்தனள். பின்பு, சித்தூரை மீட்பதற்கான பேதோபாயங்களும் நன்கு நடந்தேறின.

சீலன் என்னும் அதிகாரி தன் உற்றார் உறவினரைக்காண வருவான்போல் சித்தூர் சேர்ந்து, அங்கிருந்த வீரரில் பலரையும் தன் வசஞ்செய்து வந்தான். இவ்விதம் சூழ்ச்சிகளெல்லாம் பரம ரகசியமாக ஒருபுறம் நிறைவேறி வந்தன. சூழ்ச்சி முற்றமுற்ற அப்பாலனது பாலாரிஷ்டம் குறைந்துகொண்டே வந்தது. அச்சமயம் மாதரம் என்னுமிடத்திலே மேரவர் என்னும் மலைநாட்டினர் கலகமாகக் கிளம்பினர். அவர்களை யடக்க மாலதேவன் ஒரு படை

வகுப்புடன் போக, அதுவே சமயமென் றுணர்ந்த நங்கை தன் நாயகனுக்குத் தகவல் கொடுத்தனள். அதனை எதிர் பார்த்து நின்ற அமரசிம்மன் சில குறிப்பான வீரருடன் சித்தூருக்குப் பயணமாயினன். அக்கோட்டையை அவன் அடைந்ததும், ஹரசிம்மன் என்னும் அவனது மைத்துன னுக்கு ஏதோ ஐயம் நிகழ்ந்தது. ஆதலின் அமரனை அவன் வழி மறிக்கலாயினன். கைக் கெட்டினது வாய்க்கெட்டாமல் போய்விடுமோ என்று அச்சமயம் அமரன் சிந்தாகுலம் அடைந்தான். ஆயினும் பதறாமல் போர்புரிய வாளையுரு வினன். அமரசிம்மன் வந்துவிட்டான் என்று தெரிந்த வுடனே, அவன் மனைவி தன் மணாளனை வரவேற்க ஒரு வீரப்படையை யனுப்பினள். அதன் நிலையைக் கண்டதும், ஹரசிம்மன் போனவிடம் தெரியவில்லை. அப்பால் அமரன் அப்படையுடன் அத்தாணி மண்டபம் போய்ச் சேர்ந்தான் பரம களிப்புடன்.

இதற்குள் சீலனும் சித்தூர் அதிகாரிகளும் மணிமுடி யுடன் மகிழ்பூத்துவந்து அவ்வீரனை வரவேற்றனர். அக் கணமே அவனுக்குச் சிறப்பாக முடி சூட்டப்பட்டது. நகர மாந்தர் அனைவரும் சபாமண்டபத்தே திரண்டு நின்று, அமரசிம்மனே அரசனென அடிபணிந்து, உரியகாணிக்கை யும் செலுத்தினர்; உடனே சித்தூர்க் கோட்டையிலிருந்த பட்டாணியக் கொடியைப் பறித்தெறிந்து, சூரியவமிசக் கொடியை நாட்டினர். இவ்விஷயம் நாடெங்கும் முரசொலி யின் மூலம் பரவியது. மேகத்தைக்கண்டு மயில்கள் மகிழ் வது போல், மத்தியபதி வாசிகள் மனங்களித்தார்கள். மலைப் பிரதேசங்களிலே மனவாட்டத்துடன் மறைந்திருந்த மக்களும் திரள் திரளாக வந்து சித்தூரில் குவிந்தார்கள். அருகிலிருந்த இதர நாட்டரசரும் நடு நாட்டிலே அன்னிய ரின் ஆதிக்கம் தொலைந்ததென அகமகிழ்ந்தன ரென்றால்,

நாம் அதிகஞ்சொல்லத் தேவையில்லை. அதனால் அவர்களும் அமரனுக்கு ஒருவிதத்தில் பக்கபல மாயினர். சித்தூரை வசப்படுத்தியதுடன் அமரன் நின்று விடவில்லை; மத்திய பதியிலே முகம்மதியரிடம் பட்டுக்கிடந்த இதர இடங்களை யும் கைப்பற்றிக் கொண்டான்.

மலைப்பிரதேச மேரவருடன் போர்புரிந்துவிட்டு மால தேவன் சித்தூருக்குத் திரும்பினன். கோட்டை வாயிலைக் குறுகியவுடனே, அம்புமழையும் வாள்வீச்சுமே அவனை வர வேற்றன. ஆதலின் அவன் டில்லிக்கு ஓடிஞன் ஓலமிட்டுக் கொள்ள. இதற்குள் அல்லாவுதீனுடைய காலம் ஆகிவிடவே, முகம்மது என்பான் சக்கரவர்த்தியாக விளங்கி வந்தான். அம் முகம்மதும் தன் முன்னவனைப் போல் பெயரையும் புகழையும் விரும்பியவன். ஆதலின் அவன் ஒரு பெரிய படைகொண்டு போருக்கு வந்தான். ஆயினும் குட்டிக் கொள்ளும் பொழுதே கண்ணில் குட்டிக்கொண்டான் என் னும் பழமொழிக் கிணங்க, அம்முகம்மது சரியான பாட் டையை நாடி வரவில்லை; மத்தியபதியின் கிழக்கெல்லை வழியே வந்தான். அங்கே சதுப்பு நிலங்கள் மிக அதிகம். தவிர நல்ல பாதைகளும் கிடையா. ஒரு பீடபூமியில் ஏறி யிறங்கவும் வேண்டும். அத்தகைய வழிநடுவில் பகைவன் வந்துள்ளான் என்பதை அமரசிம்மன் அறிந்து, நாட்டி னுள்ளே அப்பகைவனைப் புகவிடாமல், அச்சதுப்பு நிலத்தி லேயே சந்தித்தான் சேனையுடன். நிலத்தின் குணக்கேட் டால், முகம்மது மிக்க படைபலம் பெற்றிருந்தும் பயன் படாது போயிற்று. மாலதேவனது பிள்ளைகளில் ஒருவ னை ஹரசிம்மனை அமரன் கொன்றுபோட்டு, முகம்மதை யும் சிறைகொண்டனன். மாலதேவனே மண்ணுலகைத் துறந்து விண்ணேறினன். தன் தலைவிதியாலும் மதி மோசத்தாலும் முகம்மது மூன்று மாத காலம் சித்தூரிலே

சிறை கிடந்தான். அப்பால், அஜமேரு, ரணதம்பரம், நாகதுர்க்கம், சிவபுரம் முதலிய பிரதேசங்களுடன் ஐம்பது லட்சம் வெள்ளிக்காசும் ஒரு நூறு யானையும் காணிக்கையாகச் செலுத்தி அவன் விடுதலை பெற்றுத் திரும்புகையில், " இனி யான் சித்தூரைக் கனவிலும் கருதுவதில்லை" யென மொழிந்தனன். அதற்கு அமரசிம்மன், "எனக்கு அத்தகைய வாக்குறுதி தேவையில்லை. உனக்கு வாள்வலியிருக்குமேல் நீ வீரருடன் வரலாம்; எனது எல்லைக்குள் புகுமுன்பே உன்னை எதிர்த்துப் புறங்காண என் வீரர் காத்திருப்பர்" என்று கூறினன் கம்பீரமாக.

இங்ஙனம், நாடும் பணமுங்கொடுத்து முகம்மது விடுதலை பெற்றதையும், தன் தந்தையும் சோதரரும் போரில் மடிந்ததையும் கண்ட வனவீரன் அமரனுக்கு அடங்கிவாழ ஒருப்பட்டு அவனை வேண்டி நின்றான். தன் மனைவியின் வமிசம் வாழவேண்டுமெனவும் அமரனுக்கு எண்ணம் உதித்தது. ஆதலின், அக்குலத்தை நிலை நாட்டவேண்டி, ரத்தினபுரம், கயிரவம் முதலிய நான்கு நகரங்களை அவனுக்கு அளித்து, " வனவீர ! முன்னம் நீங்கள் துருக்கரது கையாளாயிருந்தீர்கள். இப்போதோ உங்கள் மரபினனொருவனிடமே சேவிக்கிறீர்கள். இதில் உங்களுக்குத் தாழ்வில்லை. என் மூதாதைகளின் இரத்தம் படிந்ததும், அம்மை பவானியின் அருள்கொண்டதுமான எனது நாட்டையே யான் மீட்டுக்கொண்டேன். இதில் உனக்கு மன வருத்தமிருக்க அவசியமில்லை. போக போக்கியத்துடன வாழ்ந்து வா; நன்றியறிவுங் கொண்டிரு," என்று அமரன் புத்தி புகட்டினான். வனவீரன் தன் நன்றியறிவின் அறிகுறியாக, வைனசமிரளரம் என்னும் பிரதேசத்தை முகம்மதியரிடமிருந்து மீட்டு, மீண்டும் நடுநாட்டுக்கு உட்படும்படி செய்தான்.

அக்காலத்திலே வட இந்தியாவில் மிக்க கீர்த்திவாய்ந்த ஹிந்துவரசன் அமரசிம்மனே. டில்லி யரசனைப் புறங் கண்டு, சிறைகொண்டு, பல நாடுகளைக் கப்பமாகப் பெற்று விடுதலை யளித்ததனல் அமரனது புகழ் எங்கும் பரவிற்று. அதனல் ஜோதிபுரி, ஜயபுரி, பூண்டி, முதலிய பல நாட்டரசர்களும் அமரனையே தங்களிலும் சிறந்தவனென மதித்துப் போற்றி வந்தார்கள்; அவன் விரும்பிய பொழுதெல்லாம், சித்தூர் சென்று சேவித்தும் வந்தார்கள். மீவார் ராணுக்களின் பரம்பரை மிக்க மகிமை பொருந்தியதென முன்னுரையி லேயே கூறியுள்ளோம். அல்லாவுதீன் சித்தூரைக் கைப்பற்றுமுன், நடுநாட்டின் பரப்பு நான்கு திசையிலும் வெகுவாக நீண்டிருந்தது. அமரன் சித்தூரைக் கைப் பற்றிய பின்பும், அவ்வண்ணமே அதன் பரப்பு அதிக மாயிற்று. டில்லியரசனை முகம்மதை அவன் சிறை பிடித்து வைத்தபின், அவ்வரசர் சித்தூரின்மீது கண் வைக்கவில்லை. தவிர, டில்லி யரசுக்காக, முகம்மதியரிலே கில்ஜி, லோடி, என்ற வம்சத்தினர் போராடி வந்ததனு லும், மத்தியபதியைப் பற்றிக் கருதவும் அவர்களுக்கு அவ காசம் இல்லாது போயிற்று. ஆதலால் நடுநாட்டினர் அன்னி யரின் படையெடுப்புக்கு ஆளாகாமலிருந்தனர். அமரனும் அவனுக்குப் பின்வந்த அரசர்களும் நிம்மதியாக நாட்டின் வளத்தைப் பல விதத்திலும் பெருக்கிவந்தனர். சித்தூரின் அலங்கார மாளிகைகளிலும் மண்டபங்களிலும் முன்னம் அல்லாவுதீனுடைய கோபக்கனலுக்கு இரையாகாமல் தப் பியது ஒன்றேயாம். ஆயினும் அமரனதுகாலத்திற்குப்பின், ஓர் இருநூறு வருஷத்திற்குள் சித்தூர் முன்னைய அழகும் அலங்காரமும் பெற்றுவிளங்கும் பாக்கியம் பெற்றது. பல வித கலைகளையும் சித்திர வேலைகளையும் மத்தியபதி மன்னர் மகிழ்வுடன் ஆதரித்து வந்தனர். அவர்கள் அவ்விதம் ஆதர

வளிப்பதற்கு அனுகூலமாகப் புவிமாது பல வளங்களையும் சுரந்தளித்து வந்தாள்.

ராஜபுதன நாடுகளிலே, சிறப்பாக மத்தியபதியிலே, கவிகளாகவும் சோதிடராகவும் வியாபாரிகளாகவும் வழி காட்டிகளாகவும் விளங்கும் ஜாதியினர் சரணர் எனப்படுவர். அவர்கள் ராஜபுதனத்தின் பூர்வீகக் குடிகளல்லர். அமரசிம் மனது காலத்தில்தான் அவர்கள் நடுநாட்டில் வந்து குடி யேறினார்கள். அதன் விவரத்தை இங்கே சுருக்கிக் கூறு வோம். அமரசிம்மனுக்கு ஒரு சமயம் கைதனில் வெண் குஷ்ட நோய் கண்டிருந்தது. அக்கொடு நோயைப்போக்க அவன் கைதேர்ந்த மருத்துவரைத் தருவித்துப் பார்த் தான். அது அகலவில்லை. ஆதலின், கூர்ஜ்ஜர நாட்டி லுள்ள ஒரு கோயிலுக்குப் போயின், நோய் தீருமென்று பெரியோரில் பலரும் புகன்றனர். அவ்வண்ணமே அவன் தன் பரிவாரத்துடன் போயினான். அத்தலஞ் சேர்ந்த வுடனே, அவனும் அவனுடன் வந்த வீரரும் வழிப்பிர யாணத்தினால் களைத்துப் போயினர். உடனே சரணர் என்னும் ஜாதியினர் வசித்துவந்த இடத்தினருகே அமரன் தன் குதிரையை நிறுத்தினன். அவ்வளவில் அருகே பாகம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த சரண மங்கையொருத்தி அமரனை உற்று நோக்கி, "இவன் வேற்று நாட்டான் போல் காண் கின்றான். மலர்வதனத்திலே ராஜலட்சணம் பெரிதும் ததும்பி நிற்கின்றது. தவிர, இத்தலத்திற்கு வரும் அன்னி யரை வரவேற்று வழிகாட்டி உபசரிப்பதும் நம் கடமை." என்று தனக்குள்ளே நினைத்து, விரைந்து வந்து, "அரசே! மிகவும் களைத்துப் போயிருப்பதாகக் காண்கின்றது. ஆதலின் தாங்களும் தங்கள் பரிவாரமும் எனதகத்தே தங்கியிருந்து களையாறலாம்" என்று மிகவும் பிரியமாகப் பேசினள். அவள் காட்டிய அன்பையும் பரிவையுங் கண்ட அமரனுக்கு

ஆனந்தம் உண்டாயிற்று. தவிர பசியும் அதிகமாயிருந்தது. உடனே வேடிக்கையாக அவன், "பெண்ணே! உன் வீட்டில் நீ செய்யும் சமையல் கம் என்று வாசனை வீசுகின்றது. அத்தகைய உணவு என் துணைவருக்குக் கிடைப்பின், மிக்க நலமாயிருக்கும்" என்றனன்.

அதற்கு அந்நங்கை, "அரசே! என் வீட்டுச் சமையலை அங்ஙனமே உம் பரிவாரத்துக்கு அமர்ந்தளிக்கக் காத்துள்ளேன்" என்றனள் ஆர்வமுடன். அதன்மேல் அமரன், 'நங்காய்! எனது பரிவாரத்தினர் நூற்றுக் கணக்காவர். நீ செய்துள்ள உணவு ஓரிருவருக்கே காணும். பெரும்பசிபிடித்த அத்தனை பெயருக்கும் எப்படிப் போதும்?" என்றவுடன், "ராஜதிலக! இத்தலத்து ஆண்டவனது அருளிருப்பின், ஆயிரக்கணக்கான பெயருக்கும் அவ் வுண்டி கண்டு மிஞ்சும்" என்றனள் அவ் விளம்பெண். பின்பு அவள் தான் சமைத்திருந்த ஒரு சிறுபானையன்னத்தையெடுத்துவந்து அத்தனை பெயருக்கும் வயிறாரவிருந்திட்டாள். அரசபரிவாரத்தின் மிகுதியைக்கண்டு இத்தனை வீரருக்கும் நன்னீர் வேண்டுமெனக் கருதி, அவ்விடத்தே பூமியைச் சிறிது தோண்டினள். உடனே நீர் ஊற்றெடுத்து வெள்ளமாகப் பெருகியது. அந்நாளிலே துர்வாச முனிவர் தமது சிஷ்ய கோடிகளுடன் வந்தகாலையில் மாயவனது பேரருளால் பாஞ்சாலியின் அட்சய பாத்திரம் எல்லோருக்கும் அமோகமாக இனிய விருந் தளித்ததுபோல், அத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனருளால் அச்சிறு பானையிலிருந்த அமுது அமரனது பரிவாரத்துக்கு விருந்தளித்தது போலும்! கடவுளின் பெயரைப் பகர்ந்த மாத்திரத்தில் இவ்வளவு நன்மை விளையுமென்றால், அவனை மெய்யன்புடன் துதிப்போருக்கு எல்லாம் இனிது சித்தியாகுமென அமரன் கருதி, அக் கடவுளைத் தொழுதான்;

ஆகம விதிப்படி பூசனையும் புரிந்தான். அதனால் அவனது குஷ்ட நோய் அடியோடு மறைந்துவிட்டது.

பின்னரே அமரசிம்மன் தன் நாடு திரும்பினான். திரும்புகையில், அச்சரண மங்கையின் குடும்பத்தையும் தன்னுடன் அழைத்துவந்து, அவர்களுக்கு மூரலம் என்னும் நன்னகரை மானியமாக அவன் அளித்தனன். அது கேட்டு அக் குலத்தைச் சேர்ந்த வேறு சிலரும் அந்நகரில் வந்து குடியேறினர். நாளடைவில் அவர்களது வமிசம் அங்கே மிகவும் பெருகிவிட்டது. அவர்கள் தங்களுக்குப் பரம்பரையான கவித்வம், சோதிடம், வர்த்தகம், வழிகாட்டுதல் முதலிய தொழில்களில் அமர்ந்தனர். அக்குலத்து ஆண்மக்களும் சரி, பெண் மக்களும் சரி, மிக்க அழகு பொருந்தியவர்கள்; சமயத்திற்கேற்ற வண்ணம் சாமார்த்தியம் காட்டுபவர்கள்; தெய்வ பக்தியில் சிறந்தவர்கள்; நாகயமும் நாணயமும் வாய்ந்தவர்கள். அவர்கள் தரிக்கும் உடை வெகு நேர்த்தியா யிருக்கும். பெண்மக்கள் பலவித நகைகளணிவதிலும், வர்ணச்சேலைகள் தரிப்பதிலும் பிரியமுள்ளவர்கள். அமரனுக்கு அம்மங்கை நல்விருந்து நடத்தியதனால், அவனுக்குப்பின் வந்த ராஜாக்கள் அம்மூரல நகரின் பக்கமாகப் போயின், அக் குலமாதர் தம்மரசனை அன்பென்னும் தளையிட்டுச் சிறைசெய்து விடுவர். அப்பால் அவன் அவர்களுக்கு அறுசுவை கலந்த விருந்தளித்து, வேண்டுமளவு திரவியமும் தந்தால்தான் விடுதலை பெறலாம். இது நிற்க,

அக் குலத்தினரின் தொகை பெருத்தவுடனே, மூரல நகரின் நிலங்களை அவர்கள் ஆளுக்குக் கொஞ்சமாகப் பாகம் பண்ணிக் கொள்ளலாயினர். அதற்காக அவர்களுக்குள்ளே ஒரு சமயம் மிக மூர்க்கமான சச்சரவு உண்டாய்விட்டது. ஆதலின் பல ஆண்மக்கள் ஆவியிழந்து மாண்டுபோயினர். போனதும், அவ் வாண்மக்களின் மனைவியர்

உடன்கட்டை யேறுங் காலத்திலே, "மண் காரணமாக வன்றோ இத்தனை மக்கள் மண்ணுபினர்? ஆதலின், இனி, நம் குலத்திலே எவரேனும் பூமியை யுழுது பயிராக்கின், அவர்களும் மண்ணுகி மடிவர்," என்று சாபமிட்டுப் போன தாகப் புலப்படுகிறது. அச்சாபத்திற்கு அஞ்சிய அனைவரும் அன்றுமுதல் நிலங்களை யுழுது பயிர் செய்யவில்லை. பூமி யனைத்தும் தரிசாகவே கிடக்கலாயிற்று. எனவே, அவ் வார்த்தைக்குள்ள அச்சமும் மதிப்பும் எவ்வளவென யாவ வரும் ஊகித்துக் கொள்ளலாம். இனி, அக்குலத்தினர் பிர பல வியாபாரிக ளாதலின், நூற்றுக்கணக்கான பொதிமாடு களின்மீது சுமையை ஏற்றிக்கொண்டு, பற்பல இடங் களுக்கும்போய் வாணிபஞ் செய்வர்; இரவிலே ஓரிடத்தில் தமது கால்நடைகளை நிறுத்தித் தங்குவர். அவர்களுக்கு மட்டும் அக்காலம் எங்கும் சுங்கவரி கிடையாது. தவிர, சரணரின் சரக்கு என்றால், தெய்வசாபம் நேர்ந்துவிடுமென்று கானகக் கள்வரும் கவராதிருப்பர். துருக்கரும் மகாராஷ்டி ரரும் அங்ஙனமே அக் குலத்தினரைப் பயபக்தியுடன் மதிப் பதுண்டு. அம்முரல ஜில்லாவின் எல்லைக்குள் அக்காலம் யாரும் எதையும் அபகரியார்.

அக்காலத்திலே வடஇந்தியாவில் வன்மையுடன் விளங்கி வந்த ஹிந்து வரசன் அமரசிம்மனே. புராதனமான இதர ராஜவமிசங்கள் அநேகமாக அழிந்துபோய்விட்டன. ஆதலின் மாருவாரம், ஜயபுரி ஆகிய நாட்டரசர் மட்டுமே யல்லாமல் பூண்டி, குவாலியர், ரவிசேனம், கல்பி, அற்புதம், முதலிய பற்பல நாட்டரசரும் அமரசிம்மனையே ராஜாதி ராஜனுகப் போற்றிவந்தனர். சித்தூரிலிருந்து ஸ்ரீமுகம் வந்ததென்றால், அதனை யவர்கள் சிரமேல் தாங்கிச் சிறப்பே செய்வார்கள்.

அமரசிம்மன் அறுபத்துநான்கு வருஷகாலம் அர சாண்டு வந்தான். மத்தியபதியிலே அன்று தொட்டு இன்று

வரை அரசுபுரிந்த சிறந்த அரசர்களில் அமரனும் ஒருவன்; அவன் மிக்க புத்திமான்; பரம ராஜ தந்திரி; போராண்மையில் இணையற்றவன்; சரீர வன்மையிலே யாருக்கும் சளைக்காதவன்; குடிமக்களால் பெரிதும் போற்றப்பெற்றவன்; பகைவரைப் பதைக்கச் செய்யும் போர் வீரன். 1365-ம் வருஷம் அவன் இகவாழ்வைத் துறந்து பரகதியடைந்தான்.

ராணு கேயித சிம்மன் 1365, 1373—கி. பி.

அமரசிம்மன் பரகதி யடைந்ததும், அவன் பிள்ளை கெயித சிம்மன் சிம்மாசனம் ஏறினான். அவன் தன் தந்தையைப் போலவே பராக்கிரமசாலி; நற்குண நற்செய்கை நிறைந்தவன்; தன் பிதாவின் போர்வன்மையை இளமையிலேயே கண்டுங்கேட்டு மறிந்தவன். ஆதலின் அங்ஙனமே போர்த்திறனால் புகழ்பெற எப்போது சமயம் வாய்க்குமென்று அவன் ஆவலுடன் இருந்து வந்தான். பட்டத்துக்கு வந்ததும், மத்தியபதியின் மகிமையை நன்கு நிலைநாட்டுவதில் அவன் முனைந்து நிற்கலாயினன். அதற்காகப் பல பிரதேசங்களை கெயிதசிம்மனே வசப்படுத்தியதுமன்றி டில்லியிலே முகம்மதுக்குப் பின் பட்டத்துக்குவந்த ஹுமாயூன் (இவன் பேபருடைய பிள்ளையல்லன்) என்பவனைப் போரிலே புறங்கண்டு, முகம்மதியரின் மனத்தில் அச்சத்தை யூட்டினான்; பின்னர் மண்டலகிரி என்னும் நகரை மீட்டுத் தனது நாட்டுடன் சேர்த்துக்கொண்டான். இச் சந்தர்ப்பத்திலே அந்நகரின் சரித்திரத்தைச் சிறிது குறிப்பிடவேண்டும்.

மண்டலகிரிக்கு முன்னம் வழங்கி வந்த பெயர் பாலநதம். அக்கினி குலத்தின் ஓர் உட்பிரிவான பாலநாதர் என்போர் அதனை ஆண்டு வந்தனர். ஆதனால், அதற்குப் அப் பெயர் உண்டாயிற்று. பத்தாவது நூற்றாண்டு முதல் பதினாறுவது நூற்றாண்டு வரை அக்குலத்தினரிடம் அது இருந்து வந்தது. அதன் தலைவனுக்கு மண்டலன் என்னும் பணியாளன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் வில்லவர் மரபினன். கரும்புத் தோட்டத்தில் காவல் புரிவதே அவனது வேலை. முள்ளம் பன்றிகள் முனைந்து வந்து கரும்புப் பயிரைப் பாழ்படுத்துவதுண்டு. ஒரு தினம் மண்டலன் அத்தோட்டத்

தைச் சுற்றி வருகையில், முள்ளம் பன்றி யொன்று உறங்கிக் கிடப்பதைக் கண்டனன்; கண்டதும், அதனை ஒரே யடியில் கொன்றுபோட்டுவிடக் கருதித் தனது அம்பை ஒரு பாறையிலே தீட்டினன். அவ்வளவில், அவ்வம்பு பொன் மயமாகி விட்டது. அப்போது அவனுக் குண்டான ஆச்சரியத்திற்கு அளவில்லை. அவ்வதிசயத்தை அவன் தன் தலைவனுக்கு அறிவித்தான். உடனே அத் தலைவன் வந்து பார்த்துப் பரமானந்த மெய்தி, அப்பாறையை ஒரு வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு போயினன். உடனே பன்றி மறைந்து விட்டது. ஆதலின் வராக மூர்த்தியின் பேரருளால் புதையல் கிடைத்ததெனை அவனுக்குத் தோன்றியது. அப்பால் அப் புதையலைக் கொண்டு, அவன் பாலநகத்தை வெகு அழகாகப் புதுப்பித்தனன். அப்புதிய நகருக்கு யாது பெயர் தரலாமென அவன் ஆலோசிக்கையில், மண்டலனது முயற்சியே காரணமென மதித்து, மண்டலகிரி எனப் பெயரிட்டனன். இது நிற்க,

தன் தந்தையின் பெயரையும் குலச் சிறப்பையும் நன்கு நிலை நிறுத்தி வந்த கெயிதசிம்மன் நெடுங்காலம் அரசு புரியக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. அதன் விவரம் யாதெனில், ராஜபுதன நாடுகளில் பூண்டி என்பது ஒன்று. அது தனியரசாயினும், ஒரு விதத்திலே நடுநாட்டினுக்கு உட்பட்ட குறுநாடே யாகும். அவசியம் நேர்ந்த காலையில், பூண்டி நாட்டரசர் நடுநாட்டின் வேந்தருக்குப் போரில் உற்றதுணையாவர். அந்நாட்டின் ஒரு பிரிவு பூமதம் என்பதாகும். அப்பூமதத்தின் அதிபதி அலூஹாரன் எனப்படுவான். அவன் பெருஞ் சிறப்பு வாய்ந்தவன். அப்பூமதம் 24 பிரிவுகள் பொருந்தியது. அப்பிரிவுகளிலே ஒன்றின் தலைவனது பெயர் லாலாஜி. அவனுக்கு அழகிற் சிறந்த குமரி யொருத்தி யிருந்தனள். அவளுக்கு மங்கைப் பருவம் வந்ததும் அவளை யாருக்கு

மணம் பேசுவதென அவன் ஆலோசித்தான். முடிவில்அவளை ராணு அமரனுக்கே கொடுப்பதென்று தீர்மானமாயிற்று. அதன்படி, தனது பெண்ணை மணந்துக்கொள்ள வேண்டுமென, அவன் அமரசிம்மனுக்குத் தாம்பூலமும் தேங்காயும் அனுப்பினன். வலுவில் ஒருவன் வந்து, தன் பெண்ணைத் தருவதாகச் சொல்லின், அதனை ஏற்றுக்கொள்வதே ராஜபுத்திரரின் வழக்கமும் மரியாதையுமாகும். மாட்டேனென மறுத்து விடல் மரியாதையு மன்று; அழகுமன்று. தவிர, மறுத்து விடுதல் கடும்பகைக்கும் காரணமாகும். எனினும் சித்தூர் வேந்தனை அமரசிம்மன் மணத்திற்கு இசையவில்லை. ஆதலின், லாலாஜீயின் புரோகிதன் மன வாட்டத்துடன் பூமதத்தை நோக்கித் திரும்பி வந்தான்.

அச்சமயம் அமரனது மைந்தனை கெயித சிம்மன் வேட்டையாடிச் சித்தூருக்குத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தான். அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியுமென்பர். அதன்படி, புரோகிதனைக் கண்ட கெயிதன், "பெரியோரே! முகவாட்டங்கொண்டு வழி நடப்பதின் காரணம் யாதோ" என வினவினன். புரோகிதனும் நடந்த செய்தியை நவின்றனன். பூண்டிநாட்டு ராஜபுத்திரர் மகா பராக்கிரமசாலிகள்; மானத்தையே பெரிதாக மதிப்பவர்கள்; உயிரை ஒரு பொருட்டாக எண்ணுதவர்கள். மத்தியபதியின் பாளையக்காரரைப் போலிருப்பினும், அவர்களின் மனத்தைப் புண்படுத்த நம் கெயித சிம்மனுக்கு இஷ்டமில்லை. ஆதலின், "ஆச்சாரியலே! வருந்த வேண்டாம். லாலாஜியின் மகளை என் தந்தை மணக்காமல்போயினும், சிறிதுகாலஞ் சென்றதும் யானே மணந்து கொள்ளுகிறேன். சித்தூர் ராணுவின் குடும்பத்தில் சம்பந்தம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்பதுதானே உங்கள் கோரிக்கை? யான் அதனை ஈடேற்றுவேன்" என்று ஆறுதலாகச் சொல்லியனுப்பினுன். பின்னர், கெயித சிம்மன்

முடிசூடியபதும் பூமதத்திற்கு ஆடம்பரத்துடன் போனான். ராஜபுத்திர மன்னவரும், பாளையக்காரரும், விவாகத்துக்கேனும் போர்முனைக்கேனும் போகும் சமயத்தில், சமஸ்தான கவிகளையும் கூடஅழைத்துக்கொண்டு போவர். முற்காலத்தே நம் தமிழ் வேந்தர் மூவரும் கவிவாணரைப் பெருமையுடன் போற்றிவந்தது போலவே ராஜபுத்திரரும் போற்றி வந்தனர். விவாக சமயத்தில் கெயித சிம்மனுடன் போன புலவன் பெயர் பீமசேனன். அவன் காசிவாசி. பின் நிகழப்போகும் சம்பவத்தை மதித்து, அவனது சரித்தை இங்கே குறிப்பிடல் வேண்டும்.

அமரசிம்மனது காலத்தே ஓர் வரிசை வெட்டிப்பழுதுபார்க்கையில், கண்ணைக் கவரும் வனப்பு வாய்ந்த தங்க விக்கிரகமொன்று அங்கு அகப்பட்டது. அதற்கிருந்த நான்கு கைகளில் ஒன்று மேல்நோக்கியும், மற்றொன்று கீழ்நோக்கியும், இன்னொன்று அவ்விரண்டுக்கும் மத்தியில் நேராகவும், நான்காவது கை சாதாரணமாகவும் இருந்தன. இத்தகைய விக்கிரகத்தைக் கண்டவுடனே, அமரசிம்மன் "ஈதென்ன விந்தை! மூன்று கைகள் மூன்றிடங்களைச் சுட்டி நிற்கின்றனவே!" என்று ஆச்சரியங்கொண்டான். அக்காலத்தே அந்நாட்டிலிருந்த கவிகள் திருமலைராயனது சமஸ்தானகவியாகிய அதிமதுர கவிராயரைப்போல் செருக்குற்றிருந்தனர். அவர்களின் கர்வத்தை யடக்க வேண்டுமென்று அமரனுக்கு எண்ணம் உதித்தது. ஆதலின், தன் பதியிலிருந்த புலவரனைவரையும் அவன் வரவழைத்து, விக்கிரகத்தின் கைகள் விசித்திரமா யிருப்பதை விளக்கின், தக்க பரிசு கிடைக்குமெனத் தெரிவித்தான். கவிஞரில் எவராலும் அதனை விளக்க முடியவில்லை. ஆதலின், அமரசிம்மன் அனைவரையும் தன் நாட்டைவிட்டுப் போய்விடும் வண்ணம் கட்டளை யிட்டுவிட்டான்.

அனைவரும் அவ்வாறே வேற்றுநாடு சென்று வருந்தியிருந்தனர். அச்சமயத்திலே பீமசேனன் என்னும் புலவன் அமரனது சபைக்கு வந்தனன். அவனையும் அமரன் விக்கிரகத்தைப் பற்றி வினவினன். அதற்கு அவன், "அரசே! உலகங்கள் பதினான்கு என முன்னோர் மொழிவர். எனினும், பொதுவாக உலகங்கள் சுவர்க்கம், மத்தியம், பாதாளம் என மூன்றாகும். சுவர்க்கத்திலே பலதேவர்கள் இருப்பினும், அவர்களிற் சிறந்தவன் இந்திரனே; இதனை யறிவுறுத்த ஒரு கை உயர நோக்கி யிருக்கிறது. பாதாள வுலகிலே பலரிருந்தாலும், பரந்தாமனது ஆசீர்வாதம் பெற்ற பரமபக்தன் பலிச்சக்ரவர்த்தியே பெரியோன் என்று சுட்டிக்காட்ட ஒரு கை கீழ்நோக்கி நிற்கின்றது. அவ்விரு உலகினுக்கும் இடையிலுள்ள இப் பூவுலகில் பல வேந்தர்கள் இருந்தாலும், எல்லோரிலும் சிறந்தவன் மத்தியபதி மன்னவனே என்று விளக்க மற்றொரு கை மத்தியில் நீண்டு நிற்கிறது," என்று கூறினான். தன்னை முகஸ்துதி செய்வது போல் அமரனுக்கு அவ்வசனம் காணப்பட்டபோதிலும், பீமனது புத்தி சாதுர்யத்திற்கு வியந்து, அவனையே சமஸ்தான கவியாக நியமித்துக் கொண்டான். அதுகண்டு பீமசேனன் பெரிதும் மகிழ்ந்தானாயினும், தன் சகோதரப் புலவர்கள் பிறநாட்டில் புலம்பி நிற்பதைக்கேட்க, அவன் மனம் சகிக்கவில்லை. மகா கவியாகிய கம்பர், கடைச்சங்கப் புலவர் திலகமான நக்கீரர், எனும் பெருமான்களைப்போல் பீமனும் பெருந்தன்மை பொருந்தியவன். ஆதலின், அமரன் மகிழ்ந்து நின்ற சமயம் பார்த்து, அவ்வித்துவான்களை மீண்டும் வரவேற்று ஆதரிக்கும்வண்ணம் பீமன் வேண்டிக்கொண்டான். பீமனது வேண்டுகோளைத் தட்டிநடக்க அமரனுக்கு மனமில்லை. ஆதலால் அரசன் எல்லாக் கவிராயர்களையும் தருவித்து,முன்போல் ஆதரித்துவரலாயினன். அங்ஙனம் அமரன்

பெருந்தன்மை காட்டியதற்காக, "வேந்தே! யான் இனிமேல் மனிதரிலே தங்களிடமன்றி வேறு யாரிடமும் எதையும் கை நீட்டி வாங்குவதில்லை" யென்று சபதஞ்செய்து கொடுத்தான் அப் பீமசேனன்.

அத்தகைய பீமசேனனும் நம் கெயித சிம்மனுடன் பூமதத்துக்குப் போயினன். அரண்மனையிலே விவாகம் நடக்குமாயின், பல வகையான கலைகளில் தேர்ச்சி பெற்ற பற்பல புலவர்களுக்கும் பரிசுகள் வழங்கப்படும். அது போல் பூமதத்திலே கெயித சிம்மனுக்கு மணம் நடந்து கொண்டிருக்கையில், எல்லா வித்வான்களுக்கும் பெண் வீட்டார் வேண்டுமளவு பரிசுகள் வழங்கினர். அதுகண்ட பீமகவியும் பரிசில்பெற ஆசைகொண்டான் மதிமயங்கி. வேறு யாரிடமும் எதையும் கைநீட்டி வாங்குவதில்லையென அமரசிம்மனுக்கு அன்று கொடுத்த வாக்குறுதியை அவன் மறந்து விட்டான்போலும். ஆதலின், அவனும் யானை, குதிரை, பசு, பட்டாடை, பணம் முதலிய வெகுமதிகள் பல பெற்றான். பெற்றபின், பழைய வாக்குறுதி அவனுக்கு ஞாபகம் வரவே, அவன்மனம் பெரிதும் நடுங்கத் தொடங்கியது. உடனே, "செல்வத்தைக் கண்டு சிந்தைகெட்டுவிட்டோமே! இனி எங்ஙனம் அரசன் முகத்தில் விழிப்பது? உலகினரை எங்ஙனம் நோக்குவது?" என்று அவன் வருந்தி மான மிழந்து வாழ்வதைவிட, மாய்ந்துவிடுவதே மேலென மதித்து, ஓர் ஈட்டியை எடுத்துக் குத்திக்கொண்டு மாண்டு போயினன். அத்தருணத்தில்தான் நம் கெயிதசிம்மன் அம்மங்கைக்குத் திருமாங்கல்யம் தரிக்கப்புகுந்தான். அச்சமயத்தில், சித்தூரின் சிறந்த கவிஞன் கொல்லப்பட்டுப் போயினான் என்னுஞ்சொல் அவனது காதில் இடிமுழக்கம்போல் விழுந்தது.

அவ்வளவுதான் தாமதம். கெயிதசிம்மன் தன் கைதனிலிருந்த திருமாங்கல்யத்தை அங்ஙனமே தரையில் போட்டு,

"என் சமஸ்தானகவி, ஹாரின் மாளிகையில் அல்லவா கொல்லப்பட்டான்? ஆதலால் இப்பூமதம் என்னும் நாட்டை நிர்மூலப்படுத்தாமலிரேன்" என்று சபதம் செய்தான். ஹாரும் கெயித சிம்மனைப்போல் பதட்டங்கொண்டு விட்டனர். விதி வழியே மதிசெல்லு மல்லவா? அவர்களும் கடுங்கோபங் கொண்டு, "முன்னம் அமரன் நம்குலப் பெண்ணை மணக்க மறுத்து, நம்மை அவமானங் கண்டான். இப்பொழுது அவன் பிள்ளையோ அப்பனையும் விஞ்சிவிட்டான்; தாலிகட்டப் போகும் சமயத்திலே, மணத்தை உதறித் தள்ளியுள்ளான். எனவே நாமும் பழிக்குப் பழிவாங்க வேண்டும்" என்று கொதித்தனர், முந்திய நிமிஷத்திலே மனக்களிப்பு நிரம்பி மணக்கோலங்கொண்டு நின்ற அந்தமாளிகை மறுகணத்திலே மனக்கொதிப்புக்கும் கடும்பகைக்கும் உறைவிடமாக மாறி விட்டது. ஆயினும் அச்சமயத்திலே ஒருவரை யொருவர் எதிர்த்துப் போர்புரியவில்லை. வஞ்சனையாகப் போர்புரிய சுத்த வீரருக்கு விருப்பமிராது. ஆதலின், கெயித சிம்மன் சித்தூருக்குத் திரும்பிப் படை திரட்டலானான். ஹாரும் யுத்தத்துக்கு ஆயத்தமாயினர்.

அங்ஙன மிருக்கையில், பங்குனி மாதத்தே வேட்டை விழாநாள் வந்தது. ராஜபுத்திரரில் பலரும் அந்நாள் வேட்டைக்குப் போகாமலிரார். அவ்வண்ணமே பூண்டி நாட்டதிபதியான லாலாஜி வேங்கை வனத்துக்கு வேட்டையாடப் போயினன். அவ்வனத்தின் வேறொரு பக்கத்திலே அச்சமயம் கெயித சிம்மனும் விலங்குகளை வேட்டையாடி நின்றான். அப்போது ல்லாஜி வந்திருக்கும் செய்தி சித்தூர் வேந்தனுக்குத் தெரியவந்தது. உடனே, கெயிதசிம்மன் தன் வீரருடன் சென்று லாலாஜியை எதிர்த்தான். அவ்விருவரும் நேர்நின்று வாட்போர் புரிந்தனர். நெடுநேரம் சமர்செய்தும், ஒருவரையொருவர் வெல்லவில்லை. ஆனால்

முடிவிலே மாமனும் மணமகனும் மாண்டுபோனார்கள். உடனே லாலாஜியின் மனைவி தன் கணவனுடன் உடன் கட்டையேற, அவள் பெண்ணோ தன் காதலனை கெயித னுடன் தீக்குளித்தனள். அப்பொழுது, “ பங்குனிமாதத்து வேட்டை விழாவிலே, சித்தூர் ராணாவும் பூண்டிநாட்டரச னும் சந்திப்பின், இவ்விதமே இருவரும் பகைகொண்டு மடி வர் ” என்று அப்பெண்ணும் தாயும் சாபமிட்டுச் சென்றனர். அவர்களிட்டுப்போன சாபம் பொய்க்காமல், பல சமயங்களில் அவ்வண்ணமே நிகழ்ந்திருக்கிறது. இதன் விவரம் அவ்வவ் விடத்தில் விளங்கக் கூறப்படும்.

ராணு இலட்ச சிம்மன் 1373—1389. கி. பி.

கெயிதசிம்மன் போர்முனையிலே பொன்றி வீழ்ந்த பின், ராணுவாக வந்தவன் இலட்ச சிம்மன். அவன் காலத்திலே மத்தியபதி பலவழியிலும் பெருமை பெறலாயிற்று. நீர்வளமும் நிலவளமும் நிரம்பிக் கிடக்கலாயின. வீரரின் வெற்றியும் அவ்விதமே வெகுவாக ஓங்கி வந்தது. நடு நாட்டின் எல்லைப் புறத்திலே மேருவாரம் என்ற மலைநாடு ஒன்றுண்டு. அம் மலைநாட்டினர் மேரவர் எனப்படுவர். அவர்கள் சிற்சில சமயங்களிலே சித்தூர் நாட்டில் புகுந்து, குடிமக்களுக்குச் சிறுமை யிழைத்து வந்தார்கள். அது கண்ட இலட்ச சிம்மன் வாளா விருக்கவில்லை; சீறியெழுந்தான் அம்மேரவரின்மீது. அவர்களோ தங்கள் இனத்தினரான வில்லவரைத் துணைகொண்டு போர் தொடுத்தார்கள். எனினும் மத்தியபதி வீரரின் முன்னிலையில் அவர்களுடைய போர்வன்மை பலிக்கவில்லை. முடிவிலே உயிர் தப்பினால் போதுமென அம் மலைநாட்டினர் ஓட்டம் பிடித்தனர்; தலை நகரான விராடகிரியையும் காணிக்கையாக விட்டுக்கொடுத்தனர். அப்பால் அவர்களுடைய கொட்டம் குலைந்தது. தன் வெற்றியின் அறிகுறியாக இலட்ச சிம்மன் அங்கே ஒரு நகரை நிருமித்தான். அதன் நாமம் வேதநரம். அதுவே எல்லைப் புறத்தில் காவலாக நிற்கும் கோட்டையுமாயிற்று. இறைவனாக வந்தவுடனே, இலட்ச சிம்மன் இழைத்த முதற் செய்கை அதுவே.

பின்னர் தன் மூதாதைகளைப் போல் நாட்டின் நலத்தைப்பெருக்குவதில், அவன் தன்கருத்தைச் செலுத்தினன். பூதத்துவ விற்பன்னரை விருவித்துப் பூமியைச் சோதிக்கவே, அரிய உலோகங்கள் கிடைக்கக்கூடிய இடங்களை அவர்கள் கண்டுபிடித்தார்கள். சவரம் என்னும் பிரதேசத்திலே

பல சுரங்கங்கள் தென்பட்டன. அக்கனிகளை ஆராய்ந்து பார்த்த வளவில், எழுவகை உலோகங்களும் ஏராளமாக அகப் பட்டன. அச்சுரங்க நிதியைக்கொண்டு, இலட்ச சிம்மன் சித் தூர் நகரை அழகு பெறச் செய்தான். முன்னம் பட்டாணிய ஞல் பாழ்பட்டுப் போன சித்தூர் இப்போது சீரும் சிறப்பும் பெறலாயிற்று. அந்நகரிலே எங்குப் பார்த்த போதிலும், விசித்திரமானவேலைப்பாடமைந்த தேவாலயங்களும்,வனப்பு வாய்ந்த ராஜ மாளிகைகளும் அழகின் உருவான அந்தப்புர அரண்மனைகளும் நிரம்பலாயின. அவன் காலத்திலே அழகு பெற எழுந்த மாடமாளிகைகளையும் கூடகோபுரங்களையும் கணக்கிட்டுரைக்க முடியாது. அவன் அரிய ஆலயங்களும் கோயில்களும் சமைத்ததனுல், சிற்பசாஸ்திர விற்பன்னரும் கலைஞான வல்லவரும் பேராதரவு பெற்றுப் பெருமையுடன் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அப்பால், அவன் நாட்டின் நீர் வளத் தைக்கருதி, நாளு திசைகளிலும் நீர் நிரம்பிய ஏரிகள் கட்டி வைத்தான்; குளங்கள் வெட்டிவைத்தான்; நதிகளை நன்க மைத்தான்; வாராவதிகளும் கல்லணைகளும் கட்டி வைத் தான். ஆண்டவனுக்கு அபாரமான செலவில் அவன் கட்டி வைத்த ஆலயம் ஆகாயமளாவ இன்னும் நின்று நிலவுகின் றது. அங்ஙனமே நிலவிநிற்கும் சில மாளிகைகளும் உள. அவைகளின் வேலைத்திறனைப் பார்க்கப் பார்க்கப் பரமானந் தம் உண்டாகும். அதனுல் அவன் பெயரும் புகழும் இப் போதும் ராஜபுதனத்திலே நிலை பெற்றுள.

புத்திர பாக்கியத்தில் அவன் மிகவும் பெருத்தவன். பல புத்திரர் அவனுக்குப் பிறந்தனர். அவர்களில் ஒவ்வொரு வரும் போன விடமெல்லாம் புகழ்க்கொடி தூக்கினோராவர். ஆதலின், அவர்களுடைய பெயராலேயே லவண வந்தர், தூலவந்தர், சந்திரவந்தர் எனப் பல வமிசங்கள் தோன்றிப் பரவலாயின. அவனது தலைப்பிள்ளையின் பெயர் சந்திர

சிம்மன். அவனே இளவரசு மாவான். சந்திரன் இவ்வுலகைக் களிக்கச்செய்வது போல், சந்திர சிம்மனும் மத்தியபதி வாசிகளை மகிழச் செய்தனன். முன்னாளிலே தன் தந்தை சந்தனுவைக் களிப்பிக்கவேண்டி, தேவவிரதன் என்னும் பெரியோன் தனக்குரிய அரசுரிமையைத் தம்பியருக்களித்துப் புகழ்பெற்றது பிரசித்தம். அவ்விதமே நம் சந்திர சிம்மனும் தன் தகப்பன் இலட்சசிம்மன் மனங் குளிரும் வண்ணம் தன்னரசை முழுமனதுடன் தன் தம்பிக்குத் தந்தனன். அத்தகையோனைக் கலியுக பிஷ்ம னெனக் கூறுதல் பொருந்தும். அதன் காரணத்தை இங்கே விரிவாக விளம்புவோம்.

ராஜ புதனத்திலே மற்றொரு நாட்டின் பெயர் மாருவாரம். அந்நாட்டில் அரசு செலுத்தியவன் பெயர் ராவ் ரணமல்லன். அவனுக்கு அழகின் வடிவமான பெண்மணியொருத்தி யிருந்தனள். ராணாவின் வமிசத்தில் அவளை வாழ்வுபெறச் செய்யவேண்டுமென ரணமல்லன் பேராவல் கொண்டு நின்றான். சந்திர சிம்மனது சீலத்தையும் சிறப்பையும் அவன் நன்குணர்ந்தவன். ஆதலின், தன் புதல்வியை அச் சந்திரனுக்கே மணம்பேச வேண்டுமென அவன் துணிபு கொண்டு, மத்தியபதிக்கு மணவோலையனுப்பினான். மாருவாரப் புரோகிதரும் மணத்திற்குரிய தாம்பூலமும் தேங்காயும் தாங்கிச் சித்தூர் சேர்ந்தார். அப்பொழுது, ராணா இலட்ச சிம்மன் தன் மந்திரிகளும் பிரதானிகளும் புடைசூழ அத்தாணி மண்டபத்திலே கொலுவீற்றிருந்தான். மணவோலை தாங்கிவந்த புரோகிதருக்குத் தக்க மரியாதைகள் செய்யப்பட்டன. அச்சமயம் சந்திர சிம்மன் அரண்மனையில் இல்லை ; வேட்டையினிமித்தம் கானகம் போயிருந்தனன்.

சந்திர சிம்மன் சடுதியில் வந்து விடுவானென அனைவரும் கூறினர். வந்த புரோகிதர் அரசவையிலேயே காத்

திருந்தார். ராணு இலட்ச சிம்மன் தன் அமைச்சருடன் விநோதமாக உரையாடி நின்றான். அப்பொழுது, "யானோ தாடிநரைத்துப் பழுத்துப் போன கிழவன். என் போன்ற கிழவன் வேடிக்கையாக விளையாடும் வண்ணம் பால வயதுள்ள பெண் பிரதிமையை அனுப்பவில்லை யென மதிக்கின்றேன்" என்றனன் இலட்ச சிம்மன் தன் மீசையில் கை போட்டு. அப் பரிகாச வார்த்தையைக்கேட்ட அனைவரும் ஆனந்தங்கொண்டு நகைத்தனர். இது விஷயம் அரண்மனை யெங்கும் பரவியது. இதற்குள் சந்திர சிம்மனும் வனத்திலிருந்து வந்து சேர்ந்தான். உடனே மணவோலை விஷயமும் தந்தையின் பரிகாசச் சொல்லும் அவனுக்குத் தெரிய வந்தன. அவ்வளவில் அவன், "ஒரு சமயம் நம் தந்தை அம்மாதை மணக்க மனத்தகத்தே மதித்துளார் போலும். இல்லையேல் அங்ஙனம் பரிகாசமாகப் பேசியிரார். ஆதலின் அப் பெண் இனி யெனக்குத் தாயாவள். அவளை யான் மணத்தலென்பது மாபாவம்," என்று மதித்து விட்டான். அதன் பின்பே, அவன் அரசவை போகவும் நேர்ந்தது. அரசவை போனதும், அவனது உள்ளக்கருத்தை அனைவரும் உணர்ந்து கொண்டனர். ராணு இலட்ச சிம்மனே தன் மைந்தனது மனக் கோளை யறிந்து மறுகினன். எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தும், சந்திர சிம்மன் இணங்கவில்லை. பின்பு "வலுவில் வந்த ஸ்ரீதேவியைத் தள்ளிவிடுவது போல். மைந்தன் மணந்துகொள்ள விரும்பவில்லை யென விளம்பி விடுவதா? அங்ஙனம் மண வோலையை மறுத்துவிடின், மாருவார மன்னவனது பகைவந்து நேரலாகுமே! தவிர வலுவில் வந்த வாழ்வைத் தட்டிவிடுவதும் ராஜபுத்திரருக்கு அழகாகுமோ?" என இலட்ச சிம்மனுக்குப் பலவாறு சிந்தனையுண்டாகிவிட்டது. முடிவில், தானே மணந்துகொள்வதாக ராணு துணிந்தனன். ஆனால், அப்போதும் சிந்தாகுலம் தோன்றாமலில்லை.

எங்ஙனமெனில், சந்திர சிம்மனே மூத்தபிள்ளை; அவன் இளவரசுமாவான். மேலும் அவன் பேராற்றலும் வீரமும் படைத்தவன்; பேரறிவும் ஆண்மையும் பொருந்தியவன். அவனைத் தவிர இன்னும் பல புதல்வர் உளர். போதாக்குறைக்கு அப்பெண்ணின் வயிற்றிலும் பிள்ளை பிறப்பின் அரசுக்காக அடங்கா வைரம் விளையக்கூடும்; போரும் நிகழலாம். எனவே யாது செய்வதென இலட்சசிம்மன் நெடுநேரம் சிந்தித்த பின்பு சந்திர சிம்மனை அருகிலழைத்து "எனதருமை மைந்த! நீயோ அம் மங்கையை மணக்க மறுக்கின்றாய். மணவோலையைத் தட்டிவிட எனக்கு மனமில்லை. ஆதலின், யானே அந்நங்கையை மனைவியாகக் கொள்ளக் கருதியுள்ளேன். ஆனால் அவள் வயிற்றிலும் பிள்ளை பிறப்பின், அரசுரிமையை யாருக்களிப்பது? இதுவே எனது சிந்தனை. உனது கருத்து யாதோ?" என்று வினவினன். அதுகேட்ட சந்திரன் சிறிதும் தயங்காது, "எந்தாய்! தங்கள் விருப்பை நிறைவேற்றிவைக்க யான் தட்டாது காத்திருக்கின்றேன். இதுவே யான் பெறக்கூடிய பெரும் பேறாகும். இதன்முன், இவ் வரசுரிமை எம்மாத்திரம்? மாருவார மங்கையினிடம் உதிக்கும் மைந்தனுக்கே முடிசூட்டுங்கள். நம் ஏகலிங்க மூர்த்தியின்மேல் ஆணை. அதில் எனக்குச் சம்மதமே," என்று அடிபணிந்து அகமகிழ்ந்து கூறினான். அம்மொழிகேட்ட அனைவரும் சந்திரனது தியாக புத்தியைக் கண்டு அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டனர்; பிதாவின் வாக்கை வேதவாக்காக மதிக்கும் பெருந்தன்மையைக் கண்டு ஆனந்தங் கொண்டனர்; சந்தனுவின் மைந்தன் பீஷ்மனும் நம் சந்திரனுக்கு ஈடாகான் என்றியம்பிக்களித்தனர். ராணா இலட்சசிம்மனும் அகமிக மகிழ்ந்தானென நாம் கூறவேண்டியதில்லை. சுருங்கச் சொன்னால், மாருவார மங்கை ராணாவின் மகிஷியாயினள். அதே

சமயம் இலட்சசிம்மன் தன் சகோதரியை ராவ் ரணமல்ல னுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்தான். அக்காலை ஸ்ரீதனமாக நாற்பது கிராமங்களும் தரள நகரும் மாருவார மன்னவ னுக்குக் கிடைத்தன. மாருவார நாடு அந் நாளில் அவ் வளவு மகிமையுடன் விளங்கவில்லை. ஆதலின் சித்தூரைச் சார்ந்து நிற்பதே தனக்குப் பெருமையென அந்நாட்டர சன் நினைந்திருந்தான். அது காரணமாக, மத்தியபதியின் முதல் சிற்றரசாக அம் மாருவாரம் விளங்கிவரலாயிற்று.

ராணு இலட்சசிம்மனது போர் வன்மைகளில் இரண் டொன்றை இங்கே எடுத்தியம்புவோம். ராஜ புதனத்தி லுள்ள இதர நாட்டரசர் அனைவரும் சித்தூரைச் சிறப் பித்து வந்தனர்; சிலர் கப்பங்கட்டியும் வாழ்ந்து வந்தனர். ஆனால், ஜயபுரி நாட்டைச் சேர்ந்த ராஜபுத்திரரிலே ஒரு பகுதியினர்மட்டும் அடங்கி வாழவில்லை. அது கண்ட இலட்சசிம்மன் தன் படைவகுப்புடன் சென்று, அவர்களை வெற்றி கொண்டு, வாகைசூடித் திரும்பினான். பின்பு, டில்லியில் சக்கரவர்த்தியாக விளங்கிய முகம்மது ஷாலோடி என்பான் மிக்க பதட்டங்கொண்டு திரிந்து வருவதாக இலட்சசிம்மனுக்குத் தெரியவந்தது. அது கேட்ட ராணு வுக்கு மனம் பொறுக்கவில்லை. ஆதலின் அம் மன்னவனை யும் போரில் புறங்கண்டு அவனது கொட்டத்தையும் குலைத் தான். அதன்மேல், டில்லியரசன் பழிக்குப் பழிவாங்கக் கருதிப் பெரும்படைகொண்டு மீண்டும் போருக் கழைத் தனன். அவ்வளவில் ராஜபுத்திர வீரர் சினந்தெழுந்தனர். இருபக்கத்துப் படைகளும் வேதநரம் என்னும் நகரில் சந் தித்து, ஒன்றையொன்று உக்கிரமாகத் தாக்கிநின்றன. முடிவிலே சித்தூர் வீரருக்கு, டில்லிவீரர் புறங்காட்டிப் போயினர். அச்சமரில் இலட்சசிம்மன் காட்டிய போர்த் திறமை பகையரசருக்குப் பதைபதைப்பையும், இதர ராஜ

புத்திரருக்குப் பரமகளிப்பையும் தட்டா தளித்ததெனவே சரித்திரம் சாற்றும். அங்ஙனம் அவன் வைபவமாக வாழ்ந்து வருகையில், அவன் புகழ் எங்கும் பரவிவந்தது. அவன் புத்திரரும் பேரன்மாரும் அப்புகழை இன்னும் பரப்பி எங்கும் நிலைநாட்டி வந்தார்கள். மாருவார மங்கையினிடமாக ஒரு மைந்தன் தோன்றி மிகவும் செல்வமாக வளர்ந்து வந்தான். அப்பால், இலட்சசிம்மனுக்கு அந்திய காலம் நெருங்கி விட்டது.

முன்னாளிலே மன்னவர் நெடுங்காலம் அரசுசெலுத்திய பின்னர், ராஜ்ய பாரத்தை மைந்தர்மீது சுமத்தி நாட்டை விட்டுக் கானகஞ்சென்று அருந்தவ மியற்றுவர். அரசனாயிருந்த காலத்திலே, தாம் அறிந்தும் அறியாமலுஞ் செய்துவிட்ட பாவமனைத்தும் போகவேண்டுமென்பதே அத்தவத்தின் கருத்தாகும். அங்ஙனம் தவவாசம் செய்யாமற்போயின், நாட்டின் நலத்திற்காகப் போர்புரிந்து, அக்களத்தினிடையே ஆவிதுறந்து வீரசுவர்க்கஞ் செல்ல முயலும் வழக்கம் மிகவும் புராதனமானது.

உதாரணமாக, அயோத்திமா நகரில் ஆட்சி செலுத்திய தசரத சக்கரவர்த்தி தன் மந்திரிமாரைக் கூட்டி வைத்து, "மதியமைச்சர்காள்! உங்களது உதவியால் பல்லாயிர வருஷ காலம் பூவுலகை அரசாண்டு வந்தேன். இப்போதோ எனக்கு மூப்பு வந்துவிட்டது. இனியும் அரசபோகத்தை நச்சியிருத்தல் பெருமை யாகாது. ஒன்று, செருக்களத்தில் ஆவி நீத்து வீரசுவர்க்கம் புகவேண்டும்; இல்லையேல் துறவறம் பூண்டு கானக மேகவேண்டும். இரண்டுமின்றியிருப்பின், இராமன் தாதை மூப்படைந்த பின்னரும் போகமாக வாழ்கின்றான் என்று உலகம் என்னை ஏசாதோ? ஏசுமென்பது திண்ணம். ஆதலால், இராமனுக்கு அரசை நல்கி, இப்பேதையான பிறப்பைத் தொலைக்கத் தவவேடந்

தாங்கி வனமெய்தப் போகின்றேன்" என்று புகன்றதை இந்துக்களில் அனைவரும் அறிவர். அங்ஙனமே இலட்ச சிம்மனும் சிந்திக்கலாயினன். ஆனால் தவவேடம் பூண்டு கானகம் போகாமல், போர்க்கோலம் பூண்டு வீர சுவர்க்கம் பெறவே அவன் முனைந்து நின்றான். அதற்கேற்ப அச்சமயம் கயா என்னும் புண்ணிய பூமி முகம்மதியரின் வசப்பட்டுக் கிடந்தது. அதனை மீட்கக் கருதிப் போர்புரிந்து அமாருலகு செல்வோம் என்று இலட்ச சிம்மன் தீர்மானங் கொண்டு விட்டனன்.

ஆனால், அதற்கு முன்னம், அரசை ஓர் ஒழுங்கு படுத்திச் செல்லவேண்டு மல்லவா? அதுபற்றி, அரசின் மீது அவன் சிந்தனை சென்றது. மாருவார மங்கையினிட மாகத் தோன்றிய புதல்வனுக்கு அச்சமயம் வயது ஐந்தே. அக் குழந்தையின்மீது அவனுக்கு மோகம் அதிகம். அது பற்றியே அம் மைந்தனுக்கு மோகலன் எனப் பெயர் கொடுத்தனர் போலும்! மேலும், இளைய மனைவியின்மீது அவனுக்கு அதிக ஆசையும் நேசமும் இருந்து வந்தன. தன் பிள்ளையே பட்டத்துக்கு வரவேண்டுமென அவள் ஆவல் கொண்டு நின்றாள். அதனைத் தட்டி நடக்க அவனுக்கு மனம் வரவில்லை. ஆதலின், தன் மூத்த பிள்ளையை விளித்து, "சந்திர! நம் கயா நகரம் அன்னியரின் வசம் அடங்கிக் கிடக்கின்றது. ஆதலின் தண்டெடுத்துப் போர் புரியப் போகின்றேன். என் கடைநாளும் குறுகி விட்டதால், அப் போரிலே மீண்டு வருவேனென யான் மதிக்கவில்லை. வீர சுவர்க்கம் புகுந்திடவே துணிந்து விட்டேன். ஆதலால் அரசைப்பற்றிய கவலை மனத்தை அலைக்கின்றது. உனது தம்பி மோகலனுக்கு எந்த நாட்டை யளிக்கலாம்? இனி மையுடன் உனது கருத்தை இயம்பவேண்டும்" என்றனன் இலட்ச சிம்மன். உடனே சந்திர சிம்மன், "எந்தாய்!

இனியுமா சிந்தனை? அன்றே உரைத்து விட்டேன் அரசுரிமையை விட்டுக்கொடுக்க. என் தம்பி மோகலனுக்கு முடி சூட்டி மகிழுங்கள். என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் யான் பெற்ற செல்வமன்றோ? இதில் என்ன தடை? தாங்கள் போருக்குப் புறப்படுமுன், தங்கள் மனமும் கண்ணுங் களிக்குமாறு மோகலன் முடி தரிக்கட்டும். இதுவே யான் தங்களிடம் வேண்டும் வரம்" என்று கைகூப்பி நின்றான். தன் மைந்தனுரைத்த வசனத்தைச் செவியிலேற்ற இலட்ச சிம்மன் உள்ளும் புறமும் ஒக்க மகிழ்ந்து, அம் மூத்த பிள்ளையை மார்புறத்தழுவி, அகங் குளிர்ந்து ஆசீர்வதித்தான். சித்தூர் வாசிகளும் சந்திரனுரைத்த மொழிதனைச் செவிக்கமுதெனக் கேட்டு, அவனைப் போற்றி நின்றனர். என்னே பிதாவைக் களிப்பித்த புதல்வனது பெருமை!

பின்பு மோகலனுக்கு முடிசூட்டப்பட்டது. உடனே அம்மோகலனை மத்தியபதி மன்னவனென மதித்து, முதலில் முடிசாய்த்து வணங்கி நின்றவன் நம் சந்திரசிம்மனே. அதன் பின்புதான், மற்ற மன்னவரும் பிறரும் மோகலனை வணங்கலானார்கள். அவ்விதம் சந்திரன் தனக்குரிய அரசுரிமையை இளையவனுக்காக விட்டுக் கொடுத்ததனால், அவன் பெயரை நிலைநாட்ட, "அவனே மந்திரிகளில் முதல்வனாக இருந்து அரசை நடத்தவேண்டும். மேலும், ராஜ லிகிதங்களில் மோகலனது கைச்சாத்துக்குமுன், சந்திரனது வேல் கம்பின் வடிவம் பொறிக்கப்படல் வேண்டும்." என்றும் ஏற்பாடாயிற்று. பின்னர் இலட்ச சிம்மன் கயா நகரஞ் சென்று கடுஞ் சமர்புரிந்து, தான் கருதிய வண்ணம் வீர சுவர்க்கம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

ராஜா மோகலன் 1419—1398. கி. பி.

சந்திர சிம்மனது தியாக புத்தியால் மோகலனுக்குப் பட்டங் கிடைக்கலாயிற்று. அச்சமயம் அவனுக்கு வயது ஐந்தே. ஆதலின் பெயருக்கு மட்டும் அவன் அரசனாக விளங்கி வந்தான். அவன் அன்னையே அரசியாகவும் மந்திரியாகவும் இருந்தனள். ஆனால் உண்மையில் அரசை நடத்தியவன் நம் சந்திர சிம்மனே. அரசுரிமையைச் சந்திரன் மனமார விட்டுக் கொடுத்ததாக முந்திய கதையிலேயே கூறியுள்ளோம். எனினும் தம்பிக்கு உரிய வயது வரும் வரையில், அரசைச் சீராக நடத்திவர வேண்டுமென்பதே அவன் கருத்து. அதுபற்றியே அவன் அரசியலில் சிரத்தை காட்டலாயினன். அவனது தியாக புத்தியையும் பெரு மதியையும், அரசு நடத்தும் திறமையையுங் கண்டு களியாதார் இல்லை. குடிமக்களும் பிறரும், குறுநில மன்னவரும் வீர புருஷரும் அவனைப் பரம பக்தி விசுவாசத்துடன் போற்றி வந்தார்கள். இதனால், அவன் பெயரும் புகழும் தேசமெங்கும் பரவி வந்தன.

எண்ணறப் படித்து எழுத்தற வாசித்தாலும் பெண் புத்தி பெரும் பேதமைத்தே என்பர். அதுபோல் மாருவார மங்கை பேதைமதி கொண்டுவிட்டாள். "நம் மைந்தன் மோகலன் முடிசூடியிருக்க, மக்களனைவரும் சந்திரசிம்மனையே சாலச் சிறப்புடன் மதித்து வருகின்றனர். மோகலனை மகிமையாக மொழிவாரைக் காணேமே. அங்ஙனம் மக்கள் அனைவரும் சந்திரனையே சிறப்பித்து வருவதால், ஒரு சமயம் அவன் அரியணையில் அமர்ந்துவிட ஆசை கொள்ளவும் கூடும். இதற்கு என்ன செய்வது?" என்று அசூயையும் ஐயமும் கொண்டு, அகத்தே அழுங்கினள். ஆயினும், சந்திர சிம்மனது நேர்மையிலும் நடை

யிலும் யாதொரு பிழையும் கண்டுபிடிக்க வகையில்லை. அங்ஙனமிருந்தும், அவளது அசூயையோ சிற்சில சமயங்களில் வெளிப்பட்டுத் தாண்டவமாடியது. இதனைச் சந்திர சிம்மன் உணர்ந்து கொள்ளாமலில்லை.

உணர்ந்திருந்தும் தன் தம்பியின்மீதுள்ள அன்பின் மிகுதியினாலும், அவனுக்கு வயதுவரும் வரையில் அரசைச் செவ்வனே நடத்திவர வேண்டுமென்னும் அவாவினாலும், அரசியின் முணு முணுப்பை அவன் சட்டை செய்யவில்லை. அந்நங்கையின் அசூயையோ நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. அதனை எத்தனை நாள் சந்திர சிம்மன் சகித்திருப்பான்? ஒருநாள் அச்சிற்றன்னையின் சிறுமையும் அசூயையும் வரம்பு கடந்துவிட்டன. அவ்வளவில் அவன் அவ்வரசியை யணுகி, அடிபணிந்து, "அன்னாய்! என் தந்தையிடம் தந்த வாக்குறுதியின் வண்ணம், இந்நாள் காறும் அரசியலை நன்கு நடத்தி வந்தேன். என் தம்பி வாலிப வயது எய்தும் வரையில், அரசுக்கு ஆபத்து வாராமல் காக்க வேண்டுமென்பதே எனது விருப்பம். ஆயினும், ஆண்டவனுக்கு அது சம்மதியில்லை போலும்! இனி, யான் இங்கிருக்க இயலாது. எனக்கு விடை தாருங்கள்," என்று கூறி மாந்தையம்பதிக்குப் போய்விட்டான்.

அம்மங்கை நல்லாள் மாருவார மன்னன் மகள். அக்காலத்தே மாருவார நாடு அவ்வளவு ஏற்றத்துடன் இருக்கவில்லை. ஆதலின், அதன் அதிபனான ராவ் ரணமல்லன் மத்தியபதியின்மீது ஆசை வைக்கலானான். ஆனால் சந்திர சிம்மன் அரசியலை நடத்திவருமளவும், அவன் தன் ஆசை வலையை வீச இடமில்லாது போயிற்று. சந்திர சிம்மன் எப்போது தொலைவான் என்றே ரணமல்லன் அண்ணாந்து நின்றனன். அங்ஙனமிருக்கும் சமயத்தில்தான், சந்திர சிம்மன் பரம சலிப்புடன் நடுநாட்டைவிட்டுப் போயினன்.

அது செய்தி ராவ் ரணமல்லனுக்குத் தெரியவந்தது தான் தாமதம். அவன் தன் புதல்வன் ஜோதனேயனுப்பினுன் முதன் முதலாக. ராவ் ஜோதனே அப்பெண்ணும் அன்புடன் வர வேற்றனள்; அரசையும் அவனிடம் ஒப்படைத்தனள். அப்பால் தகப்பனும் வந்து சேர்ந்தான். நாளடைவிலே மாருவாரர் மத்தியபதி யெங்கும் நிரம்பிவிட்டனர். சித்தூர் அரசின் சிறந்த பதவிகளிலே, மத்தியபதி வாசிகள் மருந்தினுக்குமில்லே. முடிவிலே, அரசை அடியோடு கைக்கொள்ள ஜோதனும் ரணமல்லனும் சூழ்ச்சி புரியலானூர்கள். அது கண்ட சித்தூர் வாசிகள் அனேவருக்கும் பெருந் திகில் தோன்றிவிட்டது. பெண்புத்தி பேதமைத்தே என்று சிலர் சிந்தித்தனர்; கேடுவருமுன்னே மதிகெட்டுவந்ததேயென்று சிலர் கலங்கினர்; சந்திரசிம்மன் தங்கியிருப்பின், அன்னியர் இங்கே தலேகாட்ட முடியுமோ என்று சிலர் ஏங்கினர். அரசியும் அஃதறிந்து, மதியைப் பறிகொடுத்தேனே என்றழுது புலம்பினள். அவ்வண்ணம் அவள் அழுது நிற்கும் நேரத்திலே, கோரச் செயலொன்று நிகழலாயிற்று. அதன் விவரம் யாதெனில் :—

பல சோதாரிலே ஒருவன் பட்டத்துக்கு வந்ததும், மற்றையோர் தனித்தனியே பிரதேசங்களேப் பெற்று, அரண்மனேயைவிட்டு விலகி வசித்து வருவர். அங்ஙனம் சந்திரசிம்மனது தம்பிகளில் ஒருவனுன ரகுதேவன் என்பான் கயிலேவாரத்திலே காலங் கழித்து வந்தான்; அவன் அழகின் உருவம்; ஆடவர் திலகம்; வீரர் விளக்கம். ஆதலால், மத்தியபதி மக்கள் அனேவரும் அவனேத் தமது ஆருயிர்போல் கருதிவந்தனர். அவனே தன் தமையன் அகன்ற தினம் முதல், ரணமல்லனது ஆசைவலேயைத் தூரவிருந்தே தந்திரமாக அறிந்துவந்தான். ஆதலின் அவனேத்தொலேத்து விடவேண்டுமென ரணமல்லனுக்கு உள்ளூர ஓர் எண்ணம்

உதித்து நின்றது. ஆயினும் நேர்நின்று போர்புரிந்து அவ் வாலிபனை மாய்க்க மாருவாரனுக்கு மனவுறுதி பிறக்க வில்லை; வஞ்சனையாக வதைக்க வேண்டுமென்றே விருப்ப முண்டாயிற்று. ராஜபுத்திர வேந்தரும் பாளையக்காரரும் தங்கள் மனத்தில் குடிகொண்டுள்ள ஒருவனுக்கு விலை யுயர்ந்த பட்டாடைகளை வெகுமதியாக அளிப்பதுண்டு. அப்பரிசைப் பெற்று மகிழ்தல் பெருமையாகும். இந்த உபாயத்தைக் கையாண்டு ரகுதேவனை மாய்த்து விட அம் மாருவாரன் மதித்தனன். அதனை ரகுதேவன் அறிய வில்லை.

அங்ஙனமிருக்கையில், ராஜபுத்திர ரனைவரும் விரும்பிக் கொண்டாடும் பெருநாளொன்று வந்தது. அச்சமயத்திலே சித்தூர் அரண்மனையிலிருந்து வழக்கம்போல் பலருக்கும் பட்டாடைப் பரிசுகள் போயின. நம் ரகுதேவனுக்கும் மிக அழகிய ஆடையொன்று அனுப்பப்பட்டது. ஒரு பாவத் தையு மறியாத அவ் வாலிபன் பரம களிப்புடன் பட்டா டையைத் தரித்துக்கொண்டான். அதிலே கொடிய விஷம் ஊட்டப் பட்டிருந்தது. ரகுதேவன் அதனை அணிந்து கொண்ட சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம், உடலில் தோன்றிய வியர்வையின் மூலம் விஷம் தலைக்கேறிவிட்டது. பல சொல் லிப் பயனென்ன? அவ்வாலிபன் அக்கணமே ஆவி நீங்கி னன். அது விஷயம் அரசிக்கு எட்டியது. அவ்வளவில் அவள் இடியேறுண்ட நாகம்போல் நடுநடுங்கினாள். ரகு தேவன் ஆவி நீங்கியதை அறிந்த சித்தூர் மக்களில் கண் ணீர் விடாதார் இல்லை. மாருவாரனது மனப்போக்கை மதித் தறிந்த பலரும், மோகலனுக்கும் அக்கதிதான் நேருமென அஞ்சி நின்றனர்.

அத்தகைய நிலையில் அந்நங்கை என்ன செய்வாள்? 'தலைக்குக் கொள்ளியை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டேனே!'

என்று கதறினள்; 'பேதை மதியால் பரிசுத்தனை சந்திர சிம்மனைப் பறிகொடுத்தேனே!' என்று பதறினள்; இனி, யாரிடம் சரண் புகுவதென்று சிந்தித்துப் புலம்பினள்; பின்பு சந்திரனே கதியெனக் கருதி, "மாண்புள்ள மைந்த! யான் பெண்மதியால் பேதுறுகின்றேன். என் பாலனைப் பாதுகாப்பார் யாருமிலர். ஆதலின் நானும் அவனும் உன தடைக்கலம்," என்று சொல்லி ஓலையனுப்பினள். சந்திர சிம்மன் சலித்துப்போய்ச் சித்தூரை விட்டு வந்தவனாயினும், மாருவாரனது மாயத்தை உய்த்துணராமலில்லை. சமயம் வாய்க்கும்போது, அவனது சதியைச் சிதைத்துவிடலா மெனவே சிந்தித்து நின்றான்; அரசியினிடமிருந்து நிருபம் வந்ததும், அஞ்சேலென ஆறுதல் சொல்லிப் பதிலனுப்பி விட்டு, மாருவாரனது எண்ணம் மண்ணாகும் வழியை நாடி நிற்கத் தலைப்பட்டான்.

சந்திர சிம்மன் சித்தூரைவிட்டு வருகையில், அவனு டன் இருநூறு வில்லவ வீரரும் உடன் வந்தனர். ஒரு தினம் அவன் அவர்களை யழைத்து, "வீரர்காள்! நீங்கள் அனைவரும் நம் பழம்பதி சென்று, கோட்டைவாயிலைக் காக்கும் வேலையில் தந்திரமாக அமரவேண்டும். அதற் கப்பால் ஆகவேண்டிய காரியங்கள் பலவுள." என்றறிவித் தான். அவ்வாறே அவர்களும் கோட்டையின் காவல ராக அமர்ந்து ஊழியம் புரிந்து வந்தார்கள். பரம்பரை யாக அவர்கள் அவ்வேலை பார்த்து வந்தவர்கள். ஆதலின் வெகு இலகுவாக அவர்களுக்குக் காவல்வேலை கிடைக்கலா லாயிற்று. அந்நாளிலே, சித்தூர் வேந்தர் சில சமயங்களில் கோட்டையைவிட்டு வெளிப்பட்டு, அருகிலுள்ள கிராமங் களை யடைந்து, ஆங்கிருக்கும் ஏழை மக்களுக்கு நல்லுண்டி யும் பட்டாடையும் பரிந்தளிப்பர். அங்ஙனமே மோகலன் நாள்தோறும் செய்துவரும் வண்ணம் சந்திர சிம்மன் திட்

டப்படுத்தினான். பன்னாள் வரையில் அவ்வண்ணமே நடந்து வந்ததனால், அதில் ஒருவருக்கும் ஐயப்பாடு பிறக்கவில்லை. குறிப்பிட்ட ஒரு தினத்திலே அரசிளங் குமரனை நம் சந்திர சிம்மன் சந்திப்பதாக ஏற்பாடாயிற்று.

சித்தூருக்கு அருகாமையில் கஜகுண்டம் என ஒரு கிராமம் இருந்தது. அக் கிராம வாசிகளுக்குச் சிற்றுண்டியும் விலைபெற்ற ஆடையும் அரசிளங் குமரன் ஒரு தினம் மனமுவந் தளித்தான். அன்றுதான், ராஜகுமாரனை நம் சந்திரன் சந்திப்பதாக ஏற்பாடு. ஆதலின் சந்திர சிம்மன் தோன்றுவான் என ராணு மோகலனும் ராஜப்புரோகிதனும் வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்திருந்தனர். எனினும் குறிப்பிட்ட நேரம் வரையில் சந்திரசிம்மன் தோன்றவில்லை. ஆகவே மனவாட்டத்துடன் அவ்விருவரும் சித்தூருக்குத் திரும்பிப் போயினர். மதிள்புறத்தை யடையும் வரையில் அவர்கள் மனமும் கண்ணும் பின்னேக்கியே இருந்து வந்தன. சொல்லிய வண்ணம் சந்திர சிம்மன் வரவில்லையே யென வருந்தி, அவர்கள் கோட்டை வாயிலைத் தாண்டிய வளவில், நாற்பது குதிரை வீரர் கனவேகமாக அவ்வாயிலில் புகுந்தனர். வாயில் காவலாளர்களோ ஏது மறியாதவர்கள் போல், "நீங்கள் யார்? புதிய மனிதர்களாகவே தென்படுகின்றீர்கள்," என்று வினவவே, "காவலர்காள்! நாங்கள் அயல் கிராமவாசிகள். அரசிளங்கோவுக்கு மெய்காவலாக அரண்மனை வரையில் செல்வோம். அப்பால் அரசை யடிபணிந்து, ஊர் திரும்பி விடுவோம்," என்று சொன்னான் சந்திர சிம்மன். அவனுக்குப்பின் நூற்றுக்கணக்கான வீரர் ஆயுதபாணிகளாக வந்தனர். அனைவரும் உட்புறக் கோட்டையைக் குறுகியவுடனே, மாருவார வீரருக்கு ஐயம் நிகழ்ந்தது. நிகழவே, அவர்கள் சந்திர சிம்மனது வீரரைத் தடுக்க முயன்றனர். இனி, நம் சூழ்ச்சி அம்பலத்துக்கு

வந்தாக வேண்டுமெனச் சந்திரனுக்குத் துணிவு பிறந்து விட்டது. உடனே அவன் தனது வீரரை நோக்கினான் ஜாடையாக. அக்கணமே ரணமல்லனது காவலரும் பிறரும் வெட்டுண்டு வீழ்ந்தனர். வெட்டுண்டு வீழாமல் நின்ற மாருவாரரோ ஆருயிர் தப்பினால் போதுமென விரைவாக அவ்விடத்தை விட்டோடினர்.

சந்திர சிம்மனுக்கோ ராவ் ரணமல்லன் மீதுதான் எப்போதும் கண். ஆதலின் அவனை நாடிச் சென்றான். அச்சமயம் ரணமல்லனிருந்த நிலைமையும், அடைந்த கதியும் சிலருக்குப் படிப்பினைகளாகும். ஆதலின் அவற்றை இங்கு விளங்க வுரைப்போம். சித்தூர் அரண்மனையிலே அரசிக்கு அழகிற் சிறந்த சேடியொருத்தி யிருந்தனள். அவளழகைக் கண்டு ராவ் ரணமல்லனுக்கு அடங்கா மோகம் பிறந்து விட்டது. ஆதலின் அவளைத் தன் வசஞ் செய்துகொள்ள, அவன் பல வழிகளிலும் முயன்று பார்த்தான். அதற்கு அச் சேடி சிறிதும் இடங்கொடுக்கவில்லை. பின்னர் தன் செல்வச் செருக்கினாலும் அதிகார மிடுக்கினாலும் அவன் பலவந்தஞ் செய்தனன். அதன்மேல் அவள் வேறுவிதியின்றி யிணங்க நேர்ந்தது. என்றாலும் அவளது உள்ளம் ஓயாது கொதித்துவரவே, பழிக்குப்பழி வாங்க வேண்டுமென அவள் காலங்கருதி யிருந்தனள். நகர்ப்புறத்தே சந்திர சிம்மன் தோன்றி, மாருவாரர் அனைவரையும் மாய்த்துக் குலைத்து வரும் நேரத்திலே, ராவ் ரணமல்லன் காமவெறியுடன் கஞ்சாமபக்கமுங் கொண்டு கிடந்தான். ஆதலின் அரண்மனைக்கு வெளியே, வெட்டுண்ட சிரங்கள் தரையில் உருளுவதையும், இரத்த ஆறு வெள்ளமாகப் பெருகுவதையும், அவன் அறியவில்லை. அச் சேடிப் பெண்ணோ, ரணமல்லனை நோக்கி வாள்வீரர் வெகுளியுடன் வருவதை யுணர்ந்து கொண்டனள்; உடனே அவனது நீண்ட தலைப்பாகையைக்

கொண்டு, அவனைப் பஞ்சணையோடு பிணைத்துவிட்டு, அம் மாளிகையிலிருந்து ஆருமறியாது அகன்று விட்டனள். பின்னர் சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் வாள்வீரர் தோன்றித் தாக்கமுயலவே, அவனுக்கு மபக்கம் தெளிந்தது; வெறியும் விலகியது. பஞ்சணையில் படுத்திருந்த வண்ணம் அவன் சிங்க நாதஞ் செய்தெழுந்தான். அப்போது பஞ்சு மெத்தையோ அவன் முதுகுக்குக் கேடயம்போல் விளங்கலாயிற்று; படுக்கையின் பக்கமிருக்க வேண்டிய ஈட்டியையும் வாளையும் எடுத்து வீசப்பார்த்தான். ஆனால் அவ்விரண்டும் அகப்படவில்லை. பஞ்சணையோடு பஞ்சணையாக அவனைக் கட்டிப் போட்ட காரிகை அவ்விரண்டையும் ஒளித்துவைத்த பின்னரே ஒதுங்கிப் போயினள் போலும். அவனோ சரீரபலத்திலே பாண்டவ பீமனது புதல்வனைப் போன்றவன்; சலியாத மனவலியும் வாய்ந்தவன்; பகைவருக்குப் புறங்கொடுக்கும் பான்மையனு மல்லன். ஆதலின், எதற்கும் அஞ்சாது, அருகிலிருந்த பித்தளைப் பாத்திர மொன்றைப் படைக்கலமாகத் தாங்கி நின்று, பல வீரரை அவன் பரிபவப்படுத்தினான்; சிலரைச் சிறிமாய்த்தான்; இன்னுஞ் சிலரை எட்டி யுதைத்தான்; மற்றுஞ் சிலரை முழங்காலினால் முட்டித்தள்ளினான். என்றாலும், ஏற்ற ஆயுதமின்றி எத்தனை நேரம் பலரை எதிர்த்துப் போர்புரியமுடியும்? சந்திர சிம்மனது வீரரும் அவனையணுகி மாய்க்க முடியவில்லை. ஆதலின், அவனை முடிவிலே சுட்டு வீழ்த்தினர். பிறன்பொருளையும் பெண்ணையும் வஞ்சிக்கு மொருவன் வேறு எக்கதி யடையக்கூடும்?

தந்தை மாய்ந்து சாயும் தருணத்திலே ஜோதன் மற்றொரு மாளிகையில் மறைந்து கிடந்தனன். தனது தகப்பனுக்கும் பரிவாரத்துக்கும் நேர்ந்த கதியை யுணர்ந்தவுடனே, அவன் உயிருக்கஞ்சி ஒருவரு மறியா வண்ணம் ஓட்டம்பிடித்தனன். அவன் ஏறிச்சென்ற குதிரை கனவேக

மாகப் பறந்து சென்றதனால், அவன் உயிர்தப்பினான். இன்றேல், தாதையைப் பின்பற்றி அவனும் தேவருலகம் போயிருக்கவேண்டும். சந்திர சிம்மன் சும்மா விருக்கவில்லை. தக்க பாதுகாவலில் மோகலனை வைத்த பின்னர், அச்சமயம் மாருவாரத்தின் தலைநகரான மாந்தரத்தின்மீது படையெடுத்துச் சென்றான். தலைநகர் கை தவறினாலும், தலை தப்பினால் போதுமென ராவ் ஜோதன் தோல்வியுற்று, அந்நகரையுந் துறந்து போயினன். பின்னர் பன்னீராண்டு வரையில், அம்மாந்தர நகரம் மத்தியபதிக்கு உட்பட்டுக் கிடந்தது.

மோகலன் வாலிபவயதடையும் வரையில் நிகழ்ந்தவற்றை இதுகாறும் குறிப்பிட்டு வந்தோம். இனி, அவன் தானே அரசுநடத்திய காலத்தே நேர்ந்த விஷயங்களை விளம்புவோம். அவன் அரசு புரியத் தொடங்கிய காலத்தில்தான், மத்திய ஆசியாவிலிருந்து தைமூர் என்பான் படையுடன் வந்து, வடஇந்தியாவில் பல கொள்ளையும் கொலையும் நடத்திக் கொடுமை புரிந்தான். ஆனால், அவன் நடுநாட்டை எட்டிப் பார்க்கவில்லை. அந்நாளில் டில்லியிலே முகம்மதியர்தாம் அரசு செலுத்தி வந்தனர். டில்லி பாதுஷாவின் பேரனொருவன் கூர்ஜ்ஜர நாட்டின்மீது தண்டு கொண்டு புறப்பட்டான். மத்தியபதியில் புகுந்தே அவன் போகவேண்டும். அவ்விதம் போயின், மத்தியபதி மக்கள் பலவிதத்திலும் வருந்த நேரும். அது கண்ட மோகலன் தனது துணைவருடன் சென்று, அம்முகம்மதியனை வழி மறித்தான். அதன் பலனாக இருதிறத்துப் படைகளுக்கும் போர் மூண்டது. அச் சமரிலே முகம்மதியன் முதுகு காட்டி, மத்தியபதிக்குள் புகாதொழிந்தனன். டில்லியரசின் சேனையை மோகலன் முறியடித்ததனால், அவ்வெற்றி எங்கும் பரந்து, மோகலனை மேன்மையுறச் செய்தது.

தனது பிதாவைப் போலவே அவனும் சித்தூரைச் சிறப்பிக்கலானான். பல அரண்மனைகளும் ஆலயங்களும் அவன் காலத்திலே அழகு பெறச் சமைக்கப்பட்டன. அவனுக்கு லீலாபாய் என்னும் பெண்ணொருத்தி யிருந்தனள். அழகின் அவதாரமான அப்பெண்ணரசியை ஜயசீலமேரு எனும் நாட்டரசன் மைந்தன் ஜயதரனுக்கு மோகலன் மணம்பேசினான்; அவ்வாறே மணமகன் அம்மங்கையை மனைவியாகக்கொள்ளப் புறப்பட்டு வந்தனன். வரும் வழியிலே காடை யொன்று வலதுபுறமிருந்து கூவியது. ராஜபுத்திரர் சகுனத்தை விசேஷமாக மதிப்போராவர். அதிலும் மணவினைக்குச் செல்லுங் காலையில், அதனை ஆழ்ந்து பார்ப்பது இயற்கையே. காடை கூவியதைக் கேட்ட ஜயதரன் தன் குதிரையை நிறுத்திச் சகுன சாஸ்திரியை அழைத்து வினவினான். சகுனம் சரிப்பட்டு வரவில்லையென அவன் சொன்னவுடனே, ஜயதரனுக்குக் கவலை தோன்றிவிட்டது. அன்று அனைவரும் அப்பால் செல்லமால், அவ்விடத்திலேயே தங்கி யிருந்தனர். மறுதினம் பயணமாகிச் சிறிது தூரம் சென்றவுடனே, பெண் புலி யொன்று உருமியது. உடனே சகுனம் வல்லான் வந்து, "அரசே! மணப்பெண்ணுக்கு ஏதோ மாசிருக்க வேண்டுமென்று எண்ணுகின்றேன்" என்றனன். அதன்மேல் ஜயதரனுக்கு ஒன்றுந் தோன்றவில்லை. பின்னர் ஒற்றனொருவனை யனுப்பி, மங்கையின் நலத்தை மதித்துவர வேண்டுமென ஏற்பாடாயிற்று. அங்ஙனமே, சகுன சாஸ்திரி சித்தூர் சென்று, வெகு தந்திரமாக விஷயத்தை யறிந்துவந்து, லீலாபாய்க்கு ஊன முண்டென்று தெரிவித்தான். அதனை மெய்யென நம்பிய ஜயதரன், அம்மகளை மணக்க மன மொப்பவில்லை. அப்பால் அவன் தனது பாளையக்காரரில் ஒருவனது பெண்ணை மணந்து கொண்டனன். இவ்வளவும் அப்பாளையப்பட்டின் சூழ்ச்சி

யென நாளடைவில் ஜயதரனுக்குத் தெரியவந்தது. மங்கைக்கு ஓர் ஊனம் உண்டென்று உரைத்தாலல்லாமல், தன்னெண்ணம் நிறைவேருதெனஅப்பாளையக்காரன் கருதியே, அங்ஙனம் சூழ்ச்சி புரிந்தனன்.

தான் எதிர்பார்த்திருந்த மணமகன் வாராமற்போகவே ராணு மோகலன், அசைலதாஸன் என்னும்பெரு வீரனுக்குத் தன் மகளை மணம்புரிந்து கொடுத்தான். அவ்விவாகத்துக்கு எண்ணிறந்த வீரரும் மன்னவரும் வந்திருந்தனர். அவர்களின் தொகை கணக்கிலடங்காது. விருந்தினர் அனைவருக்கும் தேவையான நறு நெய்யும் பாலும் நிரப்பி வைக்க, ராணு மோகலன் இரு குளங்கள் கட்டிவைத்தான். ஒவ்வொன்றின் பரப்பு, 125 அடி நீளம், 50 அடி அகலம், 50 அடி ஆழம் ஆகுமென்ருல், மணத்தில் நிரம்பியிருந்த மக்களின் தொகையை யாவரும் மதித்துக் கொள்ளலாம். விவாக காலத்திலே மணமகன் கோருவதை மாமன் மனமுவந்து தருவதுண்டு. அதன்படி, அசைலதாஸன் தன் நாட்டினுக்கு வேற்றரசரால் படையெடுப்பு நேரின், மத்தியபதி கைகொடுக்க வேண்டுமெனப் பணிவுகாட்டி விரும்பினன். மோகலனும் அங்ஙனமே உதவி புரிய ஒருப்பட்டான்.

ஒரு சமயம் மத்தியபதியின் மலைநாட்டினர் கலகமாகக் கிளம்பினர். அவர்களை யடக்கக் கருதி மோகலன் தன் படையுடன் போனுன். மாதரம் என்னுமிடத்திலே படை வரிசைகள் தங்கி யிருந்தன. அச்சமயம் அசைலதாஸன் புதல்வன் தீரராஜன் வந்து, "ராணுஜி! எமது நாட்டின் மீது மாளவமன்னன் படையுடன் வந்துள்ளான். முன்னம் தாங்கள் என் தந்தைக்கு வாக்களித்த வண்ணம், இச்சமயம் தட்டாது தலைகொடுக்க வேண்டும்", என்று வேண்டிக்கொண்டனன். அதற்கு, மலைநாட்டினரின் மமதையைப் போக்கியதும், புறப்பட்டுவந்து போர்த்துணையாவதாகப் பதிலளித்தான்

மோகலன். ஆனால் அதற்குள் அவன்காலம் தீர்ந்து விட்டது. இதன் விவரம் பின் வருமாறு:—

மோகலனது மூதாதையான கெயித சிம்மனது தேவியரில் தச்சமாதொருத்தி யிருந்தனள். அப் பெண்ணின் பேரழகில் ஈடுபட்டே அவன் அவளை மனைவியாக மணந்து கொண்டான். கெயித சிம்மனுக்கு அம் மங்கையினிடம் இரண்டு மைந்தர் பிறந்தனர். அவ்விருவரில் ஒருவன் பெயர் சாகன்; மற்றவன் பெயர் மயூரன். அவர்கள் ராணு மோகலனது பாளையக்காரராக விளங்கி வந்தார்கள். இருவரும் சுத்தவீரர்கள்; மன்னவனிடம் பேரன்பு பொருந்தியவர்கள். அவர்களுக்கும் ஒரு பாளையப்பட்டுக்கும் உள்ளூரக் கடும்பகை யிருந்துவந்தது. ஆதலின், அவ் விருவரையும் அவமானங் கண்டுவிட வேண்டுமென அப்பாளையக்காரன் சமயம் பார்த்திருந்தான். இது செய்தி மோகலனுக்குத் தெரியாது.

ஒரு நாள் மாலைப் பொழுதிலே மாந்தர நகரின் பூங்காவொன்றில் மோகலன் தனது பாளையப்பட்டுகள் புடைசூழ வீற்றிருந்தனன். அச்சோலையிலே மா, பலா, அசோகு, மந்தாரம் முதலிய பல அழகிய மரங்கள் நிறைந்திருந்தன. அம் மரங்களிலே ஒன்று, வேந்தனது மனத்தையும் கருத்தையும் ஒருங்கே கவர்ந்தது. அவ் விருட்சம் இன்னதென அவனுக்கு விளங்கவில்லை. ஆதலின், தனதருகே யிருந்த பாளையக்காரனை வினவினான். அப்பாளையப் பட்டுக்கும் அம்மரத்தின் பெயர் புலப்படவில்லை; ஆனால் தச்சமாதின் வயிற்றிலுதித்த இருவரையும் அவமானப்படுத்த இதுவே தருணமென நினைத்து, "அரசே! அருகிலிருக்கும் சாகனையாவது மயூரனையாவது வினவின், பெயர் விளங்கும்," என்று காதோடு ஓதினான். அவ்வசனத்தில் வஞ்சனை யுளதென மோகலன் எங்ஙனம் மதிக்க முடியும்?

தனது சிறிய தந்தையர் இருவரையும் அவன் விளித்து வின வினுன் பாதபதத்தின் பெயரைப் பகரும் வண்ணம்; ஒரு பாவத்தையும் உணராமல் அம் மோகலன் வினவிய போதி லும், "நன்று; நன்று! நம்மைச் சாதிபற்றி ஏசக்கருதியே அரசன் வினவினன்," என அவ்விருவரும் வஞ்சினங் கொண் டனர். அது மனத்தகத்தில் நிகழ்ந்ததே யொழிய அப் பொழுது புறத்தே தலைகாட்டவில்லை. இல்லாவிடத்துப் பசி யைப்போல் செல்லாவிடத்துக் கோபமும் அச்சமயத்தில் என்ன செய்ய முடியும்?

பின்னர், அனைவரும் மாலைக்கடன் கழிக்கப் போயினர். மோகலனும் பூங்காவை விட்டகன்று, பாசறையில் புகுந்து, மாலைக்கடன் கழித்ததும், முன்னவனைத்தொழுது நின்ருன் மெய்ம்மறந்து. அச்சமயம் தச்ச மாதின் புதல்வர் இருவரும், பாசறையில் புகுந்து, தனியே நின்ற ராஜவை மாய்த்து விட்டனர். அப்பால், ஆங்கிருப்பின், ஆபத்து நேருமென அவர்களுக்குத் தோன்றியது. உடனே அவர்கள் வேருேரி டம் ஓடிப்போயினர். போயினபின், சித்தூரை வசப்படுத் திச் சிம்மாசனத்தில் ஏறலாமெனவும் அவர்களுக்கு ஆசை யுண்டாயிற்று. ஆனல், மோகலனது மைந்தனை கும்ப நாமன் அவர்களது ஆசையைப் பாழாக்கி விட்டான். பின்பு, இருவரும் தம் உயிருக்கஞ்சி மலைக்கோட்டையில் மறைந்து நின்றனர். அவ்விதம் மோகலன் ஆவியி ழவாமல் இருந்திருப்பின், பல வீரச்செயல்கள் புரிந்து, எங்கும் தன் புகழை நன்கு பரப்பியிருப்பான். ஆயினும் வினைவலியைத் தடுக்க யாவராலாகும்? அவனுக்கு மூன்று பிள்ளைகள். அவர்களில் மூத்தவன் பெயர் கும்பகர்ணன்.

மகா ராணு கும்பன் 1419—1469. கி. பி.

மோகலன் மரித்ததும், அவன் மைந்தன் கும்பன் அரியணை ஏறினன். மத்தியபதியைப் பரிபாலித்து வந்த பார்த்திபரில் கும்பன் மிகச் சிறந்தவன். அவன் குமாரக் கடவுளைப்போல் வீரமும் அழகும் நிரம்பியவன்; போர் நூலின் கரை கண்டு புகழ் பெற்றவன்; பல கலைகளிலும் நன்கு பயின்று பெருமதி எய்தியவன்; புஜபல பராக்கிரமும் மிகுதியாகப் பெற்றவன். இத்தகைய கும்பனது காலத்திலே மத்தியபதியின் பெருமை பல வழியிலும் ஓங்கி வந்தது. ராஜபுத்திரரிடம் விசித்திரமான குண விசேஷமுண்டு. கண்ணிமைப் பொழுதில் அவர்கள் கடும்பகை கொண்டு கொதித்துக் கிளம்புவார்கள்; அப்பால் நொடிப் பொழுதிலே அப்பகையை மறந்து, பரம நேசங்கொண்டு, மணமும் பூண்டு மகிழ்வார்கள். உதாரணமாக, மோகலனது வாலிப வயதில் சித்தூருக்கும் மாருவாரத்துக்கும் மிக்க வைரம் விளைந்ததை முந்திய கதையில் குறிப்பிட்டுள்ளோம். அப்பகையின் பொருட்டு, மாருவார மன்னவனை ரணமல்லன் சித்தூரிலே கொல்லப்பட்டு போனுன். அவனது தலைநகரும் கைப்பற்றப்பட்டது. அங்ஙனமிருந்தும் ரணமல்லனது பேரப்பிள்ளை தூதன் என்பவனுக்கும் நம் கும்பனுக்கும் நெருங்கிய நேசம் ஏற்படலாயிற்று. இதற்குக் காரணம் மணவினையே. அத்தூதனது மகள் மீராபாய் என்பாள் கும்பகன்னனுக்கு மனைவியாயினள். உடனே, இரு நாட்டுக்கும் முன்னமிருந்த பரமவைரம் பறந்து விட்டது.

ஒருவன் எவ்வளவு பலசாலியாக இருப்பினும், ஏற்ற துணையை நாடிப் பகை முடித்தல் இயற்கையே. திருமாலின் அவதாரமான ஸ்ரீராமபிரான் இலங்காதிபனைப் போரில் புறங்காணவே, சுக்கிரீவனது நட்பை நாடிக்

கொண்டதாகப் புராணங்கள் புகலுகின்றன. மகா ராணு கும்பன் பேராற்றலும் மிக்க வீரமும் படைத்தவன் என்பதில் ஐயமில்லை. எனினும் தன் பகைமை முடிக்க, மாருவார ராஜவமிசத்தின் பேராதரவை நாடிநின்றான். அதற்கிணங்கி, உதவிபுரிய முன்வந்த வீரன் பெயர் சந்திரவதனன். கும்பனது தந்தை மோகலனை மோசமாக மாய்த்த பின்னர், சாகனும் மயூரனும் சும்மா விருக்கவில்லை; மத்தியபதியின் அரசுரிமைமையை அடைந்துவிடப் பெருமுயற்சி செய்துவந்தனர். ஆதலின், அவ் விருவரையும் வாட்டினாலன்றி, நம் கும்பன் நிம்மதியாக அரசுபுரிய முடியாது. அதற்காக அவன் தன் தோழன் சந்திரவதனனுடன் பெருஞ் சேனைகொண்டு சென்று, அவ்விருவரையும் எதிர்த்துப் போர்புரிந்தான். அவ்விருவரும் சமர்செய்ய மாட்டாமல் ஓட்டம் பிடித்தனர். ஆனாலும், நடுநாட்டின் மீதிருந்த ஆசைமட்டும் அவர்களைவிட்டு ஓடவில்லை. ரதகூடம் எனப்படும் பலமான கற்கோட்டையில் பதுங்கிக்கொண்டு அன்னார் சூழ்ச்சி புரிந்துவந்தனர். ஆகவே அக்கோட்டையைக் குறுகி அவர்களைக் குலைக்கக் கருதினான் கும்பன். அங்ஙனமிருக்கையில், சாகனும் மயூரனும் சூரியன் எனும் ராஜபுத்திரனது குமரியைக் கவர்ந்துபோயினர். அந்த ராஜ புத்திரனுக்கோ அவர்களை எதிர்த்துப் போர்புரிய ஆற்றல் இல்லை; துணைவலியுமில்லை. தனக்கும் தன் மகளுக்கும் மானபங்கம் நேர்ந்துவிட்டதேயென அவன் ஆற்றொணுத் துயர்கொண்டு அழுது நின்றான். அப்பால், ஆபத்துக் காலத்திலே அரசன் கைகொடானோ என்று கருதி, அவன் கும்பகன்னனிடஞ் சென்றான் முறையிட்டுக் கொள்ள. அச்சமயத்தில் தான், கும்பனும் சந்திரவதனனும் ரதகூடத்தை நோக்கி வீரருடன் வந்து கொண்டிருந்தனர். வழியிலே ராணுவை அவன் சந்தித்ததும், தன் மகளுக்கு நேர்ந்த கதியைக்

கூறிப் பெரிதும் புலம்பினான். உடனே கும்பன், அவனைத் தேற்றி ஆறுதல் சொல்லியபின், அம்மூவரும் ரதகூடஞ் சேர்ந்தனர்.

சாகனும் மயூரனும் வசித்துவந்த மாளிகையோ ஒரு மலையின் உச்சியில் இருந்தது. படையுடன் உச்சி சென்று தாக்கலாமெனல் கூடாதகாரியம். ஆகவே சில வீரருடன் சென்று, மலையின் மீதேறி, மதிலைத் தாண்டிப் புகுந்து, மல் யுத்தஞ் செய்து மாய்க்க வேண்டுமென்று கும்பகன்னனுக்குத் தோன்றியது. உடனே அம்மலையின் மீதேறிச் செல்வதற்கான வழிகளனைத்தும் ஆராயப்பட்டன. அதற்குள் மாலைப் பொழுது வந்துவிட்டது. இரவிலே ஏறிச்செல்வதே பலவிதத்திலும் நலம் பயக்குமென அம்மூவரும் கருதினர். அவர்களுடன் துணையாக ஏறிச் சென்ற வீரர் வெகு சிலரே. ஏறிச்சென்ற பாதையோ ஒற்றையடிப் பாதை. வழி நெடுக இருமருங்கிலும் முட்செடிகள் நிரம்பியிருந்தன. மேலும் கொடிய விலங்குகள் வாழும் புதர்களும் மிக அதிகம். மலையோ செங்குத்தாக இருந்தது; பாறைகளோ வழ வழப்பாகச் சலவைக் கற்கள்போலிருந்தன. எங்கும் அந்தகாரமே மூடிக் கிடந்தது. அத்தகைய பாதையிலே இரவில் எங்ஙனம் ஏறிச்செல்லுவது எனப் பிறர் மனமொடிந்து போயிருப்பர். ஆயினும், கருமத்திலேயே கண்ணுயிருப்போர் கஷ்டங்களைக் கருதுவரோ? கனவிலும் கருதாரென்பது திண்ணம். அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பற்றிக்கொண்டு, பாறையின்மீது வெகு சாமர்த்தியமாக ஏறிச் சென்றார்கள். சிறிது தூரம் சென்றவுடனே, ஒரு புதரில் பெண்புலியின் கண்மணிகளிரண்டும் மினுமினுவென்று பிரகாசமாக விளங்கின. அதுகண்ட சூரியன் புலியுளதென்று குறிப்பாக வுணர்த்தினன் சந்திர வதனனுக்கு. உடனே, அச் சந்திர வதனன் தனது ஈட்டியை

உறையிலிருந்து உருவி, வெகு பலமாக வேங்கையைக் குத்தவே, அது அலறிக்கொண்டு ஆவியை விட்டது. அங்ஙனம் புலிபொன்றியது நற்சகுனமே யென்று சூரியனும் கும்பனும் களிப்பெய்தினர். பின்னர் அனைவரும் மலையுச்சி போய்ச் சேர நடுநிசியாகி விட்டது. அங்கிருந்த கோட்டையின் மதில்சுவரை ஒவ்வொருவராகத் தாண்டலாயினர். அப்பொழுது, ஒரு வீரனுடைய ரணபேரிகை கைதவறிக் கீழே விழுந்தது. அது உருண்டுருண்டு பாறையின்மீது புரளவே, கனத்த சத்தம் உண்டாயிற்று. அவ்வரவங் கேட்டுத் துயிலுணர்ந்த சாகனது குமாரி கோவென்று கதறினள். அதனால் உறக்கம் நீங்கிய சாகன் தன் மகளைத் தட்டிக்கொடுத்து, "என் குழந்தாய்! ஏன் கதறுகின்றாய்? இது கார்காலம். வானகத்தே மேகங்கள் குவிந்து கிடக்கின்றன. அதனால் இடிமுழக்கம் கேட்கின்றது. நீ ஏன் அஞ்சி அலறுகின்றாய்? நம் பகைவர் வருவரெனப் பீதி கொள்கின்றனையோ? அவர்களுக்கு நாமிருக்குமிடம் தெரியாது. அன்னார் கயிலைவாரத்திலே கலங்கிக் கிடக்கின்றனர். கடவுளைத் துதித்துக் கண் துயில்வாயாக," என்று கூறிய பின், தானும் தூங்கி விட்டான். பின்னர் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கும்பனும் சந்திரவதனனும் சாகனது மாளிகைக்குள் புகுந்து சிங்கநாதஞ் செய்தனர். அக்கர்ஜனை காதில் விழவே, சாகனுக்கும் மயூரனுக்கும் உறக்கமயக்கம் சற்றே தெளிந்தது. அவ்விரு பாதகரும் என்ன செய்வர்? அடித்துச் சுருட்டிக்கொண்டு அமளியை விட்டெழுந்தனர். அவர்களுக்கு ஒன்றுந் தோன்றவில்லை. எனினும், பஞ்சணையின் பக்கமிருந்த பட்டாக்கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு அவர்கள் வாட்போர் புரியத் தலைப்பட்டனர். உயிருக்காக ஓரிருவர் ஒருபக்கமும், மகளுக்கும் மணிமுடிக்குமாகச் சிலர் மற்றொரு பக்கமும் நின்று சமர் புரியவே, வாட்போர் மிக்க வைர

8

மாக நடந்ததென நாம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. அப் போரில் களைத்துப்போன சோதரர் இருவரும் மல்யுத்தத் திலும் முனைந்து பார்த்தனர். அதிலும் அச் சகோதரர் கும்பனுக்குப் பின்னிடைந்து போயினரே யன்றி, வெற்றி பெறவில்லை. முடிவிலே அவ்விருவரும் கும்பன் கையால் குத்துண்டு மாண்டு போயினர். உடனே சூரியன் தன் மகளை மீட்டுக்கொண்டான். கும்பனும் தன் பகையை முடித்து மனக்கலக்கம் நீங்கினான். சந்திரவதனையே துணை புரிந்து வாகை சூடினேமென அகங்களித்தான். பின்பு அனை வரும் தத்தம் இருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்தனர். பட்டத் துக்கு வந்த மறு கணத்திலேயே, கும்பகன்னன் தன் பகையை முடித்துப் புகழ்பெற்றதைக் கேள்வியுற்ற மத்திய பதி மாந்தர் அனைவரும் மகிழ்வெய்தினர்; இனி அரசுக்கு ஆபத்தில்லையென ஆறுதலுங் கொண்டனர்.

மகாராணா கும்பனது சரிதத்தைக் கூறத் தொடங்கு முன், அச்சமயம் நம் தேசத்திலே முகம்மதிய ராஜ்யங்கள் இருந்துவந்த நிலைமையைச் சிறிது சொல்லவேண்டும். தைமூர் என்பான் மத்திய ஆசியாவிலிருந்து வந்து, வடஇந்தியா விலே நிர்த்தூளி செந்தூளி பரப்பிப் போயின பின்னர், டில்லி ராஜ்யம் சின்னபின்னமாகிவிட்டது. அதற்கு முன் னம், டில்லிக்கு உட்பட்டுக் கிடந்த முகம்மதியச் சிற்றரசு களான விஜயபுரம், கோவலகுண்டம், மாளவம், கூர்ஜ்ஜரம், கல்பி முதலியன தனியரசாகி விட்டன. அவ்விதம் தனி யரசாகு முன்னம், அவைகளிற் சில, தங்களைச்சுற்றியிருந்த ராஜபுத்திரச் சிற்றரசுகளைப் பல வருஷ காலமாக வாட்டி வந்தன. அதனால், ராஜபுத்திர அரசுகளிற் சில தலை வணங்கிவிட்டன வென்பது உண்மையே. ஆயினும், தலை வணங்காது தீரமுடன் நின்றனவும் பலவாகும். அங்ஙனம் ராஜபுத்திரச் சிற்றரசுகள் அல்லலுக்கு ஆளானபோதிலும்,

வல்லரசான மத்தியபதி சிறிதும் சலியாது தன் பெருமையைக் காத்து வந்தது. அதனால் அம் முகம்மதிய வரசுகள் ஒருவாறு நடுநாட்டைக் கண்டு அஞ்சியே நின்றனவென்று கூறுதல் மிகையாகாது. ஆனாலும் சமயம் பார்த்து மத்தியபதியை வாட்ட வேண்டுமென அவைகளுக்கு உள்ளூர உதித்துக் கிடந்த எண்ணம் மட்டும் போகவில்லை. தனியே எதிர்த்தால் தலை தப்பாதென்பது நிச்சயம். ஆதலின், மாளவம், கூர்ஜ்ஜரம் ஆகிய இரண்டுஞ் சேர்ந்து, மத்தியபதியின்மீது தண்டெடுத்து வந்தன. அது கண்ட கும்பனும் பெரும்படை திரட்டிப் புறப்பட்டான். அப் படையிலே ஐம்பதாயிரம் குதிரை வீரரும், ஐம்பதாயிரம் வேல் வீரரும், ஈராயிரம் யானை வீரரும் இருந்தனரென அறியவருகிறோம். பகைவனது சேனையைத் தன் பதிக்குள் புகவிடாமல், அதனை எல்லைப் புறத்திலேயே கும்பன் வழி மறிக்கலானான். மாளவ நாட்டின் பரந்த வெளியில் இருதிறத்துப் படைகளும் சந்தித்துக் கை கலந்தன. அப் போரின் கடுமையை விரித்துக் கூறுதல் எளிதன்று. அம் முகம்மதிய வரசுகள் பல ராஜபுத்திரரை நீண்ட நாளாகத் துன்புறுத்தி வந்திருப்பதையும், பலவந்தமாக இஸ்லாம் மார்க்கத்தில் சேர்த்திருப்பதையும், ராஜபுத்திர மங்கையரைச் சிறைசெய்து மானபங்க மிழைத்திருப்பதையும், மதித்துப் பார்த்த மத்தியபதி வீரர் வீராவேசத்துடன் போர் புரிந்தனர். முகம்மதிய வீரர்களோ தங்கள் மதத்தைப் பரப்பவும், அரசை நிலை நிறுத்தவும் கருதிக் கொடுமையே காட்டிச் சமர் செய்தார்கள். மதப் பற்றுக்காக முகம்மதியர் சிறிதும் தயங்காது உயிர் துறப்பரென்பது உலகப் பிரசித்தம். மரபின் மனத்துக்காக ராஜபுத்திரரோ உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் ஒருங்கே வழங்குவரென்பது உண்மை. அங்ஙனம் இரு பெருஞ் சேனையும் மூர்க்கமா

கப் போர்புரியின், எத்தனை தலைகள் வெட்டுண்டு வீழ்ந்திருக்க வேண்டும்? எவ்வளவு வேகமாக இரத்த ஆறு ஓடியிருக்க வேண்டும்? என்பதை யாவரும் ஊகித்துக் கொள்ளலாம். மதத்தையும் மரபையும் பெரிதாக மதித்த அத்தனை பெயரும் ஆவி நீத்தனர். உயிரை ஒரு பொருட்டாகக் கருதி நின்றோர் மட்டும் முதுகு காட்டிப் போயினர். முடிவில் மத்தியபதியின் பக்கமே வீர லட்சுமி விளங்கி நின்றாள். மாளவ நாட்டரசனான முகம்மது என்பான் கும்பனிடம் சிறைபட்டான். அதுகேட்டு முகம்மதியச் சிற்றரசுகள் திகில்கொண்டு தேம்ப, ராஜ புத்திரச் சிற்றரசுகளோ அச்சம் நீங்கி ஆறுதல் அடைந்தன.

அவ் வெற்றியை நிலை நாட்டக் கருதி வெற்றி மண்டபமொன்று கும்பகன்னன் கட்டி வைத்தான். அம்மண்டபம் ஒன்பதடுக்கு உப்பரிகை கொண்டது; அடி யகன்று மேலே போகப்போகக் குறுகிய வடிவினது. அதன் உயரம் 122 அடி. முதல் அடுக்கு உப்பரிகை 35 அடி சதுரங்கொண்டது. ஒன்பதாவது அடுக்கு மாளிகையோ $17\frac{1}{2}$ அடி சதுரம் வாய்ந்தது. ஒவ்வொரு உப்பரிகையிலும் சித்திர வேலைப்பாடான தூண்களும் பிறவும் மிக அதிகம். ஒன்பதாவது உப்பரிகையின் மீது, கண்ணைக் கவரும்படியான கோபுரம் ஒன்றுண்டு. அக்காலத்திலே பாரத பூமியில் அதற்கு நிகரான அழகிய மண்டபம் எங்கும் இல்லை. அதனைக் கட்டி முடிக்க நேர்ந்த செலவு தொண்ணூறு லட்சம் ரூபாய். இப்போது அம்மண்டபம் சற்றே உருக்குலைந் திருந்தும், தனது கம்பீரமான தோற்றத்தில் மட்டும் குன்றி விடவில்லை. ஒவ்வோர் உப்பரிகையிலும் உள்ள, கும்பனது மூதாதைகளின் சிலைகள், காண்போரின் கருத்தையும் மனத்தையும் கவரும். உச்சியிலுள்ள உப்பரிகையிலே, கிருஷ்ண பகவான் புல்லாங்குழல் கொண்டு கோபிகைகளுடன் குரவைக் கூத்தாடுவது

போல் சமைந்துள்ள சிலைகளின் நேர்த்தியை நோக்க இரு கண்கள் போதா. கும்பன் அதனைக் கட்டி முடித்துக் களி மகிழ் வெய்தப் பத்தாண்டுகள் பிடித்தன. அக்கொடும் போரின் விவரங்களெல்லாம் அம்மண்டபத்தின் மதில்களிலும் சுவர்களிலும் வரையப்பட்டுள. அவற்றிலே ஒரு கவிதையின் கருத்து யாதெனில், "மாளவ, கூர்ஜ்ஜர நாடுகளின் மன்னர்வர்கள் கடல்போல் பரந்த பெருஞ் சேனையுடன் நிலமகள் நடுங்கவும் வானத்தே தூளி கிளம்பவும் கம்பீரமாகவே வந்தார்கள்; ஆனால் மான்கூட்டத்தி னிடையே வேங்கைப் புலி பாய்வதுபோல், மகா ராணா கும்பகன்னன் அச்சேனையின் மத்தியிலே புகுந்து, முகம்மதியரை முறியடித்து மகிமை பெற்றான்," என்பதாகும்.

மாளவ மன்னன் சிறைபட்டது ஒருபுறமிருக்க, அவ்விரு வேந்தரின் தளவாடங்களும் கும்பன் கையில் சிக்கின. அம்மன்னன் முகம்மது ஆறுமாத காலம் சித்தூரிலே சிறை கிடந்தான். அப்பொழுது, அவனைக் கும்பகன்னன் ராஜமரியாதையில் யாதொரு குறைவுமின்றி நடத்தி வந்தான் என்பதைக் குறிப்பிடல் வேண்டும். போர்முகத்திலும் பகைவரிடம் பெருந்தன்மை காட்டுதல் ராஜ புத்திரரின் இயல்பு. சிறைபட்டவனைச் சிறுமைப் படுத்துவதென்பதை அவ்வீரர் கனவிலும் கருதார். அதிலும் கும்பகன்னன் சிறுமையென்பதே எந்நாளும் அறியாதவன். ஆதலின், முகம்மதிய சரித்திர ஆசிரியர்களும் அக்கும்பனை வாயார வாழ்த்தி மனமாரப் புகழ்ந்து பேசி யிருக்கிறார்கள். அத்தகைய ஆசிரியர்களில் சிறந்து விளங்குவோன் அபுல் பாஸல். சிறைபட்ட பகைவனை நேசனைப்போல் அக்கும்பன் கருதி ஆறுமாதகாலம் வைத்திருந்தபின், யாதொரு நிபந்தனையுமின்றி வரிசையுடன் அனுப்பினான். குண விசேஷத்தில் அதனைவிடச் சிறந்த துண்டோ? அவ்விதம் பகைவரி

டம் பெருந்தன்மை காட்டுவோரை அன்றும் இன்றும் காண்பதரிது. வரிசையுடன் முகம்மதை அவன் விடுவித்தானாயினும், அம்மன்னவனது மணிமுடி மட்டும் கும்பனது கொலு மண்டபத்திலே பல்லாண்டுகள் வரையில் இருந்து வந்ததாக அறிகிறோம்.

இரண்டு முகம்மதிய வரசரைப் போரில் புறங்கண்டு, வெற்றி மண்டபம் சமைத்ததைத் கேள்வியுற்ற வுடனே, டில்லியரசனுக்குக் கோபம் பொங்கிவிட்டது. அக்காலத்திலே இந்துக்களும் முகம்மதியரும் ஓயாமல் போர்புரிந்து வந்தனர். அதில் வெற்றியும் தோல்வியும் மாறி மாறி வந்தன. தோல்வியுற்ற காலத்தும், ராஜ புத்திரர் தலை வணங்காமல், வீரமே விளைத்து வந்தனர். அதுகண்ட முகம்மதியருக்கு மனம் பொறுக்கவில்லை. போதாக் குறைக்கு இந்து அரசனொருவன் முகம்மதிய மன்னரிருவரை முதுகு கண்டனனென்றால், டில்லி யரசனுக்கு உள்ளமும் உடலும் கொதித்தல் இயற்கையே. ஆதலின் அவன் கும்பனது பெருமையைக் குலைக்க வெண்ணி, எண்ணிறந்த வீரருடன் போருக்கு வந்தான். அதுகேட்ட மாளவ நாட்டரசன் முகம்மது என்பான் தனது நன்றி யறிவுக்கு ஓர் அறிகுறியாகக் கும்பனுக்குப் போரிலே உற்ற துணையாயினன். ஜானவம் என்னும் நகரின் அருகே இரு பக்கத்துப் படைகளும் எதிர்த்து நின்றன. அக்காலையில் இருதிறத்து வீரரும் தீரத்தில் குன்றாது போர் புரிந்தனர். ஆயினும், முடிவிலே டில்லி யரசனே "உயிர் மிஞ்சினால் போதும்; கும்பனது பலத்தை யுணராமல் கொதித்து வந்துவிட்டோம். பின்புத்தியின் பலன் புறங் கொடுத்தலே," என்றெண்ணி வந்தவழியே வாட்டத்துடன் போயினன். அதனால், டில்லி யரசுக்கு அதற்குமுன் அழியாது எஞ்சிநின்ற மதிப்பும் பறந்து போயிற்று. வீரமாதின் பேரருள் பரிபூரணமாக இருந்த

தனால், கும்பன் போனவிடமெல்லாம் வாகை சூடியே திரும்பி வந்தான். அச்சமயம் அழியாச் சிறப்பு வாய்ந்திருந்த நாக துர்க்கம் என்னும் நகரின்மீது கும்பன் படையெடுத்துச் செல்லவே, அங்கும் அவனுக்கு வெற்றிமாலை கிடைத்தது. அவ்வாறெல்லாம் வீரமாது ஒருபுறம் நின்று அவனைக் கடைக் கணித்து வருகையில், பூமகளும் அவனைத் தன் கருணையினால் களிப்பித்து வந்தாள். அதனால் புவிமகளை அவன் களிக்கச் செய்த விவரத்தை விளம்புவோம்.

மத்தியபதிக்குக் காவலாக விருந்த அழியாக் கோட்டைகள் எண்பத்து நான்காகும். அவற்றில் கும்பகன்னன் கட்டியவை முப்பத்திரண்டு. இவற்றில் மிகவும் வன்மை வாய்ந்தது கும்பமேரு எனப்படும். அதற்குக் கோமளமேரு எனவும் ஒரு பெயர் உண்டு. எத்தகைய ஆற்றல் படைத்த சேனையும், அக்கோட்டையின் முன்னே தலை காட்ட முடியாது என்றால், அதன் வன்மையை நாம் விரித்துரைக்க வேண்டியதில்லை. அற்புத மலையின் சிகரத்திலே அவன் அழகிய மாளிகை யொன்று கட்டி, அதனைத் தனது உறைவிடமாகக் கொண்டனன். அதிலுள்ள ஆயுத சாலையும் காவல் கூடமும் இன்னும் அழியாதுள. நாட்டின் பாதுகாவலைக் கருதிப் பல கோட்டைகளை எழுப்பியதோடு அவன் நின்றுவிடவில்லை.

நீர்வளத்தைக் கருதி, கூர்ம சாகரம் என்னும் மிகப் பெரிய ஏரியை அவன் வெட்டி வைத்தான். அதனால் ஆயிரக்கணக்கான நிலங்கள் முப்போக விளைவு தரலாயின. அவ்வண்ணம் அவன் அமைத்து வைத்த ஏரிகளும் ஓடைகளும் நீர்நிலைகளும் தடாகங்களும் பலவாகும். மதப்பற்றை மதித்துப் பார்ப்பினும், அவன் கட்டிச்சென்ற ஆலயங்கள் ஒன்றிரண்டல்ல. மும்மூர்த்திகளுக்கும் அவன் அபாரமான செலவில் மிகப்பெரிய கோயில்களைக் கட்டி வைத்தான். அவை

யனைத்தும் சிற்பசாஸ்திர வன்மைக்கு ஓர் உறைவிடமாகும். மேற் கண்டவாறெல்லாம் கும்பகன்னன் கோட்டைகளும் ஆலயங்களும் கட்டி, நாட்டின் வளத்தை நன்கு பெருக்கி, போரிலும் வாகைசூடி, விளங்கியதைக் கண்டு, இவன் அமரனது மறுபிறப்போ, இலட்சனது அவதாரமோ, என்று பலரும் போற்றத் தொடங்கினர். ஆண்டவனது பேரருளால், கும்பன் தொட்டதெல்லாம் தங்கமாகவும் செய்ததெல்லாம் சிறப்பாகவும் நினைத்ததெல்லாம் நலமாகவும் முடிந்தன. வெற்றிக்கும் புகழுக்கும் விளைவிடமாக அவன் விளங்கியதோடு, பக்திக்கும் இருப்பிடமானான், கும்பனை மகா பண்டிதர்களில் ஒருவனென அக்காலத்தில் அனைவரும் கூறிவந்தனர். பொதுவாக அரசர்கள் தங்களது போர் வீரத்திலும் தேவியரின் பேரழகிலும் மயங்கிக் கிடப்பார்கள். கும்பன் அங்ஙன மிருக்கமில்லை. ஓய்வு கிடைத்த போதெல் லாம் அவன் நீதி நூல்களைப் படித்து வந்தான். தோண்டத் தோண்ட மணற்கேணி ஊற்றெடுப்பதுபோல் அவனது அறி வும் ஞானமும் வளர்ந்தோங்கி வந்தன. கீதகோவிந்தம் என் னும் அரிய நூலுக்கு அவன் எழுதியுள்ள உரை நூல் யாவரும் உச்சிமேல் வைத்துக் கொண்டாடும் பெருமை பெற்றது. பர மனைத் துதித்துப் பாடும் பக்தியிலே அவனுக்கு இணையாக யாரு மிருக்கவில்லை.

பலவிதத்திலும் பாக்கியவானாக விளங்கிய மகா கும்பன் களத்திர பாக்கியமும் பெற்று மகிழ்ந்தனன். அவன் தேவி யரில் முதன்மையானவள் மீராபாய். அவள் அவனைப் போலவே பக்தி வைராக்கியமும் ஞானசீலமும் நிரம்பியவள்; பேரழகிலே பெருமை பெற்றவள், அறிவிலே ஔவைப் பிராட்டிக்கு அடுத்தபடி யானவள். கீதகோவிந்தம் என்னும் நூலை அவளே இயற்றியதாகவும் சிலர் சொல்லுவர். இது எங்ஙன மாயினும்,கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் மீது அவள்பாடி

யுள்ள பாடல்கள், கிருஷ்ண கர்ணாமிருதம், சிவானந்தலஹரி, திருவாசகம் முதலியவைகளைப் போல் பக்திரஸம் நிரம்பியவை. சொல்லருமைக்கும் பொருள்பெருமைக்கும் உதாரணமாக அவளது கவிதைகள் காணப்படும். இன்றும் அக்கவிதைகள் ராஜபுதனத்திலே பக்தியுடன் பாடப்பட்டு வருகின்றன. வடஇந்தியாவிலே அவள் தரிசிக்காத தலம் கிடையாது. அவளது பக்தியின் முதிர்ச்சியைக் கண்ட சிலர், "இவள் வேதாந்தப் பித்தேறியவள்" எனவும் விளம்பியுளர். ஒரு சமயம் அவள் பிருந்தாவனஞ் சென்று, ஐம்பொறிகளையு மடக்கி, மனத்தை மாயவன்பால் நிறுத்தி, மெய்ம்மறந்து துதித்த காலையிலே, கண்ணபிரானது தேவியான ராதை தோன்றிக் காட்சியளித்தனளெனவும், உடனே அந் நங்கை நந்தனாரைப்போல் ஜோதியுடன் ஜோதியானா ளெனவும் சொல்லப்படுகிறது.

மகாராணா கும்பன் தனது நாட்டையும் குலத்தையும் விளக்கவேண்டி வீரதீரங் காட்டியதை மேலே சொன்னோம். அவன் காதல்வீரங் காட்டியதையும் குறிப்பிடுவோம். அக்காலத்திலே ஜாலவரம் என்ற குறுநாடொன் றிருந்தது. அதனை ராஜபுத்திர னொருவன் பரிபாலித்து வந்தான். அவனுக்குத் திருமகளைப்போல் அழகுவாய்ந்த புதல்வியொருத்தியிருந்தனள். தன் மனதுக்கு உகந்த மணாளனொருவனைத் தேர்ந்துகொள்ள அவள் சுயம்வரம் குறித்திருந்தாள். அதற்கு ராஜபுத்திரரிலே பற்பலஅரசரும் வீரரும் போயிருந்தனர். மண்டபத்தில் திரண்டு வீற்றிருந்த ராஜகுமாரர் அனைவரையும் விடுத்து, மாருவாரனொருவனுக்கே அவள் மணமாலை சூட்டினள். சுயம்வர சமயத்திலே மாதொருத்தி ஒரு மைந்தனுக்கு மாலையிட்டாலும், வீரனொருவன் அவளைக் கவர்ந்து செல்லலாம். அவ்விதம் கவர்ந்து சென்ற வீரனை, மாலை பெற்ற மைந்தன் வெற்றிகொண்டு அம்மங்கையை மீட்கா

மற்போயின், கவர்ந்து சென்றவனே அவளது கணவனுவான். அவ்வாறே கும்பனிடமிருந்து அம்மங்கையை மீட்க, மாருவார ராஜகுமாரன் முயன்றும் முடியவில்லை. ஆதலின் அவள் கும்பனது தேவியாயினள். மாருவார மைந்தனே அந்த அவமானந் தாங்க முடியாமல், அவளை மீட்கத் தனது ஆயுளளவும் முயன்று கொண்டே யிருந்தனன்; எனினும் அவளை மீட்க அவனுல் ஆகவில்லை.

அவ்விதம் பல துறையிலும் புகழ்பரப்பிய மகாராணு கும்பகன்னன் ஐம்பது வருஷகாலம் அரசுபுரிந்து வந்தான். அப்பொழுது அவன் மத்தியபதியை ராஜபுதனத்தின் திலகம் போலாக்கினன். இன்றும் ராஜபுதனத்திலே பலரும் மகாராணு கும்பன் என்றுல், மதிப்புடன் பேசி நிற்பர். இவ்வளவு சிறப்பு வாய்ந்த கும்பன் பண்டைவினையின் பயனுல், 1469-ம் வருஷம் கொல்லப்பட்டுப் போயினன். அவ்விதம் கொன்ற பாதகனும் அவன் பெற்ற பிள்ளையே. அப்பாவியின் பெயர் உதய சிம்மன்.

அமரசிம்மனது காலத்திலே சரணரென்போர் மத்தியபதியில் வந்து குடியேறினரெனவும், அக்குலத்தினரே கவிகளாகவும் சோதிடராகவும் விளங்கலாயினரெனவும், முன்பே சொல்லி யுள்ளோம். அதற்கு முன்னும் பின்னும் அந்தணர் அத்தொழில்களில் அமர்ந்து அரசவையில் பெருஞ் சிறப்புக்குப் பாத்திரமா யிருந்து வந்தனர். அதனுல் அவ்விரு குலத்தினருக்கும் மிக்க பொருமை ஏற்படலாயிற்று. சரண குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனுல் ஆவிபோமென வேதியரொருவர் கும்பகன்னனுக்குக் கூறினுர். மேலும், அச்சரணர் வேறு விதத்திலும் அம்மன்னவனது மதிப்பை யிழந்து விட்டனர். ஆதலின், அக்குலத்தினர் அனைவரையும் அவன் காடுகடத்தி விட்டான். அம்மரபின ெனருவனே உதயனுக்கு உடந்தையா யிருந்தவன்.

உதய சிம்மன் 1469—1474. கி.பி.

மகாராணு கும்பகன்னனுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தனர். அவர்களில் மூத்தவன் பெயர் ரவி மல்லன்; இளையவன் பெயர் உதயன். அவ்விருவரிலே இளவரசாயிருந்தவன் ரவிமல்லனே. இவன் தன் தந்தையினிடம் வாஞ்சையும் வைக்கவில்லை; மிக்க பக்தியும் காட்டவில்லை; மதிப்பும் கொள்ளவில்லை. அடக்கமின்றி நடக்கும் பிள்ளையினிடம் அரசை எங்ஙனம் ஒப்படைக்க முடியுமென்று கும்பனுக்குக் கோபம் பிறந்துவிட்டது. அதனால், ரவிமல்லன் நாடு கடத்தப்பட்டுப் போயினன். எனவே, உதயனுக்குத்தான் பட்டங் கிடைக்கவேண்டும். தந்தைக்குப் பின் பட்டமேறுதல் நிச்சய மாயினும், அதுவரையில் பொறுத்திருக்க அப்பாவி விரும்பவில்லை. வெகு விரைவில் சிம்மாசனம் ஏறிவிட வேண்டுமென அவனுக்கு ஆசைப்பேய் பிடித்துவிட்டது. அவ்வளவில் அவன் தன் தந்தையைக் கொன்று போட்டனன். என்ன கொடுமை! என்ன கொடுமை! அரசியலை நச்சி, அரிய தந்தையை மாய்க்கவும் மைந்தனுக்கு மனம் வரும் போலும்! அதுபற்றியே அறிவுடையோர், "சீ! இச் செல்வம் வேண்டாம். வனத்தகத்தே தவம்புரிந்து, விமல நாதனைத் தேடி யடைவோம்," என்று கூறி, உலகை வெறுத்துப் போயுளர்.

தந்தையைக் கொன்ற மாபாவி 1469-ம் வருஷம் அரியணையில் அமர்ந்தான். அவ் வரியணை அவனை எங்ஙனம் தாங்கியதோ அறியோம். அடாது செய்வோனுக்கு ஐசுவரியமும், உயிர்க்கொலை புரிவோனுக்குப் பிள்ளையும் கிடைக்குமென்ற வசனம் பொய்க்குமோ? அப்பாவியின் சரிதம் விரிவாகக் கூறப்படவில்லை. கொலைபாதகனைப் பற்றி விரித்துரைக்க யாருக்கு மனமிருக்கும்? கொலையாளி

யொருவன் ஐந்து வருஷகாலம் அரசாண்டான் என்றுதான் அந்நாட்டின் சரித்திரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. உதயன் பட்டமேறியும் பயனில்லை. பிதாவைக் கொன்ற பாவியென இனத்தார் அனைவரும் அவனை வெறுத்தனர். படை வீரரில் பலரும் அவன் முகத்தில் விழிப்பது பாவமென அகன்று போயினர். நிலமகளும் அவனது ஆட்சியிலிருந்து விலகிக்கொள்ள விரும்பி நின்றனள்.

அதுவே சமயமெனக்கண்ட பகைவரில் சிலர் நடுநாட்டில் புகுந்து, பலவிடங்களைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளலாயினர். அவனோ தனக்கு ஆதரவு வேண்டுமெனக் கருதி, இதர நாட்டரசருக்கு மண்ணைக் கொடுத்து, அவர்தம் நட்பை நாடினன். அவன் உயிருடன் திரிந்த ஐந்து வருஷ காலத்திற்குள் மத்தியபதியின் பெரும்பாகம் பிறர்வசமாகிவிட்டது. பாளையக் காரரில் பலரும் போய் விடவே, மிகுந்தவரையேனும் சரிப்படுத்திக்கொள்ளக்கருதி அவர்களிட மிருந்து அவன் கப்பம் வாங்கவில்லை. மாருவார மன்னவனது நட்புக்காகப் பல பூமிகளை அவனுக்கும் வழங்கினான். அவ்விதமெல்லாம் உதயன்செய்தும், அவனைமதிப்பாருமில்லை; போற்றுவாருமில்லை; அரசென அன்புடன் அழைப்பாருமில்லை. கண்டோரும் கேட்டோரும் அவனைக் குடிகேடன் என்றே கூறி வந்தனர். ஆதலின் யாது செய்வதென அவன் சிந்தித்து நின்றான்.

அங்ஙன மிருக்கையில் டில்லியரசனுக்கு மகளைக் கொடுத்து, மகிமை பெறலாமென அவனுக்குத் தோன்றியது. அதனை யுணர்ந்த மத்தியபதிவாசிகள், "அந்தோ! இப்பாவி மண்ணைக் கொடுத்துப் பல மன்னவரை நேசஞ்செய்ய முயன்றும் பலிக்கவில்லை. முடிவில் மகளையும் முகம்மதியனுக்கு மனைவியாக்கக் கருதினனே! ஈசா! இதுவும் உனது திருவிளையாடலோ?" என்று மனங் கலங்கி நின்றனர்.

அதனைக் கேள்வியுற்ற ரவிமல்லனே, இதுதான் சமயமெனக் கருதி, அரசில் ஆசைகொண்டு, ஒரு படையுடன் வந்தான் சித்தூரின்மீது. அப்பொழுது, பாளையக்காரரில் பலரும் ரவிமல்லனுக்குப் பக்கபலமாயினர். ராஜ பக்தியோ தேச பக்தியோ கொண்டு, உதயன் பக்கத்திலே உதவியாக நிற்பார் ஒருவருமில்லை. பணமும் பிரதேசமுங் கிடைக்கலாமென்ற பேராசைபிடித்த சிலரே உதயனுக்குப் படைத்துணையாயினர். அவ்விதம் போருக்கு நின்ற இருவரில் ரவி மல்லனே வெற்றி பெற்றான். உடனே உதயன் டில்லிக்கு ஓடித் தன் மகளைத் தருவதாக முகம்மதியனிடம் புகன்று போர்த்துணை வேண்டினன். பெண்ணாசையினால் டில்லி யரசனும் போருக்கிணங்கிவர ஆயத்தமானன். ஆனால் வருவதற்குமுன்பே மணமாகி விடவேண்டுமென்று முகம்மதியன் விரும்பியதனால், அங்ஙனமே மூகூர்த்த நாளும் குறிக்கப் பட்டது. தன் மகளை யழைத்துவர அவன் டில்லி யரண் மனையைவிட்டு வெளியே தலை காட்டியதுதான் தாமதம். நிர்மலமாயிருந்த வானகத்திலே திடீரென்று மேகங்கள் குவிந்து குமுறவே, அவன் தலையிலே இடி விழுந்தது. தந்தையைக் கொன்ற பாவிக்குத் தெய்வமே தண்டனை விதித்தது போலும்! உடனே மத்தியபதி வாசிகள் மனக் கலக்கம் நீங்கி ஆறுதலடைந்தார்கள். நிலமகளும் அகங் குளிர்ந்தாள். ரவிமல்லனது தீரத்தையும் தேசபக்தியையுங் கண்ட மக்கள் அனைவரும் அவனையே அரசாக்கினர்.

ராணு ரவி மல்லன் 1474—1509. கி. பி.

ரவி மல்லன் 1474-ம் வருஷத்திலே சித்தூர் வேந்தனு யினன். தனது வீரத்தினுலும் விரகினுலுமே அவனுக்கு அரியணை கிடைத்தது. அதுகண்ட அவன் தம்பியின் மைந்தர் பொருமை கொண்டு பகைத்தெழுந்து கொதித்து வந்தனர். தம்பியான உதயன் தன் மகளை டில்லி சுல்தா னுக்குத் தருவதாக வாக்களித்ததை முந்திய கதையில் கூறி யுள்ளோம். மத்தியபதி மங்கையை மனைவியாகப் பெற்று மகிழலாமெனச் சுல்தான் மனப்பால் குடித்துக்கொண்டிருந் தனன். ஆனுல் ஆண்டவனே வேறு விதமாக விதித்து விட்டான். உதயன் தலையில் இடி விழவே, டில்லி யரச னுடைய ஆசையிலும் மண் விழுந்தது. அதனுல், அச் சுல்தான் கொண்டுநின்ற துயரம் கூறுந் தரமன்று.

அங்ஙனம் அவன் ஒரு புறம் புலம்பி நிற்கையில், மற்ருெரு புறத்திலோ உதயன் குமரர் இருவரும் சோக முடன் தேம்பி யிருந்தனர். அவ்விருவரில் ஒருவன் பெயர் சாகமல்லன்; மற்றவன் பெயர் சூரிய மல்லன். தந்தைக் குப்பின் தங்களுக்கே அரசு கிடைக்குமென அவர்கள் கருதி யிருந்தார்கள். ஆயினும் அது கைகூடவில்லை. ஆதலின், யாது செய்வதென அவ்விருவரும் கூடியோசித்தனர். டில்லி சுல்தானை யடைந்து, படைத் துணைகொண்டு, முயன்று பார்க்கலாமென அவர்களுக்கு ஆசை பிறந்தது. உடனே, அவ் விருவரும் டில்லிக்குப் போயினர். அம்மன்னவனும் அவர்களை அதி யன்புடன் வரவேற்றனன். இரு திறத்தின ரும் ஒருவர் கருத்தை ஒருவர் உணர்ந்து கொண்டனர். கருதியிருந்த காரிகை கிடைக்கவில்லையேயெனக் கலங்கி நின்ற காவலனும், பிதாவுக்குப்பின் பட்டங்கிடைக்குமெனப் பார்த்திருந்து ஏமாறிப்போன புதல்வரும் கருத் தொருமித்

துக் கனகோபத்துடன் போருக்குப் புறப்பட்டார்கள். டில்லி யரசுக்கு உட்பட்ட அத்தனை படையும் திரண்டெழுந்து திரைகடல் போல் வந்தது.

அதனையறிந்த ராணு ரவிமல்லன் வாளா விருப்பனோ? தானும் ஒரு பெருஞ்சேனையுடன் போருக்கு ஆயத்தமானான். அவன் சேனையிலே 58 ஆயிரம் குதிரை வீரரும் 11 ஆயிரம் வாள் வீரரும் இருந்தனர். தவிர, மத்தியபதியின் சிற்றரசுகளான அற்புதம், கீரநகரம் ஆகிய இருநாடுகளும் அவனுக்குப் பக்க பலமாயின. சுல்தானது சேனை வந்து தாக்குமுன், ரவிமல்லன் விரைந்து சென்று போர் தொடுத்தான். இரண்டு படையும் கடுங்கோபங் கொண்டு சண்டை செய்தன. உதயன்மைந்தர் இருவரும் ஆண் சிங்கங்களைப்போல் சமர் முறுக்கினர். அவர்களுக்கு ரவிமல்லன் சிறிதும் சளைக்கவில்லை. நெடுங்காலம் கடுமையாகவே போர் நடந்துவந்தது. அச்சமயம் நேர்ந்த உயிர்ச் சேதமும் உதிரப் பெருக்கும் பகர முடியா. காற்று வேகமாக வீசுகையில், மாங்கனிகள் குலைகுலையாக உதிர்வதுபோல், வாள்வீச்சிலே வீரர்சிரங்கள் வரிசை வரிசையாக வீழலாயின. வெள்ளமே போல் உதிரமும் பெருகியோடியது. முடிவிலே, டில்லி சுல்தான் புறங்காட்டிப் போர் முனையை விட்டுப் போயினன். உதயன் புதல்வரும் தங்கள் எண்ணம் வீணானதுகண்டு முதுகு கொடுத்தனர். ராணு ரவிமல்லன் வெற்றி கொண்டு தன் தலைநகருக்குத் திரும்பினன். தனது தம்பியின் மைந்தர் இருவரும் போர்புரிந்த போற்றலைக் கண்டு அவன்மனங் களிகொண்டு நின்றது. தவிர, இரத்த சம்பந்தமும் அவனை விட்டகலவில்லை. ஆதலின், "இத்தகைய வீரம்படைத்த புத்திரர் இருவரும் பகைகொண்டா நீற்க வேண்டும்?" என்று அவன் கண்கலங்கினான். அங்ஙனம் ரவிமல்லன் கலங்கி நிற்கும் சமயத்திலே, அவ்விருவரும்

தோன்றி, அவனைச் சரண் புகுந்தனர். அவ்வளவில், ராணுவுக்குக் கருணை பிறந்துவிட்டது. உடனே அவன் அக்குமாரிருவருக்கும் இரண்டு நாடுகளை யளித்து ஆதரிக்கலாயினன். அப்பால், போரிலே தனக்குத் துணை புரிந்த இருவேந்தருக்கும் அவன் தன் மகளிரைத் தந்து மகிழ்வித்தான். டில்லி யரசனைப் புறங்கண்ட வுடனே அவனது வீரம் எங்கும் பரவலாயிற்று. அதனால், சிறிது காலம் அவன் கவலையின்றி அரசுபுரிந்து வந்தான். ஆனால், மாளவ மன்னன் முகம்மது கில்ஜி என்பானே போருக்கு ஒரு பெரும் படையுடன் வந்தான்.

அக்காலம், மாளவம், கூர்ஜ்ஜரம் முதலிய நாடுகள் முகம்மதியரின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தன. அந் நாட்டரசரோ இந்துக்களின் மீது ஓயாது போர்நடத்தி வந்தனர்; முகம்மதிய மதத்தைத்தழுவும் வண்ணம் பலவந்தஞ் செய்தனர்; மறுத்தவர்களுக்கு மரண தண்டனை விதித்தனர்; சிற்சிலரைச் சித்திரவதைக்கும் ஆளாக்கினர்; ராஜபுத்திர மங்கையரைக் கவர்ந்துசென்று, அவர்களைக் காதல் மனைவியராகக் கொண்டனர். படைச் செருக்கும் மதவெறியுங்கொண்டு, அம்மன்னவர் விளைத்த கொடுமை விளம்புந் தரமன்று. அது கண்டு, மனம்பொறுது, மானமே பூண்டு, மடிந்துபோன ராஜபுத்திரருக்குக் கணக்கில்லை. மானத்தை மதித்துத் தீயில் குதித்த மங்கையரின் தொகையும் கொஞ்சமன்று. அவ்விதம் பலரும் தமதாருயிரைத் துறந்து வருகையில், பஞ்சைகளான சிலர் விதியின்றி அம் மதத்தைத் தழுவினர்; கோழைகளான சில குமரிகள் அம் மாற்றானை மணாளனாகக் கொண்டனர். அவ்வாறு ஒருபுறம் விபரீதம் விளைந்துவர, மத்தியபதியோ உதயனிழைத்துப் போன செயல்களால் சீர்கெடலாயிற்று. அஃதோடு, டில்லி சுல்தான் போருக்கு வந்து போனதாலும், அந்நாடு சற்றே தடுமாற்றம் கொண்

டது. ஆதலின், இதுவே சமயமெனக்கருதிய முகம்மது கில்ஜி, சேனைகொண்டு சித்தூரின் மீது வந்தான். உதயன் மைந்தர் இருவரும் வீராவேசங்கொண்டு போர்புரிந்து, அம் முகம்மதின் சேனையை முறியடித் தோட்டினர். அம் முகம் மதோ மனவலி நிரம்பி, மமதைகொண்டவன்; மதவெறியும் போர் வெறியும் பொருந்தியவன். ஆதலால், மீண்டும் மீண் டும் போருக்கு வந்தான் படைகொண்டு; எனினும், ஒவ் வொரு முறையும் முதுகுகாட்டி யோடும்படி நேர்ந்ததே யொழிய, ஒருமுறையாவது அவன் வெற்றிபெற முடிய வில்லை. அவ்விதம் அவனைப் பன்முறையும் புறங்கண்ட வீர புருஷர் உதயனது புதல்வரே. அவ் வெற்றியையே அவர்கள் தங்களது மூத்த தந்தையினுக்குக் காணிக்கையாகச் செலுத்தி, நன்றியறிவைப் புலப்படுத்தினார்கள். முடிவிலே விதியின்றி அக்கில்ஜியரசன் சித்தூர் வேந்தனுடன் சமா தானஞ் செய்து கொண்டான்.

ராணா ரவிமல்லனுக்கு மூன்று பிள்ளைகள். அவர்கள் சங் கரசிம்மன், பிருதிவிராஜன், ஜயமல்லன் எனப்படுவார்கள். அம் மூவரும் மகாவீரசாலிகள்; மத்தியபதியின் சரிதத்திலே பெரி தும் புகழ்பெற்றவர்கள்; அத்தகைய சிறந்த புத்திரரைப் பெற் றெடுத்தும் ரவிமல்லன் மன மகிழ்ச்சியுடன் வாழமுடியவில்லை. நாடும் சீர்குலைந்து நலங்குறையலாயிற்று. ஏனெனில் அம்மூவ ரும் நேசங்கொண்டுவாழாமல், தம்முள் மாறுபட்டுப் பகைத் துக் கிடந்தனர். புத்திரர் மூவரும் சச்சரவு செய்து நிற் பதைக்கண்டு, தகப்பன் துயர்கொள்ளாமலிருக்க முடியுமோ? அங்ஙனமின்றி மைந்தர் மூவரும் சகோதர வாஞ்சைகொண்டு வாழ்ந்து வந்திருப்பின், ரவிமல்லனது அரசியல் பெருஞ்சிறப் பெய்தியிருக்கும்; நாடும் நலத்தில் பெருகியிருக்கும். ஆயினும் என்ன செய்யலாம்? அம்மூவரில் மூத்தவன் சங்கரசிம்மன்; இளையவன் பிருதிவி ராஜன். அவ்விருவரும் ஒரு தாயின்

வயிற்றில் பிறந்தவர்கள். மூன்றாவனான ஜயமல்லனோ மற்றொரு தாய்க்குத் தோன்றியவன். அவர்களில் சங்கரசிம்மனே இளவரசாவான். அதற்குரிய வீர தீரமும் நற்குண நற்செயல்களும் அவனிடம் நிரம்பியிருந்தன. அவன் எதையும் ஆராய்ந்தறிந்து, அடக்கமும் அமரிக்கையுங் காட்டியே நடப்பான். பிருதிவிராஜனோ அவ்விதமில்லை. அவன் வீரத்திலும் தீரத்திலும் நிகரற்றவனாயினும், ஆத்திரமும் படபடப்பும் அதிகமாகப் படைத்தவன்; தோள்வலி காட்டிப் புகழ்க்கொடி தூக்கவேண்டுமென்ற பேராவல் கொண்டவன்; ஒரு கணமேனும் வாளாவிருக்க விரும்பாதவன்; தோள் தினவு அவனது துடுக்கையும் மிடுக்கையும் பெருக்கியே வந்தது. இருவருக்கும் இளையவனான ஜயமல்லனோ யாவற்றிலும் அவர்களுக்கு இளையவனே. அம்மூவரும் தமது இளமையிலே பரமநேசத்துடன் பழகிவந்தனர். சூரியமல்லனும் அம்மைந்தருடன் கூடியே நேசமாக வாழ்ந்துவந்தான்.

ஒரு நாள் அந்நால்வரும் உல்லாசமாக உரையாடி நின்றனர். அப்பொழுது, அரசைப்பற்றிய பேச்சு நிகழ்ந்தது. இளவரசாகிய தனக்கே அரசுரிமை உரியதென்றான் சங்கரசிம்மன். அதுகேட்ட பிருதிவிராஜனோ, விதிப்படி தனக்கே அரசுகிடைக்குமென்றனன் கர்வமுடன். உடனே மூத்தவன் மற்றையோரை நோக்கி, ''இளவரசுக்கே அரசு கிடைப்பது இயல்பு. அதன்படி, மத்தியபதியின் பத்தாயிரம் நகரங்களுக்கும் நானே வேந்தாகவேண்டும். அங்ஙனமிருக்க, என் தம்பியோ, தனக்கே ராஜவாழ்வை விதி கூட்டுவிக்கும் என்றுரைக்கின்றான். ஆதலின், யாவருக்கு அரசு கிடைக்குமெனச் சோதிடம் பார்ப்போம். சகுனமும் சார்பாக நிற்பவனுக்கே அரசு உரியதாகும். அதில் எனக்குத் திருப்தியே,'' என்று கூறினன். ஜயமல்லனுக்கும் அரசில் ஆசையில்லாமலில்லை. சகோதரர் மூவரும் அவ்விதம் பேசி வரு

கையில், சூரியமல்லனுக்கும் அரசிலே ஆசை பிறந்தது. அதனால், அவர்களுக்குள் சச்சரவு நிகழ்வதை அவன் வளர்த்து வந்தனன்.

அப்பால் அந்நால்வருமாக ஒரு சகுன சாஸ்திரியிடம் போயினர். அந்நாட்டிலே வேங்கைக் குன்றமென ஒரு சிறு மலையுண்டு. அது உதயபுரி நகருக்கு ஒரு காததூரத்தில் உள்ளது. அங்கே ஆரூடம் சொல்வதில் சாலவும் சிறந்த சரணகுல மங்கை யொருத்தி யிருந்தனள். அந் நான்கு குமாரரும் அந் நங்கையின் மனைக்குப் போயினர். போனதும், பிருதிவிராஜன், ஜயமல்லன் ஆகிய இருவரும் ஆங்கிருந்த பஞ்சணை யொன்றில் அமர்ந்து கொண்டனர். சங்கரனோ அங்குக் கிடந்த புலியாசனமொன்றில் பொருந்தி யமர்ந்தான். கடைசியில் வந்த சூரியமல்லன் அப் புலித்தோலாசனத்தில் பட்டதும் படாததுமாக வீற்றிருக்கலாயினன். உடனே அம் மங்கை ராஜ குமாரரின் முன்னே தோன்றி, அவர்களை ஆசீர்வதித்து, "மைந்தர்காள்! வந்த காரியம் யாதோ?" என்று வினவினள். அதற்கு 'ஆரூடம் பார்க்க வந்தோம்' என்றியம்பினன் பிருதிவி. அவள் சிறிது நேரம் சிந்தனை செய்துவிட்டு, "அரசிளங் குமரர்காள்! உங்கள் நால்வரிலே புலியாசனத்தில் வீற்றிருப்போனே புவிக்கரசாவான். அவனருகே அமர்ந்திருப்போனுக்கு அரசிலே ஒரு சிறு கூறு கிடைக்கும்" என்று கூறினள். அவ்வளவு தான் தாமதம்.

பிருதிவி ராஜனுக்கு அடங்கா ஆத்திரமும் அசூயையும் கிளம்பி விட்டன. "ஆரூடமாவது சோதிடமாவது? சங்கரனுக்கா சிம்மாசனம்? அவன் ஆவியுடன் இருப்பினன்றோ அரியணையில் அமர்வான்?" என்று கொதித்து, உடைவாளை உருவிச் சங்கரனை நோக்கி வீசினன். அதுகண்டு கலங்காமல், சங்கரனும் தனது வாளையும் ஈட்டியையும்

ஒருங்கே உருவி யெழுந்தனன். இருவரும் தமதுயிரைத் துரும்பென மதித்து, நெடுநேரம் வாட்போர் புரிந்தனர். கடைசியில் சங்கரன் சிறிது சலிக்கவே, அவன் கழுத்தைக் குறிக்கொண்டு, பிருதிவியின் வாள் வந்துவிட்டது. அப்பொழுது சூரிய மல்லன் சடுதியிலே தடுத்திராமல் போயின், சங்கரனது ஆருயிர் அக்கணமே அகன்றிருக்கும்; ஆருடமும் பொய்த்துப் போயிருக்கும். சூரிய மல்லனது சாமர்த்தியமே அவ் விரண்டையும் நிலைபெறச் செய்தது. அப்பால், சங்கரன், சூரிய மல்லன் ஆகிய இருவரும் ஒரு பக்கமும், பிருதிவிராஜன், ஜயமல்லன் ஆகிய இருவரும் மற்றொரு பக்கமுமாக நின்று வீரம் விளைத்தனர். சங்கரனுக்கு உடலிலே ஐம்பெருங் காயங்கள் உண்டாய் விட்டன; ஒரு கண்ணும் குருடாய் விட்டது. ஆதலின் பிழைத்தால் போதுமெனக் கருதி, அவன் ஓர் ஆலயத்திலே மறைந்து கொண்டான். ஆனால் அங்கும் ஆபத்து நேரும்போல் தோன்றியது. உடனே அவன் அவ்விடத்தை விட்டகன்று, சிவானந்தம் என்னும் நகரம் போய்ச் சேர்ந்தான். போரில் பட்ட புண்ணையும், வழிவந்த களைப்பையும் சங்கரன் தாங்க முடியவில்லை. உடலெங்கும் உதிரம் பெருகி வழிந்துகொண்டிருந்தது. அதுகண்ட வேதன் என்னும் வீரன் அவ்விளவரசை வரவேற்றுப் புண்களுக்கு மருத்துவம் புரிந்தான். அத்தருணத்தில் சங்கரனை மாய்க்கக் கருதி முனைந்துவந்தான் ஜயமல்லன். வேதனுக்கோ வந்துவிட்டது கோபம். படுகாயமடைந்து கிடக்கு மொருவனைக் கொலைபுரிய வருங் கொடியோனைக் குலைக்க வேண்டுமென்று கோபம் பிறந்தது. மேலும், தனது உயிரைப் பறிகொடுத்தாவது அச்சங்கரனைக் காக்கவேண்டுமெனவும் வேதனுக்குஆவலுண்டாயிற்று. உடனே அவ்வேதன் ஜயமல்லன்மீது சீறிப் பாயவே, இருவருக்கும் கடும்போர் மூண்டது. இதற்கிடையே, தப்பி

யோடும் வண்ணம் சங்கரனுக்குச் சைகை செய்தான் அவ் வேதன். அவ்வாறே சங்கர சிம்மனும் வேறோரிடத்தை நாடி விரைந்து போயினன். அப்பால் அக்கொடுஞ் சமரிலே வேதன் தனதுயிரைச் சங்கரனுக்காக வழங்கினன். இன்றேல் ஜயமல்லனது கையால் சங்கரனுக்கு மரணம் நேர்ந்திருக்கும். என்னே மன்னுயிரைக் காக்கத் தன்னுயிரை வழங்கிய தேவனது பெருந்தன்மை! அஞ்சி வந்தோனை ஆதரிக்கும் பொருட்டு ஆருயிர் வழங்குதல் ராஜபுத்திர வீரரின் அரிய குண விசேஷம்.

சூரிய மல்லனும் பிருதிவி ராஜனும் படுகாயத்தால் களைத்துப்போயின பின்பே போரை நிறுத்தினர். நாளடைவிலே பிருதிவி ராஜனது காயங்கள் ஆறிவிட்டன. உடனே அவன் சங்கரனைத் தேடி மாய்க்க முனைந்து நின்றான். இது செய்தி சங்கரசிம்மனுக்குத் தெரியவந்தது, ஆதலின் அவனது கண்ணில் படாவண்ணம், மாறுவேடம் பூண்டு வசித்து வரத் தலைப்பட்டான் அச் சங்கர சிம்மன். வேறுவேஷத்துடன் மறைவாக வசித்து வந்தாலும், வயிறுவளர்க்க வகை வேண்டுமென்றோ? பிற்காலத்திலே ஒரு நூறாயிரம் வீரருடன் பேபர் சக்கரவர்த்தியை எதிர்க்கப்போகும் பாக்கியம் படைத்த சங்கர சிம்மன் விதியின்றி ஓர் ஆட்டிடையனிடம் வேலைக் கமர்ந்தான். அரசகுலத்தில் பிறந்து, அரிய செல்வத்துடன் வளர்ந்து வந்த சங்கரன் ஆடு மேய்ப்பதும் தலைவிதியே யல்லவா? வினைப்பயனை வெல்வதற்கு வழியுமுண்டோ? நாள் தோறும் ஆடுகளைக் கானகத்திற்கு ஓட்டிச் சென்று வயிறார மேய்த்துவரின், நாலைந்து கவளம் சோறு கிடைக்கும். இல்லையேல் அன்னம் சுன்னந்தான். ஒருதினம் அவனுக்குப் பசி யதிகரித்துவிட்டது. ஆதலின், அன்னமளிக்க வேண்டுமெனத் தனது தலைவனை வேண்டிநின்றனன். அதற்கு ''ஆடுகளை மேய்த்துவர இன்னும் செல்லவில்லை.

அன்னத்தில் மட்டும் கண்ணுக இருக்கின்ருய்.'' என்ருன் இடையன் மடத்தனமாக. என்ன செய்வான் சங்கரன்? தன் விதியை நினைத்து ஆற்றுவாரின்றிப் புலம்பினுன். அம் மானக்கேடான நிலையில் சங்கரன் புலம்புவதைக் கண்ட சில ராஜபுத்திரருக்கு மனம் சகிக்கவில்லை. உடனே அவர்கள் சங்கர சிம்மனை நோக்கி, "வாலிப! ஏன் கலங்குகின்றனை? சிறிதும் அஞ்சவேண்டாம். விரைவில் வாழ்வு வரும்.'' என்று தேற்றினர். பின்னர் அவன் ஆடுமேய்க்குந் தொழிலைத் துறந்து, அவர்களுடன் ஸ்ரீநகரம் போயினன். அப்பால் அந்நகரத் தலைவன் கூர்மசந்தனிடம் அவர்கள் அனைவரும் போர் வீரராகப் போயமர்ந்தனர்.

ஒரு நாள் அவர்கள் வேட்டையாடப் போனுர்கள். நெடுநேரம் வேட்டையாடிய பின், அனைவருக்கும் மிக்க களைப்புண்டாகி விட்டது. அதன்மேல், சங்கர சிம்மன் அவ் வனத்திலிருந்த ஓர் ஆலமரத்தின் அடியில் சற்றே படுத்துறங்கலாஞன். அவன் நண்பர்களோ, அப்பால் ஓரிடத்திலே உல்லாசமாகப் பேசியிருந்தனர்; ஆலமரத்தின் இலைகள் மிக அடர்த்தியாக விருந்தும், அவன் முகத்திலே சூரியகிரணம் தாக்கலாயிற்று. அச்சமயம் மரப் பொந்திலிருந்து மாநாகமொன்று வெளிப்பட்டு வந்தது. சங்கர சிம்மன்மீது சூரிய கிரணம் படுவதைக்கண்ட அரவம் தனது படத்தை விரித்துக்கொண்டு, அவன் சிரத்துக்கு மேலே குடைபோல் பிடித்துநின்று ஆடியிருந்தது. உடனே வலியன் என்னும் குருவி வந்து, அம் மாநாகத்தின் தலையிலே வீற்றிருந்து, கீச்சுக் கீச் சென்று கூவியது. அங்ஙனமிருக்கையில், ஆட்டிடையனெருவன் அவ்வழியே போயினன். அவன் சகுன சாஸ்திரத்தில் தேர்ச்சிபெற்றவன். பாம்பு படமெடுத்தாடிக் குடைபோல் குவிந்து நிற்பதையும், குருவியொன்று அதன் சிரத்தில் அமர்ந்து கூவுவதையும் நோக்கியவுடனே

சங்கரனுக்குச் சிம்மாசனம் கிடைக்குமென அவனுக்குத் தோன்றியது. அப்பால் அவ் விடையன் கூர்மசந்தனை யடைந்து, "அரசே! சமுகத்தில் போர்த்தொழில் புரிந்து நிற்கும் புதிய இளைஞன் வெகு சடுதியில் பூமண்டலாதிபதி யாவான். ஆதலின் அவனை யன்புடன் போற்றிவரல் வேண்டும்," என்று கூறிப்போயினன். சங்கரன் துயிலுணர்ந்ததும், தனது நண்பர்கள் அளித்த சிற்றுண்டியைப் புசித்து விட்டு, நகரஞ்சேர்ந்தான். சேர்ந்ததும், ஸ்ரீநகர அரசனே அவனுக்குத் தன் மகளைத் தந்து, மிகவும் மரியாதையாக நடத்திவரலானான். ஆனால் அவனுக்கு அரசு கிடைக்குமென்பதைக் கூர்மசந்தன் ஒருவரிடமும் வெளியிடவில்லை. திடீரென வாழ்வு வந்ததைக்கண்டு சங்கரன் மட்டும் சிந்தித்து நின்றான். இம்மட்டில் சங்கர சிம்மனை நிறுத்திவைப்போம். இனிமேல், பிருதிவி ராஜனைப் பற்றிப் பேசுவோம்.

தன் மைந்தர் கலகமிட்டதும், சங்கரனுக்கு மிக்ககாயம் பட்டதும், ராணு ரவிமல்லனுக்குத் தெரியவந்தன. பராக்கிரமசாலிகளான புத்திரர்களைப் பெற்றெடுத்தும், அவர்கள் இங்ஙனமா மாறுகொண்டு நிற்கவேண்டுமென ரவிமல்லன் பெரிதும் கலங்கினன். சங்கரன் வருவானென வெகு நாள் காத்திருந்தும், அவன் வரவில்லை. படுகாயங் கொண்டு போனவன் உயிருடன் உளனோ? அல்லது அப் படுகாயத்திற்கு இரையாகி விட்டனனோ? எனவும் ராணுவுக்கு ஐயமுண்டாகி விட்டது; ஆற்றொணுத் துயரமும் வந்து சூழ்ந்து கொண்டது. அது காரணமாக ராணு, பிருதிவி ராஜன்மீது அடங்காத கோபங்கொண்டான். முடிவில் மைந்தனை விளித்து, "இளவரசன் போனவிடம் புலப்படவில்லை. நீயோ கட்டுக் கடங்காத காளையாகத் திரிகின்றாய். மேலும் உனக்கோ எப்போதும் போரிலேயே விருப்பஞ் செல்கின்றது. ஆதலின், இனி, நீ இங்கிருத்தல் கூடாது. உன்

தோள்வலியைக் கொண்டு நீ வாழ்ந்து கொள்ளலாம்,'' என்று அவன் கட்டளையிட்டான். பிருதிவிராஜன் அடங்காப் பதட்டங்கொண்டிருந்தும், தந்தை தந்த கட்டளையை மீறி நடக்கவில்லை; கலகமும் செய்யவில்லை, தன் தந்தையை யடைந்து, அவர் தம் அடிபணிந்து, ''எந்தாய்! ஆண்டவனருளால் எனக்குத் தோள்வலி நிரம்ப உளது. அதனையே துணையாகக்கொண்டு செல்கின்றேன்,'' என்றுகூறி அக்கணமே சித்தூரை விட்டுப் போயினன். அச்சமயம் அவனுடன் உயிர்த்துணையாக வீரர் ஐவர் போயினர். அறுவரும் பயணமாகிப் பல நகரங்களைக் கடந்து, கோத்துவாரம் என்னும் நாடடைந்தனர். அங்கே அவர்களை ஆதரிப்பார் யாவருளர்? ஒருவருமில்லை; கையிலும் காசில்லை; பசியோ வயிற்றைக் கல்லியது. பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்துபோம் என்பதுண்மையே. ஆனால், ராஜ புத்திரராகப் பிறந்து பிச்சைபுக அவர்கள் விரும்பவில்லை. ஆதலின் பிருதிவி ராஜன் தனது கணையாழியைக் கழற்றி, அதனை ஒரு வர்த்தகனிடம் ஈடு வைத்து, அதன் விலைக்கான உணவுப் பொருள்கள் வாங்கினன். அம் மோதிரத்தை வர்த்தகன் உற்று நோக்கியவுடனே, அது ராஜகுமாரனது ஆழியென அவனுக்குப் புலப்பட்டது. அக்கணமே அவன் பிருதிவி ராஜனை வணங்கி, ''அரசிளஞ் சிங்கமே! அறியாது பிழைத்துவிட்டேன். அதனைப் பொறுத்தருள வேண்டும். இனி உன்னிடம் நான் வேண்டும் வரம் ஒன்றுண்டு. அஃது என்னவென்றால், உதயனது காலத்திலே, நம் மத்தியபதியின் மகிமை மங்கலாயிற்று. அப்பால் மாற்றரசர் மனங் கொதித்துப் படைகொண்டு வந்தனர். இப்போதோ நீயும் உன் சகோதரரும் பகைகொண்டு நிற்கிறீர்கள். அது கண்ட நம் பகைவர் பதட்டங்கொண்டு திரிகின்றனர். உதாரணமாக அறவல்லிமலையில் வசித்துவரும் மீனவரோ முன்போல் கப்பங் கட்டுவதில்லை. தனியரசாகக் கருதித் தருக்குடன் திரிந்து

வருகின்றனர். இம்மட்டோ? அவர்கள் நமது நாட்டின் நகரங் களில் புகுந்து கொள்ளையும் கொலையும் புரிந்து வருகிறார்கள். அவர்களை அடக்குவா ரில்லை. அரசுக்காக அண்ணனுடன் நீ ஓயாப் போர்புரிந்து வருதல் அழகன்று; ஆண்மையு மன்று. அம் மீனவரது மிடுக்கை முதலில் அடக்கித் தீர வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய உதவிபுரிய யான் ஆயத்தமா யிருக்கின்றேன்" என்று கூறினன்.

வர்த்தக னுரைத்த வார்த்தையினைக் கேட்டவுடன், பிருதிவி ராஜனுக்கு வீராவேசம் பிறந்து விட்டது. உடனே அவன் மாறுபெயர் பூண்டு, அம்மீனவர் தலைவனிடம் வீர னுக வேலைக் கமர்ந்தான். அவன் நண்பர்களும் அங்ஙனமே அமர்ந்தார்கள். சிறிது காலஞ் சென்றவுடனே, வசந்தகால வேட்டை விழா நாள் வந்தது. அப்பொழுது மீனவனது வீரர் அனைவரும் தமது மனைவி மக்களுடன் மகிழ்ந்திருக்க மாளிகை போயினர். ஆதலின், அம்மீனவர் தலைவன் தக்க மெய்காவலின்றி யிருந்தான். அதுவே நல்ல வேளையெனக் கருதிய பிருதிவி ராஜன், அம்மீனவர் தலைவனைத் தாக்கத் தனது நண்பர்களை ஏவினன். தானே நகரின் கோட்டை வாயிலிலே காத்துநிற்கலானான். போதுமான காவலின் றித் தனித்துநின்ற அத் தலைவன் என்ன செய்வான்! திடீ ரென்று வீரர் தோன்றித் தாக்கவே, அவனுக்குத் திகைப் புண்டாகி விட்டது. ஆபத்திலிருந்து தப்பி, ஆவியிழவாம லிருந்தால் போதுமென நினைத்து, அவன் அந்நகரை விட் டோடினன். ஆனால், கோட்டையின் வாயிலிலே பிருதிவி ராஜன் காத்துநிற்பதை அவன் அறியவில்லை. அவ்வாயிலைக் குறுகியவுடனே, பிருதிவி ராஜனது வேல் கம்பு அத் தலை வனைத் தரையில் வீழ்த்தி விட்டது. அதுகண்ட மீனவர் போருக் கெழும்பினர். அவர்களுக்கும் அக்கதி நேர்ந்ததே யொழிய வேறில்லை. அதனால், எஞ்சிநின்ற மீனவர் பிரு

திவி ராஜனுக்கு அடி பணிந்து விட்டனர். அச் செய்தி கோத்துவார மெங்கும் பரவிற்று. அதுகேட்ட பிற பகைவரும் அடங்கிவாழ ஒருப்பட்டனர். அவ்விதம் கோத்துவார மெங்கும் அமைதி ஏற்பட்டதைக் கண்டு, குடிமக்கள் அனைவரும் அளவிலா ஆனந்தங் கொண்டனர். இது இயற்கையே. நம் பிருதிவிராஜனை இங்நிலையில் நிறுத்தி விட்டு, ஜயமல்லனது கதியைக் கூறுவோம்.

தட்சசைலம் என்பது மத்தியபதிக்கு அப்பாலுள்ள ஒரு குறு நாடாகும். அதனை ஆண்டுவந்த அரசன் பெயர் ராவ் சூரதன். அவன் ராஜ புத்திரரிலே அக்கினி குலத்தைச் சேர்ந்தவன். அவனது நாட்டை முகம்மதிய மன்னனொருவன் கைப்பற்றிக் கொண்டுவிட்டான். அதனால் சூரதன் தனது நாட்டைத் துறந்து, வேதநரம் என்னும் நகரில் வசித்து வந்தனன். தனது நாட்டை மீட்கப் பன்முறை முயன்று பார்த்தும், சூரதனுல் முடியவில்லை. அதுபற்றி அவனுக்குண்டான துயரம் சொல்லுந் தரமன்று. அவனுக்குத் தாராபாய் எனும் அருமை மகளொருத்தி யிருந்தனள். அவளது அழகின் நலத்தைக் கண்டுங் கேட்டும் களியாதார் இல்லை. தன் தந்தை நாடின்றி நிற்பதைக் காணக் காண, அவளது உள்ளமும் உடலும் ஒருங்கே சோர்ந்தன. ஒரு சமயத்திலே அப்பெண் ஆண்வேடம் பூண்டு, சில ஆடவருடன் புறப்பட்டு, அந்நாட்டை மீட்க முயன்றனள். அப்போது அவள் காட்டிய வீரச் செயலைக் கண்டு, ஆடவரும் வியந்து நின்றனர். பகைவர் பெருவலி பெற்றிருந்ததனுல், அவள் தனது நாட்டை மீட்க முடியவில்லை. அதுபற்றி அவள் தன் தந்தையினும் பன்மடங்கு துயர்கொண்டு நின்றனள். அவளுக்கு உத்தேசம் பதினாறு வயதிருக்கும். அவளோ கலியாண மாகாத காரிகை. அப்பெண்ணின் பேரழகையும் பெரு வீரத்தையும் கேள்வியுற்ற பலரும் அவளை மணக்க

விரும்பினர். நாட்டை மீட்டுக் கொடுக்கும் வீரனைத் தவிர்த்து, வேறு எவரையும் மணப்பதில்லை யென அவள் விரதங் கொண்டிருந்தாள். அவளது விரதத்தை நிறை வேற்றி வைத்து, அவளை மணந்துகொள்ள ஒருவராலும் ஆகவில்லை.

அங்ஙன மிருக்கையில், அம்மங்கையை மனைவியாக அடைய வேண்டுமென ஐயமல்லன் பெரிதும் விரும்பினான். அதற்கு அந் நங்கை, "அரசிளஞ் சிங்கமே! உனக்கு ஆண்மை யிருப்பின், எனது நாட்டை மீட்டுத்தருக. அங்ங னமே தரின், தாராபாய் உனக்கு மாலையிடுவாள்." என்று கூறினள். அவ்விதமே மீட்டுத் தருவதாக அவனும் வாக் களித்தான். ஆனால், நாட்டை மீட்பதற்குள் அம்மங்கை யின் அழகிலே அவனுக்கு அடங்கா மையல் பிறந்தது; அரச குமாரன் என்னும் செருக்கும் சிறந்து நின்றது; அதனால் அம்மங்கையை முரட்டுத் தனமாகக் கைபிடிக்க முயன்றான். அதுகண்ட அவள் தந்தைக்குச் சிறிதும் மனம் பொறுக்கவில்லை. ஆதலின், ஐயமல்லனை கணப்பொழுதிலே அவன் கொன்றுபோட்டான்.

அவ்விஷயம் ரவி மல்லனுக்கு எட்டியது; எட்டிய வுடனே, அவன் துயர்க்கடலில் ஆழ்ந்து விட்டான். ராணா வின் நிலைமை பரிதபிக்கத் தக்கதன்றோ? மூத்தபிள்ளையும் இளவரசுமான சங்கர சிம்மன் போனவிடம் புலப்பட வில்லை. இளையவனான பிருதிவிராஜனோ நாடுகடத்தப் பட்டுப் போயுள்ளான். மூன்றாமவனோ மோகங்காரணமாகக் கொல்லப்பட்டுப் போயினன். புத்திரசோகம் பொல்லாதல் லவா? பட்டத்துக்கும் பிள்ளையில்லை. அச் சமயத்தில் சிலர் ரவிமல்லனை யடைந்து, பழிக்குப் பழிவாங்கவேண்டு மென வற்புறுத்தலாயினர். அதற்கு அவன், "என் புத்திர சோகத்தால் பழிவாங்குவதாயின், அது ராஜபுத்திரருக்கு

ஆண்மையன்று; அழகுமன்று. தனது நாட்டை யிழந்து தவிக்கும் தந்தையின் துயரையுணர்ந்து, மங்கையின் விரதத்தைப் பங்கப்படுத்த ஒருவன் முயலின், அத்தகையோன் என் மைந்தனா யிருப்பினென்? அவனுக்கு அக்கதி நேர்ந்தது பொருந்தும். அத்தகைய பிள்ளை ஏன் பிறந்ததென்பதே எனது வருத்தமாகும். அங்ஙனமிருக்க, நான் எங்ஙனம் அச்சூரதனைப் பழிவாங்குவது? அவனை யாற்றுவதன்றோ எனது கடமை" என்று புகன்று, அச்சூரதனுக்கு ஒரு சிறு நாடளித்து ஆறுதலும் சொன்னான். ஆனால் "நம் வயிற்றில் உதித்த மைந்தன் தட்சசைல நகரை மீட்டுத்தராது போயினனே! இது நம் வமிசத்துக்கே வசையாகுமே" என்று அவன் புலம்பிநின்றது இவ்வளவு அவ்வளவு அன்று.

அச்சமயத்தில்தான், கோத்துவாரத்திலே பிருதிவி ராஜன் வீரக்கொடி தூக்கியசெய்தி அவன் காதில் விழலாயிற்று. உடனே ரவிமல்லன் தன் மைந்தனை மன்னித்து, அவனை யன்புடன் அழைத்துக் கொண்டனன். தன் தம்பிக்கு நேர்ந்த கதியையும், அவனால் தன் குலத்திற்குண்டான வசையையும் நினைக்க நினைக்க, அப்பிருதிவி ராஜனுக்கு மனம் பொங்கியது. 'தட்சசைல நகரை மீட்டுத் தந்து, தாராபாயை மணக்காது போயின், நான் ராஜபுத்திரனல்லன்,' என அவன் தன் தந்தைக்குச் சபதஞ்செய்துகொடுத்தனன். அதே சமயத்தில், பிருதிவி ராஜனது பெயரையும் புகழையும் அப்பெண்மணி அறியலானாள். அறியவந்ததும், "அவ்வீரன் வந்து நமது நாட்டை மீட்டுத் தாரானோ? அவனுக்கு மாலையளிக்கும் மகிமை நமக்குக் கிடைக்காதோ!" என அவளும் சிந்தித்து நின்றனள். பின்னர், அவ்வீரசிங்கம் ராவ் சூரதனை யடைந்து, நாட்டை மீட்டுத் தருவதாக ஆறுதல் சொல்லினன். அவ்வுரை கேட்ட தாராபாயோ உடனே மனமுவந்து வந்து, அவனுக்கு மாலை சூட்

டினள். அப்பால் அந்நாட்டை முகம்மதியரிடமிருந்து மீட்ப தற்கான உபாயங்கள் ஆராயப்பட்டன. ஒரு நாள் பிருதிவி ராஜன் ஐந்நூறு வீரருடன் புறப்பட்டான். தாராபாயும் தன் காதலனை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாது, தானும் ஆட வருடை தரித்து, வாளும் வேலுந்தாங்கி, அவ்வீரருடன் போயினள். அனைவரும் அத்தட்சசைல நகரையடைந்த சமயம், அங்கே அல்லாப் பண்டிகை நடந்துகொண்டிருந்தது. பண்டிகையின் கடைசி தினத்திலே ஆடம்பரமான ஊர்வலம் நடக்குமென்பது பிரசித்தம். அந்த ஊர்வலத்திலே பிரு திவிராஜன், தாராபாய் ஆகிய இருவரும் கலந்து கொள்ளவே, மற்ற வீரர்கள் நகரின் மதில் புறத்தே மறைவாக இருந் தனர். ஊர்வலம் அம் முகம்மதிய மன்னவனது மாளி கையை நெருங்கியது. அதனுடன் கலந்துகொள்ளக் காத் திருந்த அக்காவலனும் சாளரத்தின் வழியே தலையைநீட்டி நோக்கினன்; நோக்கியதும், ''வேற்று மனிதரிருவர் ஊர் வலத்தில் தென்படுகின்றனர். அவர்கள் யாரோ தெரிய வில்லையே!'' என்று அவன் வினவினன். அவ்வளவில், தாரா பாய் குறிபார்த்து விட்ட அம்பொன்று அவனைக் கிழேவீழ்த் தவே, அதனைத் தொடர்ந்து பிருதிவிராஜன் வீசியெறிந்த வேல்கம்போ அவன் ஆவியைக் கவர்ந்தது.

குலத்தலைவன் தரையில் சாய்ந்தான் என்பதைக் கேட்டவுடனே, ஊர்வலத்திலிருந்த அனைவரும் திக்பிரமை கொண்டு விட்டனர். அதுவே சமயமெனக் கண்ட பிருதி வியும் தாராபாயும் தங்கள் துணைவருடன் கூடிக்கொள்ளக் கருதிக் கோட்டைவாயிலைக் குறுகினார்கள். அதற்குள் ஆங் கிருந்த வாயில்காப்போன் யானையின்மீதேறிவந்து அவ்விரு வரையும் எதிர்த்தனன். உடனே தாராபாய் சிறிதும் சலி யாது அக் குஞ்சரத்தின் துதிக்கையை நோக்கித் தனது வாளை வீசவே, அக் கை இரண்டு துண்டாகி நிலத்தில்

விழுந்தது. உடனே யானையோ அலறிக்கொண்டு வெருண் டோடிவிட்டது. அம் மிருகத்தை மடக்கித்திருப்ப மாவுத் தன் முயன்று முயன்று பார்த்தும் முடியவில்லை. இதற்குள் நகர்ப்புறத்தே காத்திருந்த ஐந்நூறு வீரரும் ஆயுதபாணி களாக ஆவேசத்துடன் வந்து, அவ்விருவருக்கும் பக்கபல மாயினர். உடனே முகம்மதியரின் சேனை திரண்டு வந்தது. திடீரெனப் போர் விளைந்ததனால், முகம்மதியர் தமது சேனையை நன்கு அணிவகுக்க முடியவில்லை. எனினும் அவர்கள் மனஞ்சலியாமல் மூர்க்கமுடன் சமர் முறுக்கினர். பிருதிவிராஜனே தனது வீரரை நன்கு அணிவகுத்து அரும் போர் செய்தான். தாராபாய் தனது வாளினால் பகைவரில் பலரைப் பலிகொண்டனள். மூன்று நாழிகைக்குள் யுத்தம் முடிவுபெற, அக்காதலனும் காதலியும் வாகை சூடினார்கள். போரிலே ஆவிதுறந்தவர்கள் போக, எஞ்சி நின்ற முகம்மதி யரோ நள்ளிரவிலே அந்நகரை விட்டுப் போயினர். அது கேட்ட ரவிமல்லனும் சூரதனும் பெருங் களிப்பெய்தித் தமது மக்களை வாழ்த்தினர். பின்னர் வேத விதிப்படி பிருதிவி ராஜனுக்கும் தாராபாய்க்கும் வெகு விமரிசையாக விவாகம் நடந்தேறியது.

அப்பால் நாட்கள் பல சென்றன; தட்சசைல நகரைக் கைப்பற்றியிருந்த முகம்மதியனுக்குத் தம்பி யொருவன் இருந்தனன். தன் தமையன் ஆவி யிழந்ததைக் கேட்டு அவனது உள்ளம் கொதிப்புக் கொண்டது. உடனே அவன் பெருஞ் சேனையுடன் வந்து, பிருதிவி ராஜனைப் போருக்கு அழைத்தனன். எச்சமயம் சமர் நேரும் என்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்த பிருதிவி ராஜனே பரமகளிப்புடன் போர் புரியப் புறப்பட்டான். சண்டை மிக உக்கிரமாகவே நடந் தது. அதில் தமயனைப் போலவே தம்பியும் ஆவி யிழந்து போனான். அச்சமயம் அஜமேரு நகரில் மல்லூகான் என்பான்

அரசு செலுத்தி வந்தான். அவன் சுத்த வீரர்களில் ஒருவன். முகம்மதிய மன்னவரில் இருவர் ராஜபுத்திரனது கைதனில் சிக்கி ஆருயிர் நீங்கினரென்பதைக் கேட்டவுடனே, அவனுக்கு மனந் தாளவில்லை. ஆதலின், பிருதிவி ராஜனைப் போரில் புறங்கண்டு, பழிவாங்க வேண்டுமென அவன் பெரும்படை யொன்று திரட்டலானான். அது செய்தி நம் பிருதிவி ராஜனுக்கு எட்டியது. சிங்கத்தை அதன் குகையிலேயே குலைப்பதுபோல், மல்லூகானை அஜமேரு நகரிலேயே அதம் பண்ணவேண்டுமென்று பிருதிவி ராஜன் தன் துணைவரை யழைத்தனன். அப் பிருதிவியின் வீரத்தைக் கண்டு வியந்து நின்ற ஓராயிரம் வீரர் உடனே திரண்டு வந்தனர். அப்படையுடன் பிருதிவி ராஜன் அஜமேரு நகரை யணுகவே, இருபடைகளும் அந்நகர்ப் புறத்தில் கைகலந்தன. நவாப்பின் வீரர் ராஜபுத்திரரின் முன்னிலையில் பஞ்சுபோல் பறந்தனரே யன்றி, முனைந்து நின்று சமர் செய்யவில்லை. மல்லூகான் மகாவீரனாயினும், சிங்கத்தைக் கண்டோடும் யானைபோ லாயினனே யன்றி வேறன்று. அதனால் பிருதிவியின் புகழ் ராஜபுதனமெங்கும் பரவிற்று. முகம்மதிய அரசுகளெல்லாம் பிருதிவி ராஜனது பெயரைக் கேட்டுப் பீதிகொண்டு பிரமித்தன. ரவிமல்லனோ தன் மைந்தனது வீரங்கண்டு வியந்திருந்தான்.

அப்பிருதிவி ராஜனது வீரச் செயல்களைக் குறிக்கும் சரிதங்கள் பலவுள. அவற்றில் இன்னும் சிலவற்றை இங்கு எடுத்துரைப்போம். ஒரு சமயம் ராணா ரவிமல்லனும், மாளவ மன்னனது பிரதிநிதியும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அயல்நாட்டரசனது பகையை வலுவில் தேடிக்கொள்ள ராணாவுக்கு விருப்பமில்லை. அதனால் அப்பிரதிநிதிக்கு அளவு கடந்த மரியாதைகள் காட்டப்பட்டன. அருகிலிருந்த பிருதிவி ராஜனுக்கோ அது சிறிதும் பிடிக்கவில்லை. ஆயினும்

தந்தையைத் தட்டிப் பேசவும் அவனுக்கு மனம் வரவில்லை. தோள்வலியும் வீரமும் நிரம்பிக் கிடக்கையில், பணிவு காட்டி நடப்பதா என அவன் முணு முணுத்து நின்றான். அதனை முகக்குறிப்பினு லுணர்ந்த ரவிமல்லன் தன் மைந்தனை நோக்கி, "வீரனே! பதற வேண்டாம், வாலிப வயது உன்னை வாளா விருக்க விடவில்லை போலும். நீயோ பல மன்னரைச் சிறை செய்யும் பெரு வலியுடையவன்; யானோ நம் மத்தியபதிக்குப் பங்கமின்றிப் பாது காத்துவந்தால் போதுமென விரும்பி நிற்பவன்," என்று கூறினன்.

அவ்வார்த்தை அம்பினுங் கடுகி அப்பிருதிவியின் உள்ளத்தில் தைக்கலாயிற்று. உடனே அவன் அரசவையை விட்டகன்றான். அவ்வளவில் ஈராயிரம் வீரர் பிருதிவியைத் தொடர்ந்து போயினர். அவர்கள் மற்றொரு நகரத்தை யடைந்தவுடனே, அங்கிருந்தும் ஐயாயிரம் குதிரைவீரர் அக் குமரனுக்குப் பக்கபலமாக வந்தார்கள். அப்பால் பிருதிவிராஜன் மாளவநாட்டில் புகுந்து, அதன் நகரொன்றைக் கொள்ளை யாடினன். அது கேட்டு அந்நாட்டு மன்னன் தன் படையுடன் வந்தான். இரவிலே ஓரிடத்தில் இரு பக்கத்துப் படைகளும் பாசறையில் தங்கியிருந்தன. நடுநிசியில் பிருதிவிராஜன் அம் மாளவனது பாசறையை யடைந்து, அவனைச் சிறைசெய்து விட்டான். அதுகேட்ட முகம்மதியப்படை பிருதிவிராஜனைத் துரத்திவந்தது. உடனே அவன் அவர்களை நோக்கி, "மன்னவனை மாய்க்க வேண்டுமென்று யான் வரவில்லை. சிறைசெய்து செல்லவே வந்துள்ளேன், என் தந்தையிடம் சென்று, அன்னவனைப் பணியச் செய்ததும் விட்டுவேன். ஆதலின் நீங்கள் கொதித்து வரவேண்டாம். அங்ஙனமின்றி நீங்கள் போர் தொடங்கின், உங்கள் அரசனது ஆவி போய்விடும். நீங்களும் மாண்டு மடியும்படி நேரும்," என்று சொல்லினன். மதி கலங்கிப்போன முகம்

மதியரும் அதற்கு மனமொப்பி யிருந்தனர். பின்னர் அம் மன்னவனுடன் பிருதிவி ராஜன் தன் தந்தையின் சமுகஞ் சென்று, பாதம் பணிந்து, "அரசே! மாளவ நாட்டின் பிரதிநிதியை இங்கு அழையுங்கள். என்னருகே நிற்பது யாரென அப்பிரதிநிதி பகர்வான்," என்று பணிவுடன் புகன்றனன். அதுகேட்ட ரவிமல்லன் என்ன சொல்வான்? பிருதிவி ராஜனைப் புகழ்வதைவிட வேறொன்றும் அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. மாளவனும் மனமகிழ்ந்து, பிருதிவியின் வீரத்தைப் போற்றினன். அப்பால், அம்மன்னவனைத் தக்க மரியாதையுடன் தந்தையும் தனயனும் வழி யனுப்பினர்.

ரவிமல்லனது மைந்தருக்குள் மாறுபாடு வளருவதற்கு ஒருவிதத்தில் சூரிய மல்லனே காரண புருஷன். அம்மைந்தர் பகைத்தெழுந்து மடிந்துபோயின், அரசுரிமை தனக்கே கிடைக்கு மென்பது அவனது ஆசையாகும். அவர்கள் மூவரிலே இளவரசான சங்கரசிம்மன் சென்ற விடம் புலப்படவில்லை. இளையவனோ நாடு கடத்தப்பட்டுப் போயினன். கடையவனோ காரிகையை நாடிக் காலமானான். அங்ஙன மிருந்த சமயத்திலே, மத்தியபதிக்கு இளவரசில்லாதிருந்தது. அது வரையில் சூரியமல்லனுக்கு அரசைப் பற்றிய சிந்தனை உதிக்கவில்லை. இளவரசாக யாரும் இல்லாமல் போனவுடனே, "பட்டத்துக்கு வருவார் நம்மையன்றி யாருமிலர். அரசிலொருபங்கு கிடைக்குமென அன்று சரணமாதும் சொல்லியுள்ளாள். ஆதலின், முயன்று பார்ப்போம்," என்று கருதினான் சூரியமல்லன். அதற்கான சூழ்ச்சிகள் பலவும் நடந்தேறின. அச்சதியில் அவனுக்குத் துணையாக நின்றவன் சாரங்கதேவன். அவ்விதம் இருவரும் சதியாலோசனை செய்து வருங்காலத்தில்தான், கோத்துவாரத்திலே பிருதிவிராஜன் புகழ் பரப்பிய செய்தி ராணுவுக்குத் தெரிய வந்தது. அப் பிருதிவியை ரவிமல்லன் விரும்பி

யழைத்துக்கொண்டதும், "சங்கரனை வெருட்டி யோட்டி விட்டோம். ஜபமல்லனும் நல்லவேளையாக மாண்டுபோயினன். எஞ்சியுள்ள சூரிய மல்லனையும் மாய்த்து விடவேண்டும்" என்று அவ்வாலிப வீரன் சிந்திக்கலானான். அவ்விதம் சூரியமல்லன் ஒருபுறமும், பிருதிவிராஜன் வேறொருபுறமும் சிந்தித்து நிற்கையில், ஒருவரது சூழ்ச்சியை மற்றவர் அறியலாயினர். எனவே, அவ்விருவருக்கும் பகை வளர்ந்து வைரம் பாய்ந்து விட்டது

அச்சமயத்தில் எவ்விதத்திலேனும் இந்துக்களின் அரசைவாட்ட வேண்டுமென்று விரும்பி நின்றவன் முஸாபர் எனப்படுவான். இவன் மாளவ நாட்டதிபதின். இவனது உதவி சூரிய மல்லனுக்குத் தட்டாது கிடைத்தது. உடனே அச்சூரியன் தனது துணைவருடன் படைகொண்டு சென்று, மத்தியபதியின் இரண்டு நகரங்களை வசஞ்செய்து கொண்டான். திடீரென்று போர் மூண்டதனால், ராணு ரவிமல்லன் பெரும்படை திரட்ட முடியவில்லை. எனினும் கிடைக்கக் கூடிய வீரருடன் விரைவில் களம் புகுந்தான். கம்பீரம் என்னும் நதிக்கரையிலே இருதிறத்து வீரருக்கும் யுத்தம் நடந்தது. பகைவன் பக்கம் பெருஞ் சேனையிருக்க, ராணுவின் பக்கத்திலோ ஒரு சிறிய படையே யிருந்தது. ஆனாலும் ரவிமல்லன் ஒரு சிறிதும் தளர்வடையவில்லை. தானும் வீரனுடன் வீரனாகக் கலந்து முன்னணியில் நின்று மொய்ம்புடன் சமர்முறுக்கினான். அதில் அவனுக்கு உடலெங்கும் இருபத்திரண்டு காயங்கள் உண்டாகி விட்டன. உதிரமோ ஆறுபோல் பெருகி யோடியது. அதன் பின்பு, போர் புரிய அவனால் ஆகவில்லை. அவன் களைத்துப்போய் ரணகளத்திலே வீழ்ந்து விட்டான். அதுகண்ட மத்திய பதி வீரரும் மனங்கலங்கி நிற்கலாயினர். அச்சமயத்திலே, ஓராயிரம் தேர்ந்த வீரருடன் தோன்றினான் நம் பிருதிவி

ராஜன். உடனே ராணுவுக்கும் வீரருக்கும் தைரியம் பிறந்தது. மைந்தனைக் கண்டதும், மன்னவன் தனது நோயை மறந்தனன். பின்னர் கடும்போர் மும்முரமாக நடக்கலாயிற்று. பிருதிவி ராஜன் சூரிய மல்லன்மீதே கண்ணுயிருந்து, அவனது காயமனைத்தும் காயப்படுத்தினுன். எனினும் சூரிய மல்லன் சோர்ந்தானில்லை. சரீர திடமும் மனவலியும் நிரம்பப் பெற்றவனுதலின், சமரை முன்னையிலும் மூர்க்கமாக நடத்தினுன் அச்சூரியன். இரு பக்கத்திலும் சிறந்த வீரபுருஷரிருவர் சினந்து நிற்கையில், ஒரு பக்கமாவது வெற்றிபெறவில்லை. கடைசியிலே இருவரும் களைத்துப் போயினர். பின்பே சண்டை சிறிது நிற்கலாயிற்று. என்ருலும் இருபக்கத்துப் படைகளும் ஒன்றையொன்று அடுத்து நின்று, பாசறையில் தங்கி யிருந்தன. அப்பால் நிகழ்ந்த செய்தி யாவரையும் மூக்கில் விரல் வைத்து வியக்கச் செய்யும்.

அந்நாள் பாரதப் போரிலே, பாண்டவர் ஒரு புறமும், கௌரவர் மற்றொரு புறமுமாக நின்று, பகலிலே ஒருவரையொருவர் வெட்டிக் குவித்து வந்தும், இரவிலே அனைவரும் ஒரேபந்தியில் வீற்றிருந்து உண்டி கொண்டனரென்று பலரும் கேட்டிருக்கலாம். அத்தகைய அருங்குணம் ராஜபுத்திரரிடம் உண்டென்பதை விளக்கிக்காட்ட நம் சூரிய மல்லனும் பிருதிவி ராஜனுமே தக்க சான்ருவர். சூரிய மல்லன், சாரங்க தேவன் முதலியோர் ஒரு பக்கமும், பிருதிவி ராஜன், ரவிமல்லன் ஆகிய இவர்கள் மறு பக்கமுமாகப் பாசறையில் தங்கி யிருந்தனர். அன்றிரவிலே பிருதிவி ராஜன் தான் காயப்படுத்திய சூரிய மல்லனைக் காணப் போயினன். அப்பொழுதுதான், சூரியன் தனது காயங்களுக்கு மருத்துவம் செய்துவிட்டு, அமளியிலே அசையாமல் படுத்துக் கிடந்தான். கை கால்களை அசைத்தாலும் காயங்

களின் கட்டு சிதறிப்போய், மிக்க நோயுண்டாகுமென்று வைத்தியன் விளம்பி யிருந்தான். ஆயினும், பிருதிவி ராஜனைக் கண்டவுடனே சூரிய மல்லன், "அப்பனே! வருக" என்றழைத்தனன் ஆர்வமுடன்; பின்பு அமளியை விட்டெழுந்து, அருகிலிருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டான். படுக்கையை விட்டெழுந்து கை கால்களை யசைத்ததனால், சில காயங்களின் கட்டுக்கள் குலைந்து போயின; மரண வேதனையும் உண்டாயிற்று. அதனை அச் சூரியன் சிறிதும் சட்டை செய்யவில்லை. சோதரனைக் கண்டதும், சூரியனது சோகமும் வேதனையும் பறந்துபோயின போலும்! பின் இருவரும் ஆர்வமுடன் பேசியிருந்தனர்.

பிருதிவி:—அண்ணா! புண்கள் எவ் வண்ணமுள? படுக்கையை விட்டெழுவதால் அவை மிக்க வேதனை யுண்டு பண்ணுமே.

சூரியன் :—சோதர! உன்னைக் கண்ட வளவில், என் காயங்கள் ஆறிவிட்டன; வேதனையும் பறந்து விட்டது.

பிருதிவி :—நல்லது. எப்போது யான் ராணாவாக முடிதரிப்பது? அப்பேறு எனக்குக் கிட்டுமோ? அது கிடக்கட்டும். உன்னைக் காணவேண்டுமென ஆவல் கொண்டு வந்தேன். இச்சமயம் எனக்குப் பசி யதிகம். ஏதேனும் சிற்றுண்டி தரின் நலமாயிருக்கும்.

உடனே அறுசுவையும் கலந்த உணவு ஆயத்தமாயிற்று. இருவரும் ஓரே தட்டில் அவ்வுண்டியை ஆசையுடன் புசித்தனர். பின்பு வழக்கம்போல் தாம்பூலமும் வந்து சேர்ந்தது. ஆகாரத்திலும் தாம்பூலத்திலும் விஷமூட்டிப் பகையை முடிப்ப துண்டாயினும், அவ்வஞ்சனை வழியைச் சூரியமல்லன் சிறிதும் சிந்திக்கவில்லை. பிருதிவிராஜனும் அச்சூரியன்மீது சந்தேகங் கொள்ளாது உண்டியும் தாம்பூலமும் உள்ளக் களிப்புடன் உட்கொண்டான்.

பிருதிவி:—என தருமைச் சூரிய! நாளையதினம் இருவரும் போரை ஒருவாறு தீர்த்து விடலாகாதோ? சடுதியில் தீர்ந்தால் நலமா யிருக்கும். என் கவலையும் அகலும்.

சூரியன்:—தம்பி! நல்லது. அங்ஙனமாயின் அதிகாலையி லேயே உனது வீரருடன் வருவாயாக. தம்பி! போய்வா.

அங்ஙனமே மறுதினம் இரு சேனைகளும் அதிகாலையி லேயே சந்தித்துச் சமர் தொடங்கின. சூரிய மல்லன், முன் தினத்திலே படுகாயமடைந்து படுக்கையில் கிடந்தும், மறு தினம் போருக்கு வராமலில்லை. ஆனால் அவன் முன்னணி யில் நின்று போர் புரியாமல், பின்னணியில் நின்று வீரரை உற்சாகப்படுத்தி வந்தான். அவன் பக்கம் முன்னணியில் நின்று சமரை நடத்தியவன் சாரங்கதேவன். அத்தினம் போரை ஒருவாறு முடித்துவிட வேண்டுமென வெண்ணியே இருபடைகளும் கை கலந்ததனால், போர் மிக உக்கிரமாக நடந்தது. அதன் கோரத்தை என்னென்று சொல்லுவது! வீரரின் வாள்கள் பலர்சிரங்களை வெட்டிவீழ்த்தின; வேல் கம்புகளோ பலருடைய மார்பகத்தைப் பிளந்தெறிந்தன; அம்புகளோ பலருடைய ஆவியைப் போக்கின; ஈட்டிகளோ பலருடைய குடர்களைப் பிடுங்கி வீசின. அதனால், இரு பக் கத்திலும் மிக்க உயிர்ச்சேதம் விளைந்தது. சாரங்க தேவ னுக்கு உடலெங்கும் முப்பத்தைந்து காயங்கள் பட்டன; பிரு திவி ராஜனுக்கும் காயம் படாமலில்லை; இவனுக்கு ஏழு இடங் களில் பெருங் காயம் உண்டாயிற்று. அத்தினம் போரிலே சிறிது கைமேலா யிருந்தவன் பிருதிவி ராஜனே. சூரியமல் லனே தானும் தனது உயிர் நண்பனும் பலத்த காயமுண்டு துணைவரிலும் பலரை யிழந்து விட்டதனால், பின் வாங்கிப் போயினன். அவ்விதம் பின்வாங்கிச் சென்று, சாதரம் என் னும் பிரதேசம் சேர்ந்ததும், அச்சூரியன் சும்மா விருக்க வில்லை. மீண்டும் அவன் போர்நடத்தப் படைதிரட்டினன்.

அதனை யறிந்த பிருதிவிராஜன் அவ்விடஞ் சென்று, அவனை மல் யுத்தத்திற்கு அழைத்தனன். முன்னாளிலே வீமனும் துரியோதனனும் ஒருவர்மீ தொருவர் கறுக் கொண்டு மல் யுத்தம் புரிந்ததுபோல், சூரியமல்லனும் பிரு திவிராஜனும் மற்போர் புரிந்தனர். அதில் ஒருவருக்காவது வெற்றி கிடைக்கவில்லை. அப்பொழுது, பிருதிவி ராஜன், சூரியமல்லனை நோக்கி, "யான் உயிருடன் இருக்கும் வரை யில், உனக்கு மத்தியபதியிலே ஊசி முனையளவும் பூமி கிடைக்காது," என்று சபதஞ் செய்து வீரம்பேசினன். அதற்குச் சூரியனோ, "தம்பீ! அப்படியா? உன்னுடலைப் புதைப்பதற்கு வேண்டியவளவு பூமிதான் உனக்கு நடுநாட் டில் கிடைக்கும். அதற்குமேல் சிறிதளவுகூட உனக்குக் கிட்டாது," என்று வைரங்கொண்டு விடை தந்தான்.

அப்பால், இருவரும் படைதிரட்டிப் போருக்கெழுந்து வரப் பிரிந்துபோயினர். அவ்வாறே சில நாட்களுக்கெல் லாம் அவ்விருவரது படையும் வேதநரம் என்னும் நகரில் சந்தித்தது. இந்த யுத்தத்தின் கடுமையும் கூறுந் தர மன்று. சுருங்கச் சொல்லின், சூரியமல்லன் தன் படை யின் நலத்தைக் கருதிப் பின்வாங்கிச் சென்று ஒரு வனத் தில் தங்கியிருந்தான். குதிரைகளும் வீரரும் மரத்தடி யிலே படுத்திருக்கையில், சூரியமல்லனும் சாரங்கதேவனும் உரையாடிக் கொண்டு தீயில் குளிர்காய்ந்து கொண்டிருந் தனர். அச்சமயம் இரவு பதினைந்து நாழிகையிருக்கும். திடீரென்று ஒரு பேரரவம் சூரியன் செவியில் விழுந்தது. அதனை உற்று நோக்கி உய்த்துணர்ந்ததும், பிருதிவி ராஜனே வருகின்றானென அவன் தனது நேசனுக்குக் கூறினன். அவ்விதம் அவன் விளம்பி வாய்மூடுமுன், பிருதிவியின் வீரர் அம்மரத்தடியில் குழுமிச் சிங்கநாதஞ் செய்தனர். உடனே சூரியமல்லனது வீரர்களும் கோபா

வேசத்துடன் துயில்நீங்கி யெழுந்தார்கள். இரவிலே ஒரு வர் முகம் ஒருவருக்குத் தெரியவில்லை. ஒரே குழப்பமுண் டாகிவிட்டது. ஒவ்வொருவரும் கைக்கு வந்தவாறு வாளை வீசினர். அதனால் இன்னான், இனியான் என்ற வேற்றுமை யில்லாது போயிற்று. வீரரின் சிரங்கள் தரையில் உருண் டோடின; குதிரைகளின் தலைகள் வெட்டுண்டு வீழ்ந் தன. அப்பொழுது, பிருதிவிராஜன் சூரியனையே கருத்தில் கொண்டு கத்தியை வீசினான். உடனே சாரங்க தேவன் தோன்றி, அவ்வாள் வீச்சைத் தடுத்திராமல் போயின், சூரிய மல்லனது தலையும் பூமியில் புரண்டுபோயிருக்கும். அந்தகாரத்தினால் எங்கும் குழப்பமே நிரம்பி யிருப்பதைக் கண்ட சூரியன், "அப்பா! பிருதிவி! இனி யாம் போரைச் சிறிது நிறுத்துவோமாக. யான் இறந்து படின், என் மைந்தர் போர்வீரராகவேனும் வேலையில் அமர்ந்து வாழ்ந்து வருவர்; காலமுங் கழிப்பர். நீ இறந்து விட்டாலோ, உலகம் என்னையே ஏசும். ரவிமல்லன் பெற்றெடுத்த மூன்று பிள் ளைகளில், மூத்தவன் மறைந்துபோயும் கடையவன் கொலை யுண்டும் இருக்க, இடையவனையும் சூரியன் மாய்த்துவிட் டானே! ரவிமல்லனுக்குப் பின் பட்டமேறப் பிள்ளை யில்லையே! ஈமக்கடன் புரியவும் ஒருவனாவது மிஞ்சவில் லையே! என்று பலரும் வருந்துவர். அதுவே இச்சமயம் என் சிந்தையை வாட்டுகின்றது," என்று கனிவுடன் கூறினன். உடனே இருவரும் வாளை உரையிலிட்டு, ஒரு வரை யொருவர் தழுவிக் கொண்டனர். அச்சமயம் பிருதிவி ராஜன், "என தருமைச் சோதர! யான் வருங்காலையில் உன் தோழனுடன் நீ உரையாடிக் கொண்டிருந்தனையே. அஃ தென்ன?" என்று வினவினான். அதற்கு "வெற்றி வீர! நாங் கள் உண்டபின், ஒன்றுக்கும் உதவாத விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசியிருந்தோம்," என்றான் சூரியமல்லன். பின்பு, அனை

வரும் அவ்வனத்திலே இரவை ஒருவாறு கழித்தனர். பொழுது புலர்ந்ததும், பிருதிவிராஜன் காளிபூஜை செய்ய விரும்பி, சூரியமல்லனையும் அதற்கு வரும்வண்ணம் அழைத்தான் அன்புகாட்டி; அச் சூரியனுக்கோ நோயின்வேதனை மிகவும் அதிகமாயிருந்தது. அமளியை விட்டசையவும் அவனால் இயலவில்லை. அதனால், அவன் தன் தோழன் சாரங்கதேவனைத் தனது சார்பாகப் பிரசாதம் பெற்றுவர அனுப்பினான்.

பிருதிவி ராஜனும் கிரமப்படி காளிபூஜை புரிந்தான். சாக்த முறைப்படி முதலில் ஓர் எருமை பலியிடப்பட்டது. பின்னர் ஓர் ஆட்டைப் பலிகொடுக்க, அவன் தனது வாளை வீசினான். அவ்வீச்சோ சாரங்கதேவனைக் குறிக்கொண்டு வேகமாக வந்தது. அவ்வஞ்சனையை யறிந்த சாரங்கனும் தனது உடைவாளை யுருவிநிற்கவே, இருவரும் நெடுநேரம் சளைக்காமல் வாட்போர் புரிந்தனர். ஒருவராவது உயிரை ஒரு பொருட்டாகக் கருதவில்லை. மூர்க்கமும் பிடிவாதமுங் காட்டிப் போர் புரிந்து வருகையில், சாரங்கதேவனது சிரமும் காளிக்குப் பலியாயிற்று.

உடனே அப் பிருதிவிராஜன் விரைந்துசென்று, சூரியமல்லனது பாசறையில் புகுந்து, அதனைக் கொள்ளையாடினன். தனது உயிர்த்தோழனைப் பறிகொடுத்த வருத்தம் ஒரு புறமும், தாங்கமுடியாத புண்ணின் வேதனை மற்றொரு புறமும், பிருதிவியிழைத்த கொடிய வஞ்சனை வேறொரு புறமும், வாட்டி நிற்கவே, சூரியமல்லனுக்கு ஒன்றுந் தோன்றவில்லை. எதிர்பாராத வண்ணம் பிருதிவிராஜன் வந்து தாக்கியதனால், அச் சூரியனது வீரரும் திகிலடைந்து விட்டனர். அதனால் மிகவும் விரைவாக அப் பிருதிவி ராஜன் வாகை சூடினான். சூரியமல்லனோ முதுகுகாட்டி யோடலானான். ஓடவே, வேதம் என்னும் நகரம் பிருதிவி

யின் வசமாயிற்று. சாதரம் என்னும் பிரதேசத்தையும் அவனடையும் வண்ணம் விட்டுவிட நம் சூரியனுக்கு மனம் வரவில்லை. ஆதலால் அதனை அந்தணருக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்தனன். நான்மறையாளருக்குக் கொடுத்த நிலத்தையும் சரி, கிடைத்த சொத்தையும் சரி, வசஞ் செய்துகொள்ள ராஜபுத்திரரில் ஒருவருக்கும் மனமிராது. பண்டைக்காலத்திலே மாந்தாதா என்னும் மன்னவன் வேதியருக்குப் பதினைந்து ஆயிரம் ஏக்கர் பூமிகளை வழங்கிப் போனான். அப்பால் பல வருஷ காலஞ் சென்றதும், அப்பூமிக்குரியோர் இல்லாது போயினர். அங்ஙனம் இல்லாது போயினும், அவற்றை வசஞ்செய்து கொள்ள மத்தியபதி மன்னவன் மனமொப்பவில்லை; பிறரும் உழுது பயிரிட ஒருப்படவில்லை. ஆதலால் அப்பூமிகள் நெடுங்காலம் தரிசாகவே கிடக்கலாயின. பரமனது சொத்தையும், பூசுரரின் சொத்தையும் கைப்பற்றிக் கொள்ளுதல் கொடும்பாவமென ராஜபுத்திரர் அஞ்சுவர். ஆனது பற்றியே சாதரம் என்னும் பிரதேசத்தை வசஞ் செய்துகொள்ள அப்பிருதிவி ராஜனுக்கு மனந் துணியவில்லை.

சூரியனுக்கு வசமான இரண்டு பிரதேசங்களிலே, ஒன்று பிருதிவிராஜனிடம் சென்றுவிட்டது; மற்றொன்றோ மறையவரின் மானியமாகி விட்டது. எனவே, எவ்விடத்தில் தங்கி வாழ்வதென்று சிந்தித்துக் கொண்டே அச் சூரியமல்லன் வழி நடந்தான். அன்று சரணமங்கை சொல்லிய ஆரூடமும் பலிக்காது போமோ என்றும் அவன் கருதலானான். அச் சமயம் ஓநாயொன்று ஆட்டுக் குட்டியை இழுத்துச்செல்ல முயன்றது. ஆனால் தாயாடு தன் குட்டியை விட்டுவிட விரும்பவில்லை. ஆதலின், அவ்வாடு ஓநாயுடன் போர்புரியத் தொடங்கியது. அதனை நற்சகுனமெனக் கருதிய சூரியன் அவ்விடத்திலேயே ஓர் அழகிய அரண்மனையும் பலமான கோட்டையுங் கட்டினான்; பின்னர் அவ்விடத்தைச் சுற்றி

யிருந்த ஆயிரம் கிராமங்களையும் தனது வசஞ்செய்து கொண்டான்; முன்னம் அச் சாரணமங்கை மொழிந்த வண்ணம், அரசு கிடைக்காமல் போயினும், அரசில் ஒருசிறுபங்கு அவனுக்குக் கிடைத்தது. பிற்காலத்தில் அத் தலமே பிரதாபகிரி என வழங்கலாயிற்று. சூரிய மல்லனுடைய சரித்திரம் இம்மட்டில் நிற்க, இனி பிருதிவிராஜனது கதையை முடிப்போம்.

சூரியமல்லனை ஒருவாறு ஓட்டியபின், சங்கரசிம்மன் மீது பிருதிவியின் கவனஞ்சென்றது. சங்கரன் உயிருடனிருப்பின், அவனையும் தொலைத்துவிட வேண்டுமென்பதே பிருதிவியின் விருப்பம். அதற்காக அப் பிருதிவிராஜன் ஒற்றரை ஏவி, நாடெங்கும் உசாவிவரச் செய்தான். அவர்களும் அங்ஙனமே சென்று ஆராய்ந்து பார்த்தனர். அப்பொழுது, ஸ்ரீநகரத்திலே சங்கரன் தங்கியிருப்பதாகப் புலப்பட்டது. உடனே பிருதிவிராஜன், "ஸ்ரீநகரத்தலைவ! உனதரண்மனையில் சங்கரசிம்மன் சரண் புகுந்திருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. இக்கடிதங் கண்டதும், அவனை உன் மாளிகையிலிருந்து அகற்றிவிட வேண்டும். இல்லையேல், உனது நாட்டையும் இழப்பாய்; ஆவியையும் பறிகொடுப்பாய். இதுவே, வீரசிங்கமான பிருதிவிராஜன் விடுக்கும் நிருபம்," என்று வரைந்து, போர்வீரன் வசம் அதனை விரைந்தனுப்பினன். அக் கடிதங்கண்ட கூர்மசந்தன் சிறிதும் கலங்கவில்லை. அரசு கிடைக்குமென்ற அவாவினால் முன்னம் மகளைத் தந்திருக்க, இப்போது அடைக்கலமும் அளித்து நின்றான். உயிரும் நாடும் ஒருங்கே போயினும், அடைக்கலமாயுள்ளவனை ஆபத்துக்காலத்தில் கைவிட்டுவிட ஸ்ரீநகரத்தான் மனமொப்பவில்லை; "வீரமுளதேல் வந்து பார்க்லாம். சங்கரனைக் கைவிடமுடியாது" என்று பதில் கொடுத்தான் பிருதிவிராஜனுக்கு; ஸ்ரீநகரத் தலைவனான அக்கூர்ம

சந்தன் சுத்தவீரன் ; மேலும், அக்கினி குலத்தைச்சேர்ந்த அதிசூரன். ஆதலால், அத்தகையோனைப் போரில் எதிர்த்து நிற்க, அப் பிருதிவிராஜன் விரும்பவில்லை. வஞ்சனை புரிந்து மாய்க்கலாமெனவே அவன் காலங் கருதியிருந்தான்.

ரவிமல்லன் தனது புத்திரிகளில் ஒருத்தியை அற்புத நாட்டரசனுக்கு மணம் புரிவித்தானென முன்பே சொல்லியுள்ளோம். அந்நாட்டரசன் பெயர் பிரபு ராவ். அவன் மகாவீரன் ; புத்திமானுமாவான். ஆனால் அபினிமயக்கம் அவனை அடிமை கொண்டு விட்டது. பண்டை வினையின் பயன் போலும்! அளவுக்கு மிஞ்சினால், அமுதமும் விஷமாகும். அளவுமீறி அபினி யுண்டால், அதுமிக்க அனர்த்தம் விளைக்குமன்றோ? மொந்தை மொந்தையாக மதுபானம் பண்ணுவோன் அறிவழிந்து மதிமயங்கி அல்லல் படுவது போலவே, பிரபு ராவும் அல்லல் படலாயினன். கஞ்சா குடித்த வுடனே அவனுக்கு மூளை கலங்கிவிடும்; மானமும் அபிமானமும் பறந்துபோம்! அருமை மனைவி யென்பதும் தெரியாது போகும். ஆதலின், அவன் அவளை ஏசுவான், அடிப்பான், உதைப்பான் ; கத்தியால் குத்தக் கருதுவான் பஞ்சணையில் படுக்க விடான் ; வெறுந்தரையில் பத்துறங்கும் வண்ணம் பலவந்தஞ் செய்வான். அங்ஙன மிருந்தும், அப் பெண்ணோ தன் விதியை நினைந்து வருந்தி வெகு நாள் பொறுமை பூண்டிருந்தாள். முடிவிலே, அப்புருஷனுடன் வாழ்வதைவிடுத்துப் பிறந்தவீடுசென்று, அவனை வெறுத்து விடக் கருதினள். அது முதல் அவளுக்கு நாதனகத்திருத்தல் தீயின்மேலிருத்தல்போ லாயிற்று. ஒருதினம் அவள் ஆற்றொணாத் துயரங்கொண்டு, "இனி யான் ஒரு கணமும் கணவனகத்தில் தங்கியிருக்க முடியாது. கஞ்சாக்குடியனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டுக் காலமெல்லாம் கஷ்டப்படுவதா? ராணாவின் மகளாகிய யான் அடியும் குத்தும், உதையும்

வதையுமா படவேண்டும்? சடுதியில் வந்து என்னை அழைத்துச் செல்லாமல் போயின், எனதாவி போய்விடும். அப்பால் பிரேதத்தைத் தான் பார்க்கலாம்!'' என்று தனது சகோதரன் பிருதிவி ராஜனுக்கு நிருபம் வரைந்தனுப்பினள்

அதனை நோக்கியவுடனே சங்கரனை மாய்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் அச்சமயம் அவனை விட்டகன்றது; முதலில் பிரபுராவைத் தொலைத்துவிட வேண்டுமென்றே ஆத்திரம் பிறந்தது. உடனே, பிருதிவி அற்புத நகரின் அரண்மனைக்குப் பயணமானான். அந்நகர் சேர்ந்த நேரம் நடுநிசியாகும். ஆயினும், அப்பொழுதே பிரபுராவின் படுக்கையறையில் புகுந்து, அவனது மார்பகத்தே ஏறியமர்ந்து, ஈட்டியை உருவி நெஞ்சத்தின் நேராக நீட்டினான். அவ்வளவில் துயிலுணர்ந்த அற்புதத்தான் யாது செய்வான்? கையும் காலும் நடுங்க அவன் கதறியழுதான். பிருதிவி ராஜனோ பாபுராவின் புலம்பலைப் பொருட்படுத்தவில்லை; அவனைக் கொலை புரிந்து விடவே முனைந்து நின்றான். அச்சமயம், பாபுராவின்மனைவிக்கோ மனமிளகிவிட்டது. ஆதலின் அவள் தன் மணாளனை மன்னித்துவிடும் வண்ணம், தனது சோதரனை வேண்டிக்கொண்டனள். அதுகேட்ட அப் பிருதிவிராஜன் தனது தமக்கையை நோக்கி, "நங்காய்! உனது வேண்டுகோளுக்கு இணங்கியே இப்பாதகனை மன்னித்தல் வேண்டும். ஆனால், இவன் தானிழைத்த பிழையை மதித்து, உன்னை யடிபணிவனா? அங்ஙனமாயின், அதுவே மரணத்திற்கு மாறான தண்டனையாகும்,'' என்று கொதித்தனன். திக்கற்ற பாபுராவோ அவ்விதமே தன் மனைவியின் பாதரட்சையைச் சிரத்தின்மீது தாங்கிநின்று, உயிர்ப் பிச்சை பெற்றான். அப்பால் பிருதிவி ராஜன் அவ்விடமே ஐந்து நாள் தங்கியிருந்தனன். அப்பொழுது, அம்மூவரும் மன வேற்றுமையின்றிப் பழம்பகையை மறந்தவர்போல் வாழ்ந்து

வந்தனர். பின்னர் பிருதிவி ராஜனுக்குச் சங்கரனுடைய ஞாபகம் வந்துவிட்டது. உடனே அங்கிருந்து அவ்விருவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டான். நாவுக்கினிய நல்லுண்டி செய்வதில் பாபுராவ் பெரிதும் வல்லவன். அத்தகைய சிற்றுண்டிகளை அவன் பகைமுடிந்ததின் பயனாக பிருதிவி ராஜனுக்கு வழங்கினான்.

அற்புத நாட்டிலிருந்து புறப்பட்டு வந்த பிருதிவி ராஜன் கும்பமேரு நகரைக் குறுகியதும், அவனுக்குப் பசியதிகரித்தது. ஆதலின், ஆங்கிருந்த நீரோடை யொன்றில் அவன் தங்கி, அச்சிற்றுண்டியை ஆர்வமுடன் புசிக்கலானான். அவ்வளவிலே, அவ் வுண்டியிலிருந்த விஷம் அவன் தலைக்கேறிவிட்டது. இனி நெடுநேரம் தனதுயிர் தரியாதெனவும் அவனுக்குத் தோன்றியது. உடனே, அவன் "என்கண்ணே! பெண்கள் நாயகமே! எனதாயுள் இன்றோடு முடிந்துவிடப் போகின்றது. கடைசி முறையாக உன்னைக்கண்டு விடைபெற்று வேறுலகம்போக விரும்பி நிற்கின்றேன்," என்று தனது தேவி தாரைக்குத் தூதுவிடுத்தான். அதனை யறிந்த தாராபாய் தாங்கொணாத் துயர்கொண்டு, நாதனைக் காண வெகு வேகமாக வந்தாள். கும்பமேரு வென்னும் குன்றிலிருந்து அந்நீரோடைக்கு ஆறுமைல் தூரமே உண்டு. வாயு வேகமாக ஓடக்கூடிய பரியின்மீதேறி விரைந்துவந்தும், தன் புருஷனை அவள் உயிருடன் பார்க்க முடியவில்லை. அதற்குள் அவனுடைய ஆவி போய்விட்டது. சவத்தை நோக்கியவுடனே, அவளுக்கு ஒன்றுந் தோன்றவில்லை. பல சொல்லிப் பயனென்ன? அவள் தனது கணவனுடலைத் தாங்கிக்கொண்டு, தானும் தீயில்குளித்து ஆவியைத் துறந்தனள். வெற்றி வீரனும் வீரமாதும் அங்ஙனம் மண்ணுலகைத் துறந்து விண்ணுலகம் போயினர். இளமையிலேயே பல பராக்கிரமச் செயல்கள் புரிந்து, எங்கும் வெற்றிமாலையே

பெற்று, போனவிடமெல்லாம் புகழ்பரப்பிய பிருதிவிராஜன் அற்ப ஆயுளுடன் முடிந்தனன். அச்சமயம் பிருதிவிராஜன் மாளாது இன்னும் சிறிது காலம் ஆவிகொண்டு வாழ்ந்திருப்பின், இந்தியாவின் சரித்திரம் வேறுவிதமாக முடிந்திருக்கும். மரிக்குந் தருவாயிலே அவனுக்கு வயது இருபத்தியேழுதான்.

பெரும் பெயரும் புகழும் படைத்த பிருதிவிராஜன் மாண்டு போனதே ராணா ரவிமல்லனுக்கு ஆறாநோயாக முடிந்தது. மூன்று மைந்தரில், அரியணையேற ஒருவருமில்லையே யென அவன் பெரிதும் புலம்பி நின்றனன். அத்துயரமே அவனது முடிவுக்குக் காரணமாயிற்றென்னலாம். ஏனெனில் அதற்கப்பால் அவன் நெடுநாள் உயிருடனிருக்கவில்லை. 1509-ம் வருஷத்திலே அவன் பரகதியடைந்தனன்.

ராணு சங்கரசிம்மன் 1509—1530. கி. பி.

சங்கர சிம்மன் 1509-ம் வருஷம் ராணுவாக அரியணை ஏறினன். இளமையிலே அவனுக்கு நேர்ந்த கதியைக் குறித்து முந்திய கதையில் கூறி யுள்ளோம். தனது மாமன் மாளிகையிலேயே வெகுநாள் அவன் தங்கி யிருந்தனன். தம்பியும் தந்தையும் ஆவி நீங்கிய பின்பு, பட்டத்துக்குப் போட்டியில்லையென நன்கு புலப்பட்ட பின்னரே, சங்கரசிம்மன் உலகமறிய வெளிப்பட்டான். மத்தியபதி வாசிகளும் அவனை அன்புடன் வரவேற்று, அரியணையில் அமர்த்தி, முடியும் சூட்டினர். மனிதருக்கு வாழ்வு சிலகாலம், தாழ்வு சில காலம் என்பதற்குச் சங்கரனே தக்க சான்றுவன். ஒருவனுக்குத் தீமை வந்தடைவதும், நன்மைதான் சேருவதும், பழவினையின் விளைவே யாகும்.

சங்கரசிம்மன் சிம்மாசனம் ஏறியதும், தனது நன்றியறிவை நாடறியச் செய்தனன். அவன் காலங்கழிக்கக் கலங்கி நின்ற காலத்திலே, அவனைக் காத்துவந்தவன் கூர்ம சந்தனே. அப்பால், அக்கூர்மன் தனது குமாரியையுங் கொடுத்து ஆதரித்தான்; சங்கரனைக் கைவிடாமற் போயின் காலகதியடைய நேருமென்று பிருதிவிராஜன் பயங் காட்டிய காலத்தும் பன்மடங்கு பரிவுடன் போற்றி வந்தான். அத்தகைய நன்றியை யாவர்தான் மறக்கமுடியும்? சங்கர சிம்மன் மறப்பனே? அரியணையில் அமர்ந்தவுடனே, அக்கூர்மனது குமாரன் ஜகமல்லனுக்கு அஜமேரு என்னும் நகரை யளித்து, ராவ் என்ற பட்டப்பெயரையும் சங்கர சிம்மன் வழங்கினன்.

புத்திரர் தமக்குள்ளே மாறுபட்டுக் கிடந்ததால், நாடு நலங்குன்றி யிருந்ததை ரவிமல்லன் ஒருவாறு சீர்படுத்தினன். ஆயினும் அதனை முற்றிலும் திருத்தியவன் சங்

கரனே. சிம்மாசன மேறிய சிறிது காலத்திற்குள், அங்ஙனம் சங்கரன் சீர்செய்ததுகண்டு குடிகள் அனைவரும் அவனைப் புகழ்ந்தனர். அதற்குமுன்பே டில்லியரசு சின்னா பின்னமாகிப் போனதை முன் ஓரிடத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளோம். சித்தூரைச் சுற்றி நான்கு பக்கத்திலும் மாளவம், கூர்ஜ்ஜரம், விஜயபுரம் எனப் பல முகம்மதிய நாடுகள் தோன்றியிருந்தன. அவ்விதம் எங்குப் பார்த்தாலும் முகம்மதியநாடுகள் நிரம்பிக்கிடந்தும், அவற்றிலெதையும் மத்தியபதி அரசர்கள் பொருட்படுத்தாது வீர சிங்கங்களாக விளங்கி வந்தார்கள். அவ்வுயரிய நிலை கெடாதவண்ணம் காக்குங் கடனைச் சங்கரனும் செவ்வனே நிறைவேற்றி வந்தான். ஆனால் டில்லி, மாளவம் கூர்ஜ்ஜரம் ஆகிய நாட்டரசர் சங்கரசிம்மனது போராற்றலை நன்குணரவில்லை. அவர்கள் படைகொண்டுவந்து, பெரும் போர் புரிந்தனரேனும் புறங்காட்டிப் போனார்களேயல்லாமல், வெற்றிபெறவில்லை.

மாளவ நாட்டிலே கடைசியாக அரசு செலுத்தியவன் பெயர் முகம்மது. அவன் 1510-ம் வருஷத்திலிருந்து இருபது வருஷகாலம் சுல்தானாக இருந்து வந்தான். அச்சமயத்திலே அவனுக்கு முதன் மந்திரியாக விளங்கியவன் மதன ராய் என்பவன். இவனுடைய பேருதவியினாலேயே முகம்மதுக்கு அரசுகிடைத்தது. ஆதலின், மதனராயினிடம் அரசன் பேரன்பு காட்டிவந்தான். அதுபற்றி மதனனிடம் முகம்மதிய அதிகாரிகளுக்கும் பிரபுக்களுக்கும் அசூயை வளர்ந்து வரலாயிற்று. அது காரணமாக, அம்மதனனை எவ்விதத்திலேனும் மாய்த்துவிடவேண்டுமெனவும் அவர்கள் சதிசெய்து வந்தார்கள்; சுல்தானுக்கும் மதனனுக்குமிடையே பகையை மூட்டிவிடவும் முயன்று பார்த்தார்கள். ஆனால் அவர்களது முயற்சி ஒன்றேனும் பலிக்கவில்லை. மதனனும் பழிவாங்குவது போல், அந்த அதிகாரிகளையும் பிரபுக்

களையும் சபையிலிருந்து அகற்றிவைத்தான்; அவர்களுக்குப் பதிலாகத் தனது இனத்தினரான ராஜபுத்திரரையே அமர்த்தினன். அதனல், முகம்மதியருக்கு மிக்க கோபம் உண்டாகிவிட்டது. என்ருலும், மதனனை எதிர்த்துக் கொல்ல அவர்களால் ஆகவில்லை. ஆதலின், "மாளவத்திலே எங்கும் இந்துக்களே நிரம்பி விட்டார்கள்; மசூதிகளை இடித்துத் தள்ளி முகம்மதியரையும் வதைக்கிருர்கள்; சுல்தானே, மதனன் மொழிந்த வண்ணமே நடந்து வருகின்ருன்; நம் மதத்துக்கு ஆபத்து வந்துவிட்டது. விரைவில்வந்து அம்மதனனை மாய்க்காவிட்டால், அவன் தனது பிள்ளையையே பட்டத்தில் அமர்த்தி விடுவான். அங்ஙனமாயின், முகம்மதியரும் முகம்மதிய மதமும் மறைந்துபோக நேரும். ஆதலால் சடுதியில் சேனையுடன்வரின், மதனனையும் சுல்தானையும் தொலைத்து, நமது மார்க்கத்தைக் காக்கலாம்," என்று அவர்கள் டில்லி சுல்தானுக்குச் சொல்லியனுப்பினர். அவ்விதம் அவர்கள் சதிசெய்ததற்கு முதற்காரணம், மதனனை மாய்க்க வேண்டுமென்பதே. அதற்கடுத்த படியாக, முகம்மதின் சோதரனுன சாகிப்கான் என்பானைப் பட்டத்தில் அமர்த்த வேண்டுமெனவும் அவர்களுக்கு ஆசையிருந்தது.

அச்சமயம் டில்லி சுல்தானுக இருந்தவன் பெயர் சிக்கந்தர் லோடி. மார்க்கத்துக்குப் பங்கம் என்று செவியில் பட்டவுடனே, அவன் பன்னிரண்டு ஆயிரம் வீரரை யனுப்பினுன். அதே சமயத்தில் அவர்களுடைய சூழ்ச்சியிலே கூர்ஜ்ஜர அரசன் முஸாபரும் கலந்துகொண்டனன். இரு பெருஞ் சேனை சமர்புரிய வந்தும், மதனராயோ சிறிதும் மனஞ் சோரவில்லை. தனது தோள்வலியால், கூர்ஜ்ஜர சேனையை முதுகுகாட்டி யோடும்வண்ணம் முறியடித்து விட்டான்; பின்பு, அச்சதிகாரருக்கும் டில்லிப் படையின் தலைவனுக்கும் பகையை மூட்டிவைத்தான். அதனல், சுல்தா

னது சேனையோ வந்தவழியே போய்விட்டது. அதுகண்ட கலகக்காரர் மதனனிடம் சரண் புகுந்தனர். அப்பொழுது முகம்மதுக்கு மதனன்மீதிருந்த பேரன்பு இன்னும் பெருகி வளரலாயிற்று. எனினும் முகம்மதியரின் சதி நின்றபாடில்லை. கரைக்கக் கரைக்கக் கல்லுங் கரையுமென்றால், இளகிய மனது எம்மாத்திரம்? முடிவிலே முகம்மதின் மனம் மாறுபட்டு விட்டது. உடனே அவன் தனது சேனையிலிருந்த நாற்ப தாயிரம் ராஜபுத்திர வீரரைத் திடீரென வேலையைவிட்டுத் தள்ளினான். ராஜபுத்திர வீரருக்கோ கோபம் பொங்கிவிட் டது. அவ்வீரர் மதனனை யடைந்து, "இந்த அவமா னத்தை இனி யாங்கள் தாங்க மாட்டோம். பட்டாணிய ருக்கு நாம் எத்தனை காலம் கட்டுப்பட்டுக் கிடப்பது? உன் மைந்தனை ஒரு நொடியிலே அரியணையில் அமர்த்துவோம். இதற்குச் சம்மதி தரவேண்டும்," என்று வேண்டி நின்ற னர். ராஜபுத்திர வீரர் சினங்கொண்டு மனங் கொதிப்பரா யின், அதனைத் தாங்குதல் யாருக்கு மரிது. அதுகண்ட முகம்மது மனங்கலங்கி, அறிவழிந்து தேம்பலானான். மத னனும் மனமிளகி அவ்வீரரை ஒருவாறு சாந்தப்படுத்தினன்.

பின்பு, அம்முகம்மதியரின் சூழ்ச்சி காரணமாக மீண்டும் முகம்மது அவ்வீரரின் மனத்தைப் புண்படுத்தத் தொடங்கி விட்டான். மதனனையே கொன்றுபோட அவன் துணிந்தா னென்றால், நாம் அதிகஞ் சொல்லத் தேவையில்லை. தனது மதிவன்மையால் மதனன் அப் படுகொலையிலிருந்து தப்பிப் படுகாயத்துடன் திரும்பினன். பின்னர் அம் முகம்மது, கூர்ஜ்ஜர நாட்டதிபன் முஸாபருடன் கூடி, ராஜபுத்திரரில் பலரைக் கொன்று குவித்தான். அப்பொழுது உயிரிழந்த ராஜபுத்திரருக்குக் கணக்கில்லை. உடனே மதனன் சித்தூ ருக்கு ஓடிவந்து, ராணா சங்கரனது உதவியை நாடினன். தன் குலத்தினரில் பலர், முகம்மதியரின் கோபவெறிக்கு

ஆளாகி ஆருயிர் நீங்கியதைக் கேட்டவுடனே, சங்கரசிம்ம னுக்கு அச்சங்கர மூர்த்தியைப்போல் கோபம் வந்துவிட்டது. உடனே சித்தூர் சேனையும் போருக்குப் புறப்படவே, இருதிறத்துப் படைகளும் மதவெறியும் வைரமுங்கொண்டு போர் புரிந்தன. ஒருமுறை அல்லது இரண்டு முறை போர் நடந்ததென்பதில்லை. ஓயாமல் பதினெட்டு முறை சண்டை நடந்து வந்தது. அதில் ஆவி நீங்கிய முகம்மதியரைக் கணக்கிட்டுரைக்க முடியாது. ராஜபுத்திரரில் சிலரே உயிர் துறந்தவர்கள். முகம்மதென்பான் மகா வீரத்துடன் போர் புரிந்தானாயினும், கடைசியில் சங்கர சிம்மனிடம் சிறைப்பட்டான். அவ் வெற்றியை யுணர்ந்த இதர முகம்மதிய மன்னவர் நடுக்கங்கொண்டு அடங்கிக் கிடந்தனர்.

சிறைப்பட்ட முகம்மதை ராணு சங்கர சிம்மன் மிக்க மரியாதையாகவே நடத்தி வந்தனன்; அவனது காயங்களை யெல்லாம் தக்க மருத்துவரைக் கொண்டு ஆற்றுவித்தான். பின்னரே அம் முகம்மதுக்கு அறிவு வந்தது. உடனே அவன் தனது விடுதலையைக் குறித்து வேண்டி நின்றனன். பெருந்தன்மைக்கு ஓர் உறைவிடமான சங்கர சிம்மன் தனது வீரர் ஆயிரவருடன் அவனை மாளவ நாட்டுக்கனுப்பி முடியும் சூட்டு வித்தான் என்பதைக் குறிப்பிடவேண்டும். பகைவனேனும் படைமுகத்தும் பெருந்தன்மை காட்டுதலே ராஜபுத்திரரின் குண விசேஷம். மகாராணு கும்பன் அங்ஙனம் பெருந்தன்மை காட்டியிருப்பதையும் அக் கும்ப நாமனது சரிதையில் முன்னம் கூறியுள்ளோம்.

முகம்மது சிறைப்பட்ட செய்தி டில்லி சுல்தானுக்குத் தெரியலாயிற்று. உடனே அச்சுல்தான் கொண்டகோபம் கூறுந்தரமன்று. அல்லாவுதீன் காலத்திலிருந்தே டில்லி சுல்தான்களுக்குப் பரம்பரையாக மத்தியபதிமீது வைரமிருந்து வந்தது. அதனால் சுல்தான் தனது சேனைகொண்டு வந்து,

சங்கரனைப் போருக் கழைத்தான்; தானே சேனுபதி யாக முன்னின்று கடுஞ்சமர் செய்தான். ஆயினும் அவன் தோற்றோடிப் போயினனேயன்றி வெற்றிபெற முடியவில்லை. தனது முயற்சி சிதறிப்போன காலத்தும், அவன் சிந்தையி லிருந்த கோபம்மட்டும் அடங்கவில்லை. அவன் சங்கரனு டன் சமர்செய்ய மீண்டும் தண்டு கொண்டு வந்தான். அப் பொழுது, டில்லி வீரர் மத்தியபதி வீரரின் கையில் சிக்கிப் படாதபாடு பட்டனர். டில்லி ராஜவமிசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனும் ராஜபுத்திரரிடம் சிறைப்பட்டான். அதன் பின்பு தான் டில்லி சுல்தானுக்குச் சினமில்லாது போயிற்று.

மேலே கண்ட வண்ணம், பல முகம்மதிய வரசுகளை முறியடித்து, ராணு சங்கர சிம்மன் வாகை சூடியது கேட்ட ராஜபுதன அரசர் அனைவரும், அவனை முன்னையிலும் பன் மடங்கு போற்றிவரத் தலைப்பட்டனர்; வட இந்தியாவிலே எல்லா நாடுகளுக்கும் சித்தூரே திலகமாக விளங்கும் பெருமை பெற்றது. ஜோதிபுரி, ஜெயபுரி, பூண்டி, ஆகிய பேரரசுகளும் சங்கரனுக்குக் காணிக்கை செலுத்திவந்தன. சிற்றரசுகளான குவாலியர், அஜமேரு, சிகரம், ரவிசேனம், கல்பம், சாந்தரம், ராமபுரம், அற்புதம் முதலியனவும் அச் சங்கரனையே சக்கரவர்த்தியென மதித்துவந்தன. அரச ரென்னும் பட்டம்பெற்ற எழுவரும், அவர்களுக்கு அடுத்த படியான அதிபர்கள் ஒன்பதின்மரும், குறுநில்ல மன்னர் களான நூற்று நால்வரும் சங்கர சிம்மனது பரிவாரமாயினர். அவன் காலத்தில்தான், மத்தியபதி மகா உன்னதபதவி யடைந்தது. அந் நடுநாட்டினை எதிர்க்கத்தகுந்த ஆற்றல் படைத்த அரசொன்றுகூட அக்காலத்தில் இருக்கவில்லை. துருக்கி ஸ்தானத்திலிருந்து வந்த, பேபர் என்பான் பாரத பூமியில் தோன்றியிராமல் போயின், சங்கரசிம் மனே இந்துஸ்தானத்தின் சக்கரவர்த்தியாக முடிதரித்திருப்

பான். இவ்வளவு ஆண்மையும் ஆற்றலும் வாய்ந்த சங்கர சிம்மன் முன்னம் தன் தம்பியைக்கண்டு மறைந்து வாழ்ந்து வந்ததேன்? புஜபல பராக்கிரமத்தால் போருக்கெழும்பி வந்து, பிருதிவியை முடித்திருக்கக்கூடாதோ? என்று சிலர் சிந்திக்கலாம். அவ்விதம் சிந்திப்பதும் இயற்கையே. பொதுவாகச்சொல்லின், ராஜபுத்திரர் சோதிடத்தையும் சகுனத்தையும்பெரிதும் நம்பியிருப்பபோ ராவர். இக்காலத்திலுள்ள சிலர் அவர்களை மூடபக்தியும் மூட நம்பிக்கையும் நிரம்பிய சிகாமணிகள் என்று கூசாமல் கூறக்கூடும். இது எங்ஙனமாயினும், சங்கரசிம்மனோ அவ்விரண்டிலும் மிக்க நம்பிக்கை கொண்டவன். மணிமந்திர ஔஷதம், தெய்வ கிருபை, குருவருள், ஞானந்தருமுறை, யந்திரசாதனம், முதலியவற்றை மெய்யென மதிப்பின், அவை மெய்யாகவே முடியும்; பொய்யெனப் புகலின், பொய்யாகவே போம். அவ்வாறே "சரணமாதின் ஆரூடம் பலிக்கும்: நமக்கு அரசும் கிடைக்கும்"; என்று கருதியே சங்கரன் வாளாவிருந்திருக்க வேண்டும். அல்லது சோதரனுடன் சண்டைக்குப் புறப்பட்டால், நாடு நலங்குன்றி, வீணே குடிமக்களும் கலங்கி யழிவரெனக் கருதியே அவன் சும்மா இருந்திருக்க வேண்டும்.

சங்கர சிம்மன் பெருமித வெற்றிபெற்று வந்ததற்குக் காரணமான கதையொன்றுளது. சங்கரனது காலத்திலே போஜன் என்னும் ராஜபுத்திரனொருவன் இருந்தான். அவன் அஷ்டமா சித்திகளிலும் தேர்ந்தவன்; பரமனிடம் பரம பக்தி கொண்டவன்; மிக்க ஆசார சீலன். அவனது புகழ் அக்காலம் தேசமெங்கும் பரவியிருந்தது. முன்னை நல்வினையின் பயனால், அப் போஜன், சங்கரசிம்மனுக்கு உயிர்த்தோழனாயினன். அது காரணமாக அவன் சங்கரனுக்கு மந்திரத் தகடொன்று அடித்துக் கொடுத்தான்.

அதனைக்கழுத்தில் அணிந்து கொண்டு போரில் புகுந்தால், பகைவரைப் புறங்கண்டு வெற்றிகொண்டே திரும்பலாம். சங்கரசிம்மன் போருக்குப் போன பொழுதெல்லாம் அதனாலேயே வாகை சூடிவந்தான். ஒருதினம் அவன் நீராடி நிற்கையில், அத்தகடு முதுகின்பக்கம் திரும்பிவிட்டது. அது கண்ட காவலன் மிக்க கவலை கொண்டனன். அப்பொழுது, "அரசே! மானிடப் பகைவனொருவன் வந்துவிட்டான். ஆதலின் ஜாக்கிரதை ஜாக்கிரதை" யென அந்தரத்திலிருந்து அசரீரிவாக்கு ஒன்று வெளிப்பட்டது.

அப்பால் சில நாட்களுக்கெல்லாம் பேபர் என்பான் சங்கரனுடன் போருக்கு வந்தனன். அதனைப்பற்றி உரைக்குமுன்னம், போஜனிடம் சங்கரன் கொண்டிருந்த பயபக்தி விசுவாசத்தை விளக்கவேண்டும். காலக்கிரமத்திலே போஜன் பரகதி சேர்ந்தான். அது கேட்டு, சங்கரன் பெரிதும் வருந்தி, இனி யழுது பயனில்லை யென்று உணர்ந்து கொண்டு, அப் போஜனுக்காக ஓர் ஆலயங் கட்டுவித்தான்; இதர ஆலயங்களைப்போல், அதற்கும் நாள் தவறாமல் பூஜை நடக்கும் வண்ணம் ஏற்பாடு செய்தான். இன்றும் அக் கோயிலிலே அணையாமல் விளக்கு எரிந்து கொண்டு வருகின்றது. பூஜையும் நடக்கின்றது.

பேபருக்கும் சங்கரனுக்கும் நடந்த சமரைக் குறிப்பிடுமுன், பேபரின் சரிதத்தைச் சுருக்கிக் கூறவேண்டும். நம் பாரத பூமிக்கு மேற்கே, துருக்கி ஸ்தானம் என்ற ஒரு தேசமுளது. அக் காலத்திலே அது பல நாடுகளாகப் பிரிந்திருந்தது. அந் நாட்டினர் மொகலாயர் எனப்படுவர். பேபர் என்பான் அம் மொகலாய மரபினன். அவன் தந்தை ஒரு குறுநாட்டின் காவலனா யிருந்தனன். தந்தை தீர்ந்த பின்பு, மைந்தனுக்கே பட்டங் கிடைத்தது. அப்பொழுது அவனுக்கு வயது பன்னிரண்டுதான். சிறு பிள்ளைதானே

சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்துள்ளானென்று கருதிய சிலர் அவனது நாட்டைக் கைப்பற்றக் கருதினர். அச்சமயம் சில தோழரின் உதவியால் அவன் தனது நாட்டைக் காத்துக் கொண்டான். வேறு சில நாடுகளும் அவன் வசமாயின. பதினாறு வயதுக்குள் அவன் தனது வீரத்தை வெளிப்படுத்தி எங்கும் புகழ்க்கொடி நாட்டினான்; பின்னர் அவனுக்குக் கஷ்டம் நேர்ந்துவிட்டது; உயிருக்கஞ்சி ஓடவும் நேர்ந்தது. அப்பால் சில நாடுகளை அவன் பிடித்தான்; மீண்டு மிழந்தான். தெய்வத்தின் சித்தம் திரும்பிவிடின், மன்னர்தம் வாழ்வும், மண்டலீகர் மேட்டையும், மகத்தான பெருஞ் செல்வமும் கனவாக முடியுமென்பதற்கு வேறு சான்றும் வேண்டுமோ? அவன் தனது நாட்டை மீட்க எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தான். அவன் முயற்சிகளெல்லாம் வீணாயின; உடனே அவன் துருக்கி ஸ்தானத்தை விட்டு வந்து, காபூல் அல்லது காம்பிலி நாட்டை வசப்படுத்திக் கொண்டான். தனது மூதாதையான தைமூர் என்பான் டில்லியின்மீது முன்னம் படையெடுத்து வந்து, பெருநிதியுடன் திரும்பிய செய்தி அவனுக்கு நன்கு தெரியும். ஆதலின் டில்லியின்மீது படைகொண்டுவந்து, அதனை வசஞ்செய்து, தானே அரசாள வேண்டுமென அவனுக்கும் ஆசை பிறந்து வளர்ந்தது. அதற்கு முதல்படியாக, அவன் பாஞ்சால நாட்டை ஜயித்துக் கொண்டனன்; பின்பு 1519-ம் வருஷத்தில்தான், சிந்து நதியைக் கடந்து வந்து, உள்நாட்டில் புகுந்தனன். அச்சமயம் டில்லியில் அரசு செலுத்தியவன் பெயர் இப்ரஹிம் லோடி. அந்த டில்லி யரசிலே உட்பகை நிரம்பிக்கிடந்தது. அதனால் வெகு இலகுவாக டில்லியை அவன் வசஞ் செய்துகொண்டான். அவன் டில்லியிலே சிம்மாசனம் ஏறிய வருஷம் 1526. அப்பால் ஆக்ரா நகரும் அவனது கைவசமாயிற்று. பிறகு

வேறு சில நாடுகளும் அவனை அரசனென அன்புடன் அங்கீகரிக்கலாயின.

அத்தகைய பேபருக்கும் சங்கரசிம்மனுக்கும் 1528-ம் வருஷம் கார்த்திகை மாதம் கடும்போர் நிகழ்ந்தது. மீண்டும் மேல்திசையிலிருந்து முகம்மதியர் தோன்றி, இப்பாரத நாட்டிலே அரசை நிலை நாட்டுவதா என்று சங்கரசிம்மன் சினந்தனன். பேபரோ, "நாம் பல முகம்மதிய மன்னவரை எவ்விதமோ அடக்கி விட்டோம். இந்துக்களின் அரசிலே மத்தியபதிதான் நடு நாயகமாக விளங்கி வருகின்றது. அதனையும் அடக்கிவிடின், தடையின்றி அரசாளலாம்" என்று ஆவல்கொண்டனன். இச் சந்தர்ப்பத்தில், ஒரு விஷயம்.

பேபர் தனது சரித்திரத்தைத் தானே எழுதியுள்ளான். அதில், "நான் காம்பிலி நாட்டிலிருந்த பொழுது, சங்கரசிம்மன் எனக்குத் தூதனுப்பினன். நான் டில்லியின்மீது படையெடுத்து வரின், அவன் ஆக்ராவின்மீது படைகொண்டு செல்வான் என்பதே அத் தூதின் கருத்தாகும். அங்ஙனமிருக்க, நான் டில்லி, ஆக்ரா இரண்டையும், கைப்பற்றிக்கொண்ட பின்பும், அச்சங்கரன் அசையவில்லை," என்று கண்டிருக்கிறது. இதனைப்பற்றி மத்தியபதியின் சரிதத்தில் ஒரு வார்த்தையும் காணப்படவில்லை. பேபரின் சேனைகள், ஆக்ரா, சிகரம் ஆகிய இரண்டு நகரங்களிலிருந்தும் புறப்பட்டு வந்தன. சங்கரசிம்மனுக்காக ராஜபுதனத்திலுள்ள அத்தனை வீரரும் திரண்டெழுந்தனர். மத்தியபதி மன்னவன் சேனையிலிருந்தோர், 80 ஆயிரம் குதிரை வீரரும், 20 ஆயிரம் வில்வீரரும், 5 நூறு யானை வீரருமாவர். அப்போரிலே சங்கரசிம்மனுக்கு உதவி புரியாத ராஜபுத்திர வீரரோ தலைவரோ இல்லை. சில முகம்மதிய மன்னவரும் மத்தியபதியின் சேனைக்குப் பக்கபலமா யிருந்தனர்.

விஜயா என்னு மிடத்திற்கு ராஜபுத்திரச் சேனை சென்றதும், மொகலாயரின் முன்னணிகள் முனைந்து வந்து சங்கரசிம்மனைத் தாக்கலாயின. உடனே கடும்போர் தொடங்கியது. அதில் மொகலாய முன்னணித் துருப்புகள் முற்றிலும் மாண்டு போயின. இரண்டொருவரே உயிர் தப்பிப்போய், உள்ள விஷயத்தை அம் மொகலாயனுக்கு உணர்த்தினர். உடனே பேபர் மீண்டுமொரு படை வகுப்பையனுப்பினான். அதற்கும் அதே கதிதான் நேர்ந்தது. அது கேட்ட மொகலாயரில் பலர் மூலைக்கு ஒருவராக ஓட்டம் பிடித்தனர். மற்றுஞ் சில மொகலாயர் ஒருவரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் சேனையை விட்டோடினர். பேபரின் படைத்தலைவரிலும் இரண்டொருவர் நட்டாற்றில் கைவிடுவதுபோல் அம் மொகலாயத் தலைவனை விட்டகன்றனர்.

மொகலாயரின் சோதிடனோ, "நமக்கு இப்போது நல்ல காலமில்லை; சகுனம் தட்டுகின்றது. தோல்விதான் கிடைக்கும், வெற்றி கிடைக்காது," என்று கூறினான். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அப் பேபரின் சேனையை ராஜபுத்திரர் நான்கு பக்கத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டனர். அதனால் பேபரும் அவனது படை வீரரும் கூண்டிலகப்பட்ட வேங்கைபைப் போல் விழித்தனர். அந்நிலைமையில் மொகலாயன் யாது செய்வான்? "டில்லியில் நாம் அரசாளச் சங்கரசிம்மன் சம்மதிப்பின், அவனுக்கு நாம் கப்பங்கட்டி வாழலாம். ஆழந்தெரியாம லல்லவா காலிட்டுக் கொண்டோம்? எப்படியாவது உயிர்தப்பினால் போதும். வேற்று நாட்டில் வந்து, இவ்விதம் மாட்டிக்கொண்டோமே!" என்று தனக்குத்தானே சிந்திக்கலானான். எதற்கும் தனது தளகர்த்தருடன் கலந்து பேசலாமென அவனுக்குத் தோன்றியது. அவ்வாறே அவன் அவர்களை, வரவழைத்துஆலோசித்தனன். அவர்களோ, புலியடித்தது பாதி, கிலியடித்தது

பாதி, என்ற பழமொழிக்கு ஓர் உதாரணமாக விளங்கி நின்றார்கள். அவர்களில் ஒருவராவது, ஆண்மை காட்டிப் பேசவில்லை; வீரம் விளைப்பதாக வாக்குறுதி தரவில்லை; சமயத்திலே நல்ல யோசனை சொல்லக்கூடிய அமைச்சரும் வாய்திறக்கவில்லை; பெருநிதி படைத்துப் பெருமையுடன் விளங்கிய பிரபுக்களின் முகத்திலும் ஈயாடவில்லை. அது கண்ட பேபர் அவர்களிடம் வேதாந்த வைராக்கியம் பேசித் தைரிய மூட்டத் தலைப்பட்டான்.

"இப் பூவுலகில் உதிக்கும் ஒவ்வொருவனும் ஒரு நாள் இறந்தே தீரவேண்டும். மானிடராகிய நாம் மறைந்த பின்பு, ஆண்டவன் ஒருவனே என்றும் அழியாதிருப்பவன். வாழ்வென்னும் களியாட்டத்தில் மயங்கிக்கிடப்போர் சிரஞ்சீவிகளாக இருக்க முடியாது. மானமிழந்து வாழ்வதை விட மானத்துடன் மரிப்பதே மேலாகும். பூதவுடம்புபோயினும், புகழுடம்பு ஒரு நாளும் போகாது. ஊனமான ஊனிடையிருக்கும் உயிரினைத்துறந்து, மானமாம் பூணைப் புரத்தலே அவனிமேல் எவர்க்கும் வரிசையளிக்கும். அத்தகைய நிலைமையில் ஆண்டவன் நம்மை இப்போது அமர்த்தியிருக்கின்றான். போரிலே மாண்டால் வீரசுவர்க்கம் புகுவோம்; வெற்றி பெற்றாலோ இன்னும் சிறப்பாக விளங்குவோம். முன்வைத்தகாலைப் பின்வாங்குவோன் பேடியன்றோ? பின்வாங்கின், வீரருக்கு அது அழகுதான் ஆகுமா? ஆண்மைதான் ஆகுமா? உலகமும் நம்மை நகுமன்றோ?"

இவ்விதமெல்லாம் பேபர் வேதாந்தம் பேசிப்பார்த்தான். அவன் துணைவரோ அதற்குக் காது கொடுப்பதாயில்லை; கோழைகளாகவே குன்றிக்கிடந்தனர். அதன் மேல், அவனுக்கும் மனம் தளர்ந்துவிட்டது. இளமைமுதல் பல கஷ்ட நஷ்டங்களுக்கு அவன் ஆளானவனே; ஆயினும், மானிடனன்றோ? ஒன்றுந்தோன்றாது அவன் சில தினம்

வரையில் திகைத்து நின்றான். அவன் மிக்க தெய்வபக்தி கொண்டவன். உதாரணமாக, டில்லியை அவன் பிடித்த வுடனே, அனைவரும் அவனைப் பாராட்டினர். அப்பொழுது, அவன் "அன்பர்காள்! ஒருவரும் என்னைப் பாராட்டவேண் டாம். வல்லாம் வல்ல ஆண்டவனையே பாராட்டுங்கள்; எனக்கு வெற்றிதேடித் தந்தவன் அவனே. அவன் ஆட்டி வைத்தபடியே நாம் ஆடுகின்றோம்," என்று கூறியுள்ளான். அத்தகைய புத்திமானாகிய பேபர் தன் சிந்தாகுல நேரத்தி லும் தெய்வத்தை நினைத்து, "எல்லாம் உனது திருவிளை யாடல். என்செயலால் ஆவது ஒன்றுமில்லை," என்று துதிக்கலானான். உடனே அவனுக்குத் தைரியம் பிறந்தது. பிறந்ததும், "நம்மிடம் ஏதோ குறையும் பாபமும் உள: அதனால் தான் புத்தி தடுமாறுகின்றது," என்று கருதி நின் றான். மதுபான மென்னும் மாபாவம் தன்னை விட்டகல வில்லை யென அவனுக்கு நன்கு புலப்பட்டது. உடனே அவன், "மனமே! எத்தனை நாள் நீ பாபத்தில் அழுந்திக் கிடப்பாய்? மோகத்திலும் மூழ்கிக் கிடப்பாய்? பச் சாத்தாபமாவது கொள்ள மாட்டாயோ? தீவினையில் மூழ்கி நீ சிதைந்து விட்டனையே! விகாரத்தின் அடிமை யாகவும் ஆகிவிட்டனையே! இப்படியா நீ அழிந்து போக வேண்டும்! இப்பொழுது, மதத்தை நிலை நாட்ட வல்லவா நீ புறப்பட்டுள்ளாய்; ஆதலின் பாவத்தை இன்றோடு விட்டு விடு. விட்டுவிடின் நீ பரிசுத்தனுவாய், ஆண்டவனது அரு ளும் கிட்டும்" என்று தாயுமானவரைப்போல் மனத் துடன் புலம்பினான். பின்னர் மதுபானஞ் செய்வதில்லை யென அவனுக்கு வைராக்கியம் பிறந்தது. உடனே அப் பானத்திற்காக வைத்திருந்த தங்கக்கிண்ணம், வெள்ளிக் கோப்பை முதலியவைகளை உடைத்தெறிந்தான்; அத் தங் கத்தையும் வெள்ளியையும் பக்கிரிகளுக்குப் பங்கிட்டுக்

கொடுத்தான்; மதுவை நிரப்பி வைத்திருந்த பானைகளை யெல்லாம் பூமியிலே குழிவெட்டிப் புதைத்தான்; அவ்விடத்திலே அன்னசாலை யொன்று கட்டிவைத்தான். அங்ஙனம் அவன் சபதஞ் செய்வதைக் கண்டு, தளகர்த்தரிலும் பிரபுக்களிலும் முந்நூற்றுவர் அவனைப் பின்பற்றி அவ்வாறே சபதங்கொண்டனர். அதுவே சமயமெனக் கண்ட பேபர் மீண்டும் தன் வீரரைக் கூட்டிவைத்து, "வீரர்காள்! நாம் அனைவரும் மதத்துக்காகப் போர்புரிகின்றோம்; அதில் ஆவியைக் கொடுக்கவும் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். என்றைக்காயினும் ஒருநாள் இவ்வுடல் அழிந்தே தீரும். ஆனால் ஆன்மா அழியாது. அந்த ஆன்மாவைப்போல் புகழும் இழிவும் என்று மழியா; ஆதலின், அல்லாவை நம்பி, மதத்துக்காக உடலைக்கொடுங்கள்" என்று சொல்லியவுடனே, தளகர்த்தர், வீரர், பிரபுக்கள், பக்கிரிகள், அமைச்சர் முதலியோர் அனைவரும் குர் ஆனைக் கைதனில் தாங்கி, மதத்துக்காக உயிர் துறக்கவும் சித்தமாயுள்ளோம் என்று ஆண்மையும் வீரமும் காட்டிச் சபதஞ் செய்து கொடுத்தார்கள். அதன் பிறகே பேபருக்குப் புத்துயிர் வந்ததென்னலாம்.

மேற்கண்டவாறு பேபரென்பான் ஒரு மாதகாலம் வரையில் கலங்கிக் கிடந்தான். சங்கரசிம்மனோ அப்பகைவனது படையின் முன்னணியை இருமுறை வாட்டி வதைத்தும், மூலப்படையை வளைத்துக்கொண்டு வாளா விருந்தானென்றே புலப்படுகின்றது. பகைவனைப் புறங்கண்டு வாகையேசூட விரும்பி நிற்குமொருவன் அங்ஙனம் ஒரு மாதகாலம் வாளாவிருந்த காரணம் யாதோ அறிகிலோம். சங்கரசிம்மன் போரில் பயிற்சியில்லாதவ னல்லன்; மதிவன்மையும் ராஜ தந்திரமும் நன்கு நிரம்பியவனே; போர் நூலிலும் சாலப் பயின்றவனே. ஆயினும் 'கேடுவரும் பின்னே, மதி கெட்டுவரும் முன்னே' என்னும் பழமொழி

பொய்க்குமோ? அச் சங்கரன் மந்... போனது அவ்வளவு தானே? தனது படைவீரர்... ரும் பொன்றிப் பிரபுக்களிலும் பலர் பேதுற்று நின்ற காலையிலே, பேபர் மதிமயங்கிக் கிடந்தானல்லவா? அச்சமயம், "டில்லியரசையும் அதனைச் சார்ந்த நாடுகளையும் அரசாளும் வண்ணம என்னை விட்டுவிடின், போரை நிறுத்திப் புறங்கொடுத்து மத்தியபதிக்குக் கப்பங் கட்டி வாழ்ந்து வரவும் காத்திருக்கின்றேன். இதற்கு இணங்கின், நலமாயிருக்கும்" என்று அம் மொகலாயன் தூது விடுத்தான். அந்த உடம்பாட்டுக்கு ராணா சங்கரசிம்மன் மனமொப்பவில்லை. இப்பாரத நாட்டிலே அன்னியவரசை அண்டவிடக் கூடாதென்பதே அச்சங்கரனது கருத்தா யிருந்தது. அது சரியே. ஆயினும், மாற்றரசனை முறியடித்துப் புகழெய்தக் கிடந்த நற்சமயத்தை அவன் கைநழுவ விட்டதின் கருத்தென்ன? பகையரசன் பலங்குன்றி மனங்கலங்கி நிற்குங் காலையில், அவனைத்தாக்கி வாகை பெறுதல் கூடாதெனவே அவன் கருதியிருக்கவேண்டும். அது ராஜபுத்திரரிலே சிலரிடம் காணப்படும் அளவுகடந்த தயாளகுணமே யாகும். அங்ஙனமே பேபரும் கருதித் தனது சரிதையில் பெருமையாக எழுதி வைத்துப் போயுள்ளான்.

படைவீரரும் தளகர்த்தரும் சபதஞ் செய்தபின், பேபருக்குத் தைரியம் பிறக்கலாயிற்று. உடனே அவன் தான் தங்கியிருந்த இடத்தைவிட்டு, இரண்டு மைல்தூரம் படைகொண்டு முன்னேறி வந்தான்; ராஜபுத்திர வீரரைக் கொன்று குவிக்க, அவ்விடத்திலே பீரங்கிப் படையையும் நியமித்தான். அவ்விதம் பேபர் முன்னேறிவந்த செய்தி மத்தியபதி மன்னவனுக்குத் தெரியவந்தது. அக்கணமே ராஜபுத்திர வீரர் மொகலாயச் சேனையைக் குறுகி, அதனை வலது புறத்திலும் மத்திய பாகத்திலும் தாக்கிப் போர்

தொடுத்தனர். பகைவனது பீரங்கிப் படையோ அக்குதிரை வீரர் ஒவ்வொருவரையும் ரணகளத்தில் சுட்டு வீழ்த்திக் கொண்டே வந்தது. அது கண்டும், மத்தியபதி வீரர் மனங் கலங்காது முன்னேறிச் சென்றனர். அவ்விதம் மீண்டும் மீண்டும் முன்னேறிச் சென்றவர்களில், ஒருவராவது உயி ருடனிருக்கவில்லை. அனைவரும் வீர சுவர்க்கமே புகுந்தனர். ஆனதுபற்றி அச்சித்தூர்ச் சேனையில் நேர்ந்த சேதம் கொஞ் சமன்று. ராஜ பக்திக்கும் தேச பக்திக்கும் விளை நிலமான மத்தியபதியின் புத்திரர்கள் அவ்வுயிர்ச் சேதத்தை ஒரு பொருட் படுத்தவில்லை. படை யனைத்தும் மாண்டுபோக நேர்ந்த காலத்தும், பகைவனை வதைக்க வேண்டுமென்றே அவ்வீரர்கள் முன்னேறி வந்துகொண்டிருந்தனர். சங்கர சிம்மனுக்குத் துணைபுரிய வந்த அரசர் எழுவரும், மகுட வர்த்தனர் ஒன்பதின்மரும், பட்ட வர்த்தனர் ஒரு நூற்று வரும் அவ்விதமே முனைந்து நின்றார்கள். அவர்களு டைய தேசாபிமானத்தையும் ராஜ விசுவாசத்தையும் நாம் என்னென்று புகழ்ந் துரைப்பது! அவர்கள் வீரசுவர்க் கம் புகுந்ததை விரித்துரைப்பதே சாலும். தங்கபுரத் தலை வனான உதயசிம்மன் தனது வீரர் இருநூறு பெயருடன் ஆவி துறந்தான்; சாலம்பர நாட்டதிபதியான ரத்தின சிம்மன் முந்நூறு பெயருடன் மாண்டுபோனான்; மாரு வார ராஜ குமாரனான ரவிமல்லன் தனது தோழருடன் உயிர் வழங்கினான்; சுவர்ணகிரியின் காவலனாகிய ராம தாஸன் தனது படைவீரருடன் சுவர்க்கமே புகுந்தான்; பௌரகுலத் தலைவனான கோகுலதாஸன் தனது மரபின் மானத்தை நிலைநிறுத்திக் களத்திலே மடிந்துபோனான்; சோனக மரபினரான மாணிக்க சந்தன், சந்திரபாணன் ஆகிய இருவரும் அப் படுகளத்திலேயே ஆவியிழந்தனர்; கடைசியிலே டில்லியில் அரசு செலுத்திய லோடி வமிசத்

தினனுன ஹூஸேன்கானும் உயிர்வழங்கினுன். இங்ஙனம் அருஞ்சமர்புரிந்து, வீரமே விளைத்து, உயிர்துறந்த வீரரை வரிசையிட்டுச்சொல்ல இயலாது. ராணு சங்கரசிம்மனும் படுகாயமடைந்து போனுன். அவ்விதம் தனது பரிவாரத்தில் பலரை யிழந்து, தானும் படுகாய மடைந்து நின்ற காலத்தும், சங்கரசிம்மன் சிறிதும் மனஞ்சலிக்க வில்லை. வெற்றியொன்றையே கருதித் தனது வீரரை உற்சாகப்படுத்தி வந்தனன். அதனுல், மொகலாயச் சேனை முறியடிக்கப்பட்டு வெருண்டோடிப் போகுந் தருணத்திலிருந்தது. வாகைசூடும் நேரம் நெருங்கி விட்டதென மத்தியபதி வீரரும் மனமகிழ்ந்து நின்றனர். வேலெறிவந்து தாக்கத்தாக்க வேங்கையின் வீரம் எங்ஙனம் குன்ருதிருக்குமோ, அங்ஙனமே ராஜபுத்திரரின் வீரமும் குன்ருது நிலைநின்று வந்தது.

அந்நேரத்திலே, அந்தோ! கோடரிக் காம்புபோன்ற கொடும்பாவி யொருவன் மண்ணுசைகொண்டு துரோகம்புரியத் துணிந்து விட்டான். அப்பாதகனே சங்கர சிம்மனது படைவகுப்பில் முன்னணியை நடத்தி நின்றவன்; கொடும் போர் புரிந்து, முன்னம் மொகலாயரைக் குலைத்தவனுமாவான். ஆயினும், பல பிரதேசங்களை அவனுக்கு வழங்குவதாகப் பேபர் சொல்லியனுப்பிய வுடனே, அப்பாவி தனது படையுடன் அவன்பக்கம் போய்விட்டான். முன்னணியில் நின்று மொய்யமர் முறுக்கியவன் திடீரென்று மொகலாயனது பக்கம் போயினதைச் சேவியிலேற்ற வுடனே, சங்கர சிம்மனது சிந்தை கலங்கிவிட்டது. அச் சமயத்தில் மத்தியபதி மன்னவன் என்ன செய்வான்? பின் வாங்கி விட்டான் மனவாட்டத்துடன். மரபைக்கெடுத்த மாபாவி படுமோசம் புரியாதிருந்திருப்பின், மொகலாயனது வாழ்வும் விருப்பமும் அன்ருேடு முடிந்திருக்கும். பாரத பூமியிலே அன்னியரின்

அரசெதுவும் நிலை நின்றிராது. வாழ்வு தாழ்வு ஆகிய இரண்டும் ஒரு மனிதனுக்கு வருவதே போல் ஒரு மரபுக்கும் ஒரு தேசத்துக்கும் மாறி மாறி வருமன்றோ? அதனைத் தடுக்க வல்லார் யாவருளர்? பின்வாங்கிய சங்கர சிம்மன் சித்தூருக்குச் செல்லாமல், மேவத மலைச்சாரல் சேர்ந்தனன்; மறுபடியும் பேபருடன் போர்புரிந்து, வாகை சூடினாலன்றிச் சித்தூரில் புகுவதில்லை என்று சபதங்கொண்டான். ஆயினும் அச் சபதத்தை நிறைவேற்றும் வண்ணம், இன்னும் சிறிது காலம அவன் உயிருடனிருக்கவில்லை. அத் தோல்வியைக் கண்டு மனம்பொறாமல் மூளை வெடித்து அவன் மண்ணைத் துறந்தனன் போலும்! ஒரு சமயம், விஷத்தால் அவனது ஆவி அகன்றதோ என்று ஐயங் கொள்ளவும் இடமுண்டு. இது எங்ஙனமாயினும், சுத்த வீரனான சங்கரன் அதே வருஷத்தில் சிவசங்கர மூர்த்தியின் சீர்பாத மடைந்தனன். அவனது ஆற்றலையும் வீரத்தையுங் குறித்து அவன் பகைவனான பேபரே புகழ்ந்து பேசியிருக்கின்றான். தவிர, அவன் பின்வாங்கிய காலத்தில், அவனைத் துரத்திச்சென்று முடிவான வெற்றிபெறவும் பேபர் விரும்பவில்லை. எனவே, மீண்டும் சங்கரனுடன் போர்புரிய அப் பேபர் மனந்துணியவில்லையென்றே நாம் மதிக்கவேண்டும்.

சங்கர சிம்மன் திடசரீரி; பேராற்றல் படைத்தவன்; மிக்க அழகு பொருந்தியவன்; அவன் கண்கள் நீண்டு பரந்திருக்கும். போரிலே அவன் பட்டகாயத்துக்கும் ஊனத்துக்கும் கணக்கில்லை! தம்பி பிருதிவி ராஜனுடன் அவன் போர் புரிந்த காலையில் ஒரு கண்ணை யிழந்தான்; டில்லியரசுடன் சண்டை செய்ததில் ஒரு கையை யிழந்தான்; மற்றொரு யுத்தத்திலே பீரங்கிப் பிரயோகத்தினால் உடலிலே அவனுக்கு ஓர் எலும்பு நொறுங்கிப் போயிற்று. வேல்கம்பினாலும் உடைவாளினாலும் அவனது உடலில் பட்டபுண்கள்

ஓர் எண்பதாகும். ஒரு வீரனை அவனது காயத்திலுள்ள காயங்களைக்கொண்டு நன்குமதிக்கலா மென்பர். அங்ஙனம் மதிப்பின், சங்கரன் சுத்தவீரனுவான். மாளவநாட்டரச னை முஸாபரை அவனுடைய மாளிகையிலேயே சிறை செய்த தீரம் அனைவராலும் போற்றத் தக்கது. எதற்கும் அசையாத கோட்டையெனப் பெயர்பெற்ற ரண தம்பரத்தை அவன் துகளாக்கிய ஆற்றலைக் கண்டு, அக்காலத்து அரசர் அனைவரும் பெருவியப்புற்றனர்.

சங்கர சிம்மனுக்கு ஏழுபிள்ளைகள். அவர்களில் மூத் தவர்களான இருவர் வாலிப வயதடையு முன்பே காலகதி எய்தினர்: ஆதலின், மூன்ருவது பிள்ளையே பட்டமேறி ஞன். சங்கர சிம்மனைப்போல் முன் யோசனையும் நிதான மும் தீரமும் வாய்ந்த ஒருவன், அவனுக்குப் பின் அரியணை யில் ஏறியிருப்பின், பேபரின் சந்ததியார் இந்தியாவில் அர சாண்டிருக்க முடியாதென்றே மத்தியபதி சரித்திர ஆசிரியர் மொழிந்துள்ளர்.

ராணா ரத்தின சிம்மன் 1530—1535 கி. பி.

மகா ராணா சங்கர சிம்மனுக்கு ரத்தின சிம்மன் மூன்றாவது பிள்ளை. மூத்தோர் இருவரும் மாய்ந்து போனதால், மூன்றாவது மைந்தனுக்கு முடிகிடைக்கலாயிற்று. ஆதலின், ரத்தின சிம்மன் 1530-ம் வருஷம் பட்டமேறினான். தாயைப் போல் பிள்ளை, நூலைப் போல் சீலை என்பர். அங்ஙனமே, ரத்தினன் தன் தந்தையைப் போலவே போரில் வல்லவன்; பேராற்றலும் ஆண்மையும் படைத்தவன்; குலப்பெருமையை இன்னும் வளர்க்க வேண்டுமென்ற கருத்துக்கொண்டவன்; ஆனால், பிருதிவி ராஜனைப் போல் படபடப்பும் பதட்டமும் வாய்ந்தவன். பட்டத்துக்கு வந்த காலையிலே அவன் காளைப் பருவத்தினனாக இருந்தான். அப்பருவத்தைக் கடந்து, உலக அனுபவம் நன்கு பெற்று, நீண்டகாலம் உயிருடன் இருந்திருப்பின், தனது தந்தை நிறைவேற்றாது போன சபதத்தை அவன் நிறைவேற்றி யிருப்பான்.

சங்கரனுக்குப் பல தேவிகள் இருந்தார்கள். பொதுவாக, ராஜபுத்திர மன்னவர் பல மங்கையரை மணப்பதுண்டு. விவாக பூர்வமாக எழுவருக்கு மேற்பட்ட மனைவியரைக் கொள்வதில்லை யானாலும், காமக் கிழத்தியாக வெகு மாதரைக் கொள்வதுண்டு. இரண்டு தாரம் படைத்தவன் படாத பாடுபடுவான் என்பர் பெரியோர். ஆயினும், பல மனைவியரைக் கொண்டு, யாவருக்கும் மனத்தாங்கலின்றி, அனைவரையும் சமரஸப்படுத்தி, அரண்மனையை நடத்த முடியாதவனா அரசை நேர்மையாக ஆள முடியும் என்று ராஜபுத்திரர் விளம்புவது வழக்கம்.

தன் பிள்ளையே முடிசூடிப் பட்டத்துக்கு வரவேண்டுமென்று தாய் விரும்புவது உலக இயற்கை. சங்கரன் மனைவியரில் ஒருத்தி, தனது குமாரனே முடிதரிக்க வேண்டு

மென்று கருதினள். ஆயினும், உயிருடனிருக்கும் புதல்வரில் மூத்தவனுக்கே முடிசூட்டுவது வழக்கம். அதனை முற்றிலும மதியாத அம் மங்கை தனது மகனைப் பட்டத்திலேற்றக் கருதி அப்பேபரின் உதவியை நாடினள். அதற்கு ஈடாக, ரணதம்பரம் என்னும் பிரதேசத்தைத் தந்து, வெற்றியின் அடையாளமாக மாளவ மன்னனிடமிருந்து பறித்த கிரீடத்தையும் கொடுப்பதாகச் சொல்லி ஒரு தூதனுப்பினள். இதற்கு மந்திரி யொருவனும் உடந்தையாக இருந்தனன். ஆனால் பேபரோ அதற்கு இசையவில்லை. ராஜபுத்திர வீரரின் போராவேசத்தால் வேசாறிப் போனவன் மீண்டும் அவர்களுடன் மல்லுக்கு நிற்க மனமொப்பவில்லை யென்றே கூறவேண்டும்.

இது நிற்க, மாளவ மன்னனான முகம்மது என்பான் சங்கர சிம்மனிடம் சிறைப்பட்டுக்கிடந்து, அப்பால் விடுதலை பெற்றன னென்றும், சங்கரனது பெருந்தன்மையால் அவனுக்கு மீளவும் அந்நாட்டரசு கிடைத்த தென்றும், முந்திய சரிதத்தில் சொல்லியுள்ளோம். சங்கரனுடைய தயவால் தனக்கு உயிர்ப்பிச்சை கிடைத்ததென்பதை அவன் மறந்துவிட்டனன். அன்றியும், அவன் ரத்தின சிம்மனது வீர தீரத்தையும் உணரவில்லை யென்று காண்கின்றது. ஆதலின், அவன் ஒரு பெரும்படை திரட்டிவந்து, மத்தியபதியைத் தாக்கலானான். புலிக்குப் பிறந்தது பூனையாகி விடாது. அங்ஙனமே சங்கரனுக்குப் பிறந்த பிள்ளை பேடியா யிருக்குமோ? அம் முகம்மதின் நன்றிமறத்தலைக் கண்டதும், ரத்தின சிம்மன் பொங்கியெழுந்து பெரும் படையுடன் சென்று சமர்புரிந்தான். மத்தியபதி வீரர் முன்னே, முகம்மது நிற்க முடியவில்லை. தலைதப்பினால் போதுமென வந்தவழியே அவன் ஓடினான். அவ்விதம், ரத்தினன் வெற்றி பெற்றபின், பொல்லாத காலத்தினால்

அவன் கடும்பகை தேடிக்கொண்டான். அதற்கு அவனது மதியீனமே காரணம். அக்காலத்திலே ஜயபுரி நாட்டில் அரசு செலுத்தியவன் பெயர் பிருதிவிராஜன். அவனுக்கு மிகஅழகு வாய்ந்த மகளொருத்தி யிருந்தனள். பட்டத்துக்கு வரு முன்பே ரத்தினனுக்கும் அவளுக்கும் காந்தருவ முறையில் அந்தரங்க விவாகம் நடந்திருந்தது. அதனை ஒருவரும் அறியார். ரத்தினன் பட்டத்துக்கு வந்ததும், அவளை முறைப்படி பகிரங்கமாக மணந்துகொள்ளவில்லை. அச்சமயம் பூண்டி என்னும் நாட்டை யாண்டு வந்தவன் ராவ் சூரியமல்லன் எனப் படுவான். இவனுக்கு அந்த அந்தரங்க விவாக விஷயம் தெரியாது. ஆதலின் அப் பெண்ணைச் சூரியமல்லன் மனைவி யாகக் கொண்டனன். சூரியனது புகழ் சூரியனைப்போல் பரந்திருந்ததனால், ஜயபுரி மங்கையும் அவனையே ஆசையுடன் மணாளனாகக் கொண்டு அகமகிழ்ந்தாள். அக்காலத்தே, பூண்டி, ஜயபுரி, முதலிய நாடுகள் மத்தியபதியின் சிற்றரசு களே. எனவே, "நம் சிற்றரசு ஒருவன் நமது காதலியைக் கை பிடித்தனன் அல்லவா?" என்று ரத்தின சிம்மனுக்கு மிக்க கோபம் மூண்டுவிட்டது. ஆயினும், அதனை அவன் அச்சமயம் அடக்கிக்கொண்டு பழி வாங்கச் சமயம் பார்த்திருந்தனன். ஈதிங்ஙன மிருக்க,

அச்சூரியமல்லனது தங்கை சூரியபாய் எனப்படுவாள். அவளை ரத்தினன் மணந்திருந்தான். ரத்தினனது சோதரியோ சூரியமல்லனுக்கு வாழ்க்கைத்துணை யானவள். அந்த உறவுடன், சிற்றரசு என்ற முறையிலும் சூரியமல்லன் பன்முறை சித்தூர் அரண்மனையில் தங்கி யிருப்பதுண்டு. கஞ்சா குடிப்பதில் அவன் யாவரையும் விஞ்சிவிடுவான். ஒருதினம் அக் கஞ்சா மயக்கத்தினால் அவன் சித்தூர் அரண்மனையில் அயர்ந்து தூங்கியிருந்தனன். அப்பொழுது மத்தியபதியின் பாளையப்பட்டுகளில் ஒருவன், விளையாட்டாக ஒரு துரும்பை

எடுத்து, அவனது காதிலிட்டுக் குடைந்தனன். உடனே சூரியமல்லன் துயிலுணர்ந்து, தன் வாளை யெடுத்து வேகமாக வீசினன். அவ்வளவிலே அப்பாளையப்பட்டின் மண்டை பூமியில் புரண்டது. விளையாட்டே வினையாய் முடிந்ததென்பதற்கு வேறு அத்தாட்சி வேண்டுமோ? தந்தை கொலையுண்டதைக் கண்டு தனயன் வாளாவிருப்ப தெங்ஙனம்? பழி வாங்குவதைப் பரம கடமையாகக் கொள்ளுதல் ராஜபுத்திரரின் இயற்கை. அதன்படி அப் பாளையப்பட்டின் மைந்தனுக்கும் பழிக்குப் பழி வாங்க வேண்டுமென்ற உணர்ச்சி யுண்டாகி, ஓங்கி வளர்ந்தது. அதனால், அவன் தன் வேந்தனை ரத்தினனை யடைந்து, "அரசே! சூரியமல்லன் நமது அரண்மனையில் அடிக்கடி தங்கிக் கிடப்பதற்கு ஏதோ விசேஷ காரணமிருக்க வேண்டும். அந்தப்புரத்து அழகுதனில் அவனது சிந்தை செல்கின்றது போலும்," என்றுரைத்தனன். அவ்வுரையோ எரியும் நெருப்பில் நெய்யை ஊற்றியது போலாயிற்று. ஒரு பிழையுடன் இன்னொரு பெரும் பிழையும் கூடிக்கொண்டது; ஆதலின் பழிவாங்கியே தீரவேண்டுமென ராணா ரத்தின சிம்மன் இன்னுமதிகமாக வைரங்கொண்டு விட்டான். அவ்வேந்தனது கோபக் கனலை வளர்க்க மற்றொன்றும் நிகழ்ந்தது. ஒருதினம் சூரியபாய் தனது புருஷனுக்கும், சகோதரன் சூரியமல்லனுக்குமாகத் தனது கையால் சிற்றுண்டி செய்துவைத்து, இருவரையும் அழைத்து, அதனைப் பரிமாறினள். ராஜபுத்திர மங்கையர் தம் கணவனுடன் உடன்கட்டை யேறும் பத்தினிப் பெண்டிராயினும், பிறந்தகத்தின்மீது பெரும் பற்றுள்ளோராவர். அப்பற்று இக்காலத்தே நம் தமிழ் மாதரிடமும் காணப்படும். இருவரிலே சூரியமல்லன் மகா பலவான்; மிக்க உணவும் உண்பான். அவ் விருவரின் பரிகலங்களையும் எடுத்துச் சுத்தஞ் செய்கையில், "என் சகோதரன் புலிபோல்

உணவனைத்தையும் புசித்திருக்க, என் காதலனே பாலனைப் போல் உணவை உட்கொள்ளாது அங்கு மிங்கும் இறைத் திருக்கின்றான்,'' என்றனள். சோதரனை மதிப்பாகப்பேசிக் கணவனை அவமதிக்க வேண்டுமென்ற கருத்துடன் அவள் அவ்விதம் கூறவில்லை. மனம் மாறுபட்டுள்ள ரத்தினனுக்கோ அது, வேண்டுமென்று விளம்பிய அவமானமாகக் காணப் பட்டது. அவளது நாவில் சனிபகவான் வீற்றிருந்து அவளை அவ்வண்ணம் விளம்பச்செய்தான்போலும்! கோபக் கனல் கொழுந்துவிட்டு எரிந்ததாயினும், அக்கணத்திலேயே பகையை முடிக்க ரத்தினன் துணியவில்லை.

அப்பால் வசந்த காலம் வந்தது. அப்பொழுது, ராஜ புத்திரர் அனைவரும் தவறாது வேட்டையாடுவர். அவ் வேட்டைக்கு நந்ததம் என்னும் வனத்திற்கு வருவதாக ரத்தி னன் சூரியனிடம் சொல்லினன். வசந்தகால வேட்டை யிலே மத்தியபதி மன்னவனும் பூண்டியரசனும் கூடிக்கலந்து கொள்ளின், அது அனர்த்தமாகவே முடியுமென ஒரு சாபம் உண்டு. அதன் விவரம் முந்திய கதை யொன்றில் கூறப்பட்டுள்ளது. அச்சாபமிருந்தும், ரத்தினசிம்மன் வேட் டைக்குப் போயினன். அவனுடன் அப் பாளையப்பட்டின் புதல்வனும் போனான். அனைவரும் அவ்வனத்தே வேட்டை யாடிக் களித்து நிற்கையில், "அதோ முள்ளம் பன்றி வருகின் றது; உடனே அதனைக் கொல்லவேண்டும்'' என்றான் ராணா ரத்தினன். அவ்வளவிலே பழிவாங்க நினைத்திருந்த பாளை யப்பட்டின் பிள்ளை, சூரியமல்லனைக் குறிபார்த்து ஓர் அம்பு எய்தனன். சூரியமல்லனோ கழுகுபோல் கூரிய கண்ணுடை யவன், ஆதலின் அம்பு வருவதை யுணர்ந்து, அதனைத் தன் அம்பினால் அழித்துப் போட்டான். வஞ்சனையாக அம்பு வந்ததை அவன் அறியான். எனவே, தற்செயலாக அம்பு தவறிவந்து நம்மைக் குறிக்கொள்ளலாயிற்று என்றே அவன்

கருதி யிருந்தனன். பின்னர் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், ராணாவின் தோழனும் அச் சூரியமல்லனது மார்பைக் குறிக் கொண்டு ஓர் அம்பை எவினான். அப்பொழுதுதான் வஞ்சனை யுளதென அச்சூரியனுக்குப் புலப்பட்டது. அவ்வம்பையும் அவன் முன்போலவே முறித்தெறியத் தவறவில்லை. உடனே ரத்தினன் தனது குதிரையின்மீது வேகமாக ஏறிச்சென்று, சூரியனை வாளால் வெட்டித் தள்ளினன். தள்ளவே அவன் படுகாயமடைந்து பூமியில் சாய்ந்தான். என்றாலும் அரை நொடியில் எழுந்துநின்று, தனது மேலாடையினால் காயத் தைக் கட்டிக்கொண்டு, "ராணா ரத்தின சிம்ம! நீ இப்போது தப்பி யோடிவிடலாம்; ஆனால் உனது கொலைத் தொழில் காரணமாக, மத்தியபதிக்கே நாசமூட்டிவிட்டாய் என்பது மட்டும் நன்கு ஞாபகமிருக்கட்டும்," என்று கூவினன்.

ரத்தினனைத் தொடர்ந்துவந்த பாளையப்பட்டின் மைந்தனே, "மன்னவ! சூரியனுக்குஇன்னும் உயிருளதே!" என்று கூறினான் இரக்கமின்றி. உடனே ராணா ரத்தினன் விரைந்து வந்து, காயமுண்டு சாய்ந்து கிடக்கும் சூரியனை மறுபடியும் தாக்கலானான். அவ்வளவில் சூரியனே ரத்தின னது உடையைப்பிடித்திழுத்து, அவனைக் குதிரைமீதிருந்து கீழே தள்ளி, அவன் மார்பின்மீது அமர்ந்துகொண்டு, ஒரு கையால் அவனது குரல்வளையைத் திருகி, மற்றொரு கையை நீட்டித் தனது ஈட்டியை எடுத்தான். என்ன வைரம்! என்ன வைரம்! முடிவில் இருவரும் மாண்டுபோயினர். அக் கணமே அரசன் கொல்லப்பட்டான் என்ற செய்தி பூண்டிக் குப் பறந்தது. சூரியனது தாயின் காதிலும் அது எட்டி யது. உடனே அத்தாய், "என் மைந்தன் மட்டுமா இறந்து போனான்? தன் பகைவனையும் அவன் கொல்லவில்லையோ?" என்று கவலையும் ஆவலுங் கொண்டு வினவினள். பகையைக் கொன்றபின்பே புத்திரன் பொன்றினான் என்று தெரியவந்த

தும், அவளது மனம் ஒருவாறு ஆறுதலடைந்தது. பின்னர் அவ் விரு வேந்தரின் தேவியரும் தத்தம் கணவருடன் கட்டையேறினர். அவ்விடத்தே அதன் அறிகுறியாகச் சிலைகள் அடித்து வைக்கப்பட்டன.

ராணா ரத்தின சிம்மன் ஐந்து வருஷகாலமே அரசு செலுத்தி யிருந்தான். தன் தந்தையின் வைரியான பேபரைப் புறங்காண வேண்டுமென அவனுக்கு மிக்க ஆவலிருந்தது. அதற்குரிய காரியங்களைச் செய்யுமுன், அனங்கனது வலையில் சிக்கி உழலலாயினன். பட்டமேறியதும் அப் பெண்ணை அவன் உலகறிய மணந்திருந்தால், அத்தகைய அனர்த்தம் நேர்ந்திராது. அம்மங்கையும் தனது அந்தரங்க விவாகத்தை மதித்து மறுமணத்தை மறுத்திருப்பின், அப்படுகொலை விளைந்திராது.

ராணா விக்கிரமஜித்தன் 1535—1541.

இரத்தின சிம்மன் ஆவி நீங்கியதும், அவனது சகோதரனான விக்கிரமாதித்தன் என்பான் பட்டமேறினன். அவனுக்கு விக்கிரமஜித்தன் எனவும் வேறொரு பெயருண்டு. சித்தூரின் துர்ப்பாக்கியத்தால், அவன் அரசாள வந்தனன் போலும்! ஏனெனில், அவனிடம் அரசுக்குரிய நேர்மையுமில்லை; நியதியுமில்லை. சிற்றரசுகளையும் பாளையப்பட்டுகளையும் அவன் சிறப்பாக நடத்தவில்லை. கடுகடுப்பும் படபடப்பும் மனோ விகாரமுமே அவனிடம் நிரம்பிக் கிடந்தன. ரத்தின சிம்மன் அனங்கனது வலையில் சிக்கி உழன்றனனாயினும், அனைவரையும் அவன் ரமிக்கச் செய்து வந்தான். விக்கிரமனோ அனைவரையும் வெறுக்கச் செய்யும் குணக்கேடே கொண்டிருந்தனன். அரசவையில் வீற்றிருந்து அவன் அரசியலைக் கவனிப்பதில்லை. மல் யுத்தத்தைக் கண்டு மகிழ்வதிலும், கோழிச்சண்டையைக் கண்ணுற்றுக் களிப்பதிலுமே, அவன் காலங்கழித்து வந்தான்.

அரசனாயிருப்போன் அங்ஙனம் இருப்பின், யாருக்குத்தான் அவனிடம் அன்பும் மரியாதையும் இருக்கும்? குடிமக்கள் அவனை வெறுத்தனர்; சிற்றரசுகளும் பாளையப்பட்டுகளும் அவனது செயலைக்கண்டு சிந்தை கலங்கினர். போதாக்குறைக்கு விக்கிரமன் அவர்களது மனநோயை இன்னும் பெருக்கி வந்தான். ராஜபுத்திர வீரர் வேல்கம்பு தாங்கிக் குதிரைமீதிருந்து போர் புரிவதையே பெருமையாக மதிப்பர்; நிலத்தில் நின்று சமர்புரிவதில் அவர்களுக்குச் சிறிதும் விருப்பமிராது. கோட்டைகள் தகளாக்கப்படும் காலத்தில்தான், பரியைவிட்டிறங்கி அவர்கள் போர்புரிவர்; ஆதலின் அக்காலத்தே ராஜபுதன நாடுகளில் குதிரைப் படைதான் அதிகம்; அப்படையே சீரும் சிறப்பு முடையது

அங்ஙன மிருக்கையில், விக்கிரமனே அதற்கு நேர்மாருக நடக்கலானுன். குதிரைப்படையில் அவனுக்கு வெறுப்புத் தட்டியது. ஆதலின் அவன் காலாள் படையையே பெருக்கினுன். குதிரை வீரர் பணத்துக்காகப் போர்புரிவதில்லை; தங்களுக்கு விடப்பட்டுள்ள மானியங்களுக்காகவே அவர்கள் சமர்செய்வர். பாளையப்பட்டுகளும் தங்களுக்குக் கிடைத்துள்ள நிலங்களின் தொகைக்கு ஏற்றவாறு, வீரருடன் சென்று சமர் செய்வது வழக்கம். அதனுல், அவர்களிடம் தேசாபிமானமும் ராஜபக்தியும் நிரம்பியிருந்தன. மாதச் சம்பளத்துக்காகப் போர்புரியும் காலாளரிடம் அத்தகைய மேன்மைக் குணம் காணப்படுவது அருமையாகும். அங்ஙனமிருக்கக் காலாட்களையே விக்கிரமன் கனப்படுத்தினுன்; குதிரை வீரரைப் புறங்கணித்து வந்தான். அதனுல், மரபின் பெருமையும் போரின் முறைமையும் அவமதிக்கப்படுவதாக இராஜபுத்திர வீரர் கருதி விட்டனர்.

பாளையக்காரரின் பேருதவியால் அரசு நடந்துவரும் பொழுது, அவர்களின் மனப் போக்கையும் விருப்பையும் மதித்து அரசு புரிந்தாலன்றே அரசன் போற்றப்படுவான்? அவர்களை அலட்சியஞ் செய்யின், எங்ஙனம் அவர்கள் அரசனைப் போற்றிவர முடியும்? அவர்களின் மனம் நோகும் வண்ணம் விக்கிரமன் நடந்துவரவே, நாட்டின் நன்மை குன்றத்தலைப்பட்டது. காவலும் ஒழுங்கும் குலைந்து போகலாயின. வேந்தனுக்கும் வீரருக்கும் இடையே வெறுப்புத் தோன்றி யிருப்பதைக் கண்டு, மலை நாட்டு வாசிகளான மேரவர், மீனவர் முதலிய முரட்டு ஜாதியினரோ கொள்ளையிலும் கொலையிலும் கூசாமல் இறங்கி விட்டனர்; ஆதலின் குடிமக்களது ஆடுமாடுகள் களவு போயின. சுருங்கச் சொல்லின், மத்தியபதியின் மகிமை மங்கலாயிற்று. அதனுல் குடிமக்கள் யாவரும் கும்பலாக

வந்து, விக்கிரமனிடம் தங்கள் குறையை முறையிட்டுக் கொண்டனர். வீணான விளையாட்டுக்களில் வீழ்ந்துகிடந்த விக்கிரமனோ தனது பாளையக்காரரை ஏவினான். அதற்கு அவர்கள், "குதிரைவீரர் பயன்படுவரோ? கனம்பெறும் காலாட்கள் இல்லையோ?" என்று இலேசாகச் சொல்லி யனுப்பிப் பேசாமலிருந்து விட்டனர்.

அச்சமயம் கூர்ஜ்ஜர நாட்டில் அரசு செலுத்தியவன் பெயர் பகதூர் ஷா. அவன் முன்னம் பிருதிவி ராஜனால் சிறை செய்யப்பட்ட முஸாபரின் மைந்தன். முன்னம் தன் தந்தைக்கு நேர்ந்த கதியை நினைத்து நினைத்து, அவன் வருந்தி நின்றது இவ்வளவு அவ்வளவு அன்று. ஆதலின் பழிவாங்கவேண்டுமென அவனுக்கு மிக்க ஆத்திரம் இருந்து வந்தது. அதற்காக அவன் காலங் கருதியிருந்தான். அவ் விதமிருக்கும் சமயத்தில், நடுநாட்டின் சீர்கேட்டை அவன் அறியலானான். அறிந்ததும், இதுவே தக்க சமயமென அவனுக்குத் தென்பட்டது. ஆயினும் துணையின்றிச் சென்று போர்புரிய அவன் மனம் துணிய வில்லை; மத்தியபதியின் வீரரை முறியடிக்க, மிகுந்த பலம் வேண்டுமென விரும்பி னன். உடனே அருகிலுள்ள முகம்மதிய நாடுகளைத் துணைக் காக நாடினன். அவ்வரசுகளுக்கும் மத்திய பதியினிடம் நீண்டகாலமாகப் பொறாமை யுண்டு, தவிர, தலைவணங்கா மல் மத்தியபதி வாழ்ந்து வருவதைக் கண்டும் அவைகள் உள் ளூரப் பொறுமியிருந்தன. அதனால், பகதூர் ஷாவுக்கு அந் நாடுகள் பக்கபலமாயின. உடனே அவன் பெரும் படையுடன் மத்தியபதியை நோக்கி வந்தான். அச்சமயம் விக்கிரமனோ களியாட்டத்துக்காகப் பூண்டிநாடு போயிருந்தனன். பகையர சர் வந்துவிட்டதை யறிந்ததும், பெரும் படையொன்று திரட்ட அவனுக்கு அவகாசமில்லை. அவகாசம் இருந்திருப் பினும், அக்குதிரைவீரர் தமக்கிருந்த மனநோயால் தலை

கொடுக்க வந்திரார் என்பதும் திண்ணம். சம்பளத்துக்காகச் சேவகம் செய்யும் சிறிய காலாட்படையையே அவன் திரட்ட முடிந்தது. பகைவனிடம் பெரும்படை யிருப்பதையும், தன்னிடம் மிக்க சிறியபடையே இருப்பதையும், அவன் உணர்ந்து கொண்டனன். ஆயினும் அவன் ராஜபுத்திரனல்லவா? குலத்துக்குரிய வீரமும் வலியும் அவனுக்குத் துணையாக நின்றன. அத்துணையையும் படையையுங் கொண்டு, அவன் போருக்குப் புறப்பட்டான். காலாள் வீரரோ அவ்வளவு தேசாபிமானம் கொண்டு சண்டை செய்பவில்லை. தவிர அவர்கள், பெருவெள்ளத்துக்குமுன் தோன்றும் கண்ணிவாய்க்கால் போல் கலங்கி விட்டனர். என்ன செய்வான் விக்கிரமன்? அச்சேனைக்கஞ்சி ஒங்கிப்போய்ப் பின்வாங்கினான். உடனே முகம்மதியச் சேனையோ சித்தூரை நோக்கி வந்து விட்டது.

சித்தூருக்கு ஆபத்தென்று தெரியவந்தால், மத்தியபதி வீரர் மட்டுமேயல்லாமல், ராஜபுதன வீரர் அனைவருமே திரண்டு வருவர். மேலும், அன்னிய மதத்தினர் படைகொண்டு வந்துளரெனின், ராஜபுத்திரரில் ஒருவரும் வாளா விரார். அத்தகைய சிறப்பு சித்தூருக்கு மட்டுமே உண்டு. அவ்வரிய நகரைக் காக்க வந்தவர்களில், யாரை முதன்மையாகக் கூறவேண்டுமென்றால், பூண்டி நாட்டரசன் அர்ச்சுன சிம்மனையே சுட்டிச் சொல்லவேண்டும். பூண்டியை முன்னம் அரசாண்டுவந்த சூரியமல்லனுக்கும் மத்தியபதி மன்னவனாயிருந்த ரத்தின சிம்மனுக்கும் கடும்பகை யிருந்து வந்ததையும், அதனால் அவ்விருவரும் ஒருவரை யொருவர் கொலை புரிந்துகொண்டு ஆவி நீங்கின ரென்பதையும், முந்திய கதையில் கூறியுள்ளோம். எனினும் பழிக்குப் பழி வாங்கியாய் விட்டதென்றால், ராஜபுத்திரரின் வைரம் பறந்து போம். அர்ச்சுனஹரன் சித்தூரின் சிற்றரசன் என்பதோடு

சங்கர சிம்மனுக்குத் தன் சகோதரியை மனைவியாகக் கொடுத்திருந்தவனு மாவான். அச் சோதரியின் வயிற்றிலே உதயசிம்மன் என்னும் குழந்தையும் உதித்திருந்தது. அச் சிசுவே பட்டத்துக்குரிய இளவரசுமாகும்.

இரண்டாவதாக, பாகசிம்மனைச் சொல்ல வேண்டும். அவன் யாரெனில், சங்கரசிம்மனது தம்பியான பிருதிவி ராஜனுடன் போர்புரிந்து, மத்தியபதியின் அரசாக விரும்பிப் பெருமுயற்சி புரிந்த சூரியமல்லனது பிள்ளை. எனவே அவனிடமும் தாயாதிக் காய்ச்சல் இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனாலும், சித்தூருக்கு ஆபத்து என்று கேட்டவுடனே அவனும் சிறிதும் தயங்காமல் தலைகொடுக்க வந்தான். சிறிது காலத்துக்குமுன் பரம வைரிகளா யிருந்த இரண்டு குடும்பத் தலைவர்கள் அங்ஙனம் தேசாபிமானத்தால் இரத்தஞ் சிந்த வந்தனரென்றால், மற்ற ராஜபுத்திர வீரரைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ ? விக்கிரமனது விபரீதத்தைக் கண்டு, வேறுபட்டு நின்ற சிற்றரசரும் பாளையக்காரரும் பரிவுடன் விரைந்து வந்தனர் சித்தூரைப் பாதுகாக்கும் நோக்கமுடன் ; மத்திய இந்தியாவிலுள்ள முகம்மதிய அரசுகள் பலவும் ஒன்றுகூடி மிகவும் முனைந்து சித்தூரைச் சீரழிக்கக் கருதியது இதுவே முதல் தடவை. அப்பழம் பதியைப் பாழ்படுத்தியே தீருவதென அப்பகைவர் கோபவெறிகொண்டு நிற்கலாயினர். ராஜபுத்திரரோ, தம் குலத்தினரின் நடுநாயகமான நகரத்தை முடிவுவரையில் காத்தே தீருவதெனக் கங்கணம் கட்டிக்கொண் டிருந்தனர். இரு திறத்தினருக்கும் மதவைரமும் மிகுந்து நின்றது. ஆனதுபற்றி, அச் சண்டை மிகவும் மூர்க்கமாகவே நடந்து வரலாயிற்று. ராஜபுத்திர வீரரைவிட அம் முகம்மதியர் பீரங்கிப் படையில் வலுத்திருந்தனர். தவிர, கோட்டைச் சுவர்களிலே பகைவர்கள் சுரங்கம் வைத்தார்கள்.

பீரங்கிப்படை ஒருபுறம் அக் கோட்டையைத் தகர்க்க, அச் சுரங்கமும் மற்றொருபுறம் திடீரென வெடிக்கலாயிற்று. மலை யுச்சியின்மீது கல் பாறைகளால் கோட்டை கட்டப்பட்டிருந்தும், சுரங்கவெடியின் அதிர்ச்சியால் ஓரிடத்திலே ஐம்பது கஜ தூரம் பிளவு ஏற்பட்டுவிட்டது. சுத்த வீரனான அர்ச்சுனசிம்மன் தனது துணைவர் ஐந்நூறு பெயருடன் அப்பிளவைக் காத்து நின்று, உட்புகா வண்ணம் பகைவரை வழிமறித்தான். அதனால் அங்கே கைகலந்த கடும்போர் நடந்தது. தன் துணைவரில் பலர் இறந்தும், அர்ச்சுனன் மனமுடையவில்லை. உடலெங்கும் அம்பு தைத்து, ஆறாக உதிரம் பெருகி, மூர்ச்சை யடைந்த காலத்தும், கர்ணன் சலியாது போர்புரிந்தது போலவே, அர்ச்சுன ஹீரனும் வாட்போர் புரிந்து பலரை வெட்டிவீழ்த்தினான். ஆயினும், மற்றொரு சுரங்கம் வெடிக்கவே, அவனும் அவன் துணைவரும் பாறையுடன் பாறையாகத் துகளாயினர். அர்ச்சுனனது ஆற்றலுக்கும் இணை யுண்டோ?

பின்பு, ராவ் துர்க்கன் என்னும் சிற்றரசன் பல வீரருடன் அப்பிளப்பினிடையே வந்து நின்று, முகம்மதியரில் பலரை மாய்த்தான். முடிவில் அவனும் தன் தோழருடன் மாண்டு போகும்படி நேர்ந்துவிட்டது. அங்ஙனம் வீரரிலே பலர் ஓயாது மடிவதைக் கண்டு, மற்றவர்களுக்கு மனஞ் சலிக்குமோ என்று கருதிய ஜாவேரிபாய் என்னும் அரசியோ ஆடவருடை தரித்து, மார்பகத்தே வீரகவசம் பூண்டு, பெரு வீரருக்குத் தலைவியாக நின்று, கடும்போர் புரிந்து பகைவரிலே பலரைப் பலிகொண்டனள். முடிவிலே அவளும் முகம்மதியரால் மாய்க்கப்பட்டு மாநிலத்திலே சாய்ந்துபோனாள். அது கண்ட வீரருக்கோ முன்னையிலும் பன்மடங்கு வீராவேசம் ஓங்கி வளர்ந்து விட்டது. அதனால் ஒவ்வொருவரும் உயிரைத் துரும்பாக மதித்து, ஒரு சிறிதும் தளராமல்

ஆருயிரைக் கொடுத்தனர். அத்தகைய கொடும் போரிலே தலைவர் பலரும் பொன்றிவிடவே, உயிர் தப்பி நின்றவர்களின் தொகை வெகு கொஞ்சமே. ஆதலால் சித்தூர்க்கோட்டை வீழ்ந்துவிடுமென வீரரனைவருக்கும் புலப்பட்டது. பகைவரோ ஒவ்வொரு நிமிஷமும் முன்னேறி முனைந்து வந்து கொண்டிருந்தனர்.

அச்சமயம் விக்கிரமசித்தன் சித்தூரில் இல்லை. பின் வாங்கிச் சென்றவன் எங்ஙனம் சித்தூரை நோக்கமுடியும்? அந்நகரம் பகைவர்கையில் வீழ்வதாயிருந்தால், முடித்தலையொன்று பலிகொடுக்க வேண்டும். அவ்விதம் பலி கொடுத்தாலன்றி, அதனை அப்பால் மீட்க, பத்திரகாளியின் அருள் கிட்டாது. அதுபற்றியே, முன்னம் ராணா இலட்சுமண சிம்மன் தன்னையும் தன் பிள்ளைகளையும் சேர்த்து, 12 முடித்தலைகள் பலிகொடுத்தான். இதன் விவரம் முன்பே ஓரிடத்தில் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறே இப்பொழுதும் முடித்தலை கொடுக்க வேண்டுமென்று எஞ்சியிருந்த ராஜ புத்திரர் கருதினர். பலியாவான் ராஜ வமிசத்தானாக இருத்தல்வேண்டும். அதற்கு யாருளர் என்று எல்லாரும் கலங்கி நிற்கையில், சூரியமல்லனது பிள்ளையான பாகசிம்மன் தன் இனத்தினரை நோக்கி, "வீரர்காள்! ஏன் நீங்கள் கலங்கவேண்டும்? சித்தூருக்காக எனது சிரத்தைப் பலியிட நான் சித்தமாயிருக்கின்றேன். நமது குலத்தைச் சேர்ந்த வீராதி வீரர்களெல்லாரும் மடிந்தபின்பு, உயிர்வாழ எனக்கு மனமில்லை. இப்போரிலே இறப்பதில் எனக்கு மிக்க விருப்பம் உளது. அங்ஙனமின்றி, யான் எங்ஙனம் வீர சுவர்க்கம் செல்ல முடியும்? எனது மரபையும் ராஜவமிசத்தையும் எவ்விதம் உயிர்கொடாது யான் காக்கமுடியும்" என்று தீரமுடன் கூறினன். உடனே அவனுக்கு முடிசூட்டப்பட்டது. ராஜ மரியாதைகளான குடை, கொடி, சாமரம் முதலியன அவனை

அலங்கரித்து நின்றன. அவனைப் பலியிடுமுன், தீக்கடவுளை அவர்கள் களிப்பிக்க வேண்டியிருந்தது.

ஆக்காலத்தே முகம்மதியர் ஒருநாட்டின் மீது வெற்றி கொண்டால் அதன் அறிகுறியாகப் பலமங்கையரைச் சிறை செய்து, மனைவியராகக் கொண்டு மனமகிழ்வதுண்டு. அவ்விதமே சில மங்கையரை முன்னம் அவர்கள் சிறை செய்து, ஆசியாத்துருக்கியிலுள்ள பாக்தாத் சுல்தானுக்கு அனுப்பியுளர். பகைவராகப் போர்புரியும் முகம்மதிய மன்னரோ மகா மூர்க்கத்துடன் நிற்பதனால், மங்கையரை மானபங்கப் படுத்தாமலிரார். ஆதலின், சித்தூரிலுள்ள மங்கையர் பலரும் தீயில்குளித்து மானத்தைக் காத்துக்கொள்ள முற்பட்டனர். அவ்வளவில் பெண்மக்கள் அனைவரும் தூயநீராடிப் பட்டாடைகளைப் பாங்காக உடுத்தி, மஞ்சளும் குங்குமமுமணிந்து, அக்கினி குண்டத்தை யணுகினர். உதய சிம்மனது தாயும் அர்ச்சுனஹரனது தங்கையுமான ராணி கர்ணுவதி என்பாள், 13 ஆயிரம் பெண்மணிகளுக்கு முதலில் சென்று, அக்குண்டத்தில் குளித்து ஆவிநீத்தனள்; பின்பு அத்தனை பெயரும் அவளைத் தொடர்ந்து தீக்குழியில் இறங்கினர். தீயில் குளிக்க மனமில்லாதவர்களோ விஷமுண்டும், ஈட்டி கொண்டு குத்திக்கொண்டும், உயிரை விட்டனர்.

அப்பால் ஆடவரனைவரும் மஞ்சள் நிற உடைதரித்து மகதேவனைத் துதித்துக் கோட்டைக் கதவுகளைத் திறந்து போட்டு, வாளுடன் வெளிக் கிளம்பினர். அவ்வளவிலே இருபக்கத்து வீரரும் உருத்தெழுந்து ஒருவரை யொருவர் வெட்டி வீழ்த்தலே, ரணகளத்திலே பிணங்கள் மலைபோல் குவிந்தன. கோட்டையிலிருந்து கிளம்பிய வீரரில் ஒவ்வொருவரும் மரிக்கும் வரையில் முதுகுகொடாது போர் புரிந்து, பலரை மாய்த்த பின்பே உயிர் துறந்தனர்.

மானமும் கற்புமே பூஷணமென மதித்து ஆவிநீத்த மாதரின் தொகை பதின்மூன்றாயிரம். முகமதியருக்கு முதுகு கொடாமல், மரபின் பெருமையைக் கருதி, வீரசுவர்க்கம் புகுந்த ஆடவரின் தொகை 32 ஆயிரமாகும். அத்தனை உயிரைப் பலிவாங்கிய பின்பே பகதூர்ஷா வெற்றி பெற்றான். எனினும் அந் நகரினுள்ளே புகுந்து பார்த்தவுடனே, அவன்மனம் திடுக்கிட்டது. ஏனெனில், மானிட உடலின் அவயவங்கள் வெட்டுண்டு, எங்கே பார்த்தாலும் சிதறிக் கிடந்தன. சித்தூரோ சிவந்த ஆடைதரித்தது போல் இரத்தத்தால் மூடப்பட்டுக் கிடந்தது. முன்னம், அல்லாவுதீனிடம் அந்நகர் சிக்கியகாலத்திலே, அத்தகைய கோரமான காட்சிதான் அங்கே நிரம்பி யிருந்தது. எனவே, பகைவரிடம் பட்டுச் சித்தூர் சீரழிந்தது இது இரண்டாவது தடவையாகும். வெற்றிக் களிப்புடன் பகதூர்ஷா அந் நகரில் புகுந்தனனாயினும், பதினைன்கு நாட்களுக்குமேல் அவன் அங்கிருக்க முடியாமல், அதைவிட்டு ஓடிப்போகும் படி நேர்ந்தது. அதன் காரணம் யாதெனில்:—

சித்தூருக்கு நேர்ந்துள்ள பேராபத்தைக் கண்டு ஜாவேரிபாய் என்னும் ராணியும் போர்க்கோலம் பூண்டு ரணகளத்தே மடிந்த பின்னர், ராணி கர்ணவதிக்குக் கவலையதிகரித்தது. "பச்சைப் பாலனான உதயசிம்மனைக் காக்க வேண்டும், அஃதோடு சித்தூரின் சீரழிவையும் தடுக்க வேண்டும்," என்பதே அவளுக்கிருந்த கவலை. குழந்தையாகிய உதயசிம்மனைப் பூண்டிக்கு அனுப்பி, அவள் ஓரளவு கவலை தீர்ந்தனள்; பின்பு சித்தூரைக்காக்க யாது செய்யலாமென ஆலோசித்து, அப் பேபரின் பிள்ளையும் டில்லியரசனுமான ஹுமாயூனுடைய உதவியை நாடினள். அதற்கு அறிகுறியாக ரட்சாபந்தனம் என்னும் அரிய அடைக்கலப்பாசம் ஒன்றை அம்மன்னவனுக்கு அனுப்பினள்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில், ரட்சாபந்தனம் என்பதின் வரலாற்றை விளம்புவோம். தமது கற்புக்கோ மானத்துக்கோ பங்கம் நேருமெனத் தோன்றுங்காலையிலும், தமது தாய் நாட்டினுக்குப் பேராபத்து விளையுமென்று தெரியுங்காலத்திலும், அதனைக்காத்து மாசின்றி வெளியேற ராஜபுத்திர மங்கையர் தம்மாலியன்ற மட்டும் பெருமுயற்சி செய்வர். அவ்விதம் பெருமுயற்சி செய்தும் பலிக்காமல் போயினும், ஆபத்து தலைமிஞ்சி விட்டாலும், அக்கணமே அம்மங்கையர் தமது நாட்டில் வீரசிகாமணி யாரென நன்கு ஆராய்ந்து, "வெற்றி வீர! பேராபத்து நேர்ந்துள்ளது; அதனைக்காப்பது உனது கடமை. நீ சுத்தவீரனெனக் கேள்வியுற்றே உனது உதவியை நாடுகின்றனம். அதற்கு அடையாளமாக இதோ ரட்சாபந்தனம் அனுப்பியுள்ளேன்," என்று கூறித் தம் உயிர்த்துணையைத் தூதனுப்புவர். அவ்வீரனை அம்மங்கையர் முன்பின் பாராதவர்களாகவும் இருப்பர். அந்த ரட்சாபந்தனமோ அம்மங்கையின் நிலைமைக்கு ஏற்றவாறு, பட்டுக் கயிறுகவோ, தங்கக் கடகமாகவோ, வயிரம் வைத்திழைத்த வளையலாகவோ இருக்கும். ராஜகுமாரி ஓர் ஏழைக்கும், ஓர் ஏழையின் மகள் ஓர் அரசகுமாரனுக்கும் இங்ஙனம் அனுப்புவதுண்டு. அவன் தேர்ந்த வெற்றி வீரனுக இருக்கவேண்டுமென்பதே யன்றி, அவ்வீரனது குலப் பிரிவையோ பதவியையோ அம்மாதர் கவனியார். ஒரு பெண்ணினிடமிருந்து ரட்சாபந்தனம் வந்துவிடின், உண்மை வீரனு யிருப்போன் அதனை ஏற்றுக்கொண்டே தீரவேண்டும். அவள் விரும்பியவண்ணம் உதவி புரிவதில், அவன் தனது உயிரையிழக்க நேரினும் நேரலாம். அப்பொழுது அவன் தனது ஆருயிரை ஒரு பொருட்டாக மதியான். 'அப்பெண்ணின் கோரிக்கையை நிறைவேற்றி வைப்பின், என்ன பலன் கிடைக்கும்? நாடு கிடைக்குமா?

அல்லது பெண் நமக்கு மாலையிடுவளா?" என அவன் எதை யும் சிந்தியான். அவள் கோரிய வண்ணம் உதவிபுரிந்து, காரியத்தைச் சாதிப்பின், "நாம் நம் கடமையை நிறை வேற்றியவ ராவோம். உலகம் நம்மை ஏத்தும்; உயிர் போயினும், புகழுடம்புநிற்கும்," என்றே அவன் கருதுவான். அவனும் அப்பெண்ணை முன்பின் அறியாதவனாக இருப்பி னும் இருப்பான். ரட்சாபந்தனத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட தும், அவன் அவளது சுவீகார சோதரனாவான்; அவளும் அவனது சுவீகார சோதரியாவாள். கடமையை நிறைவேற் றும் வரையில், அவ்விருவருக்கும் அத்தகைய உறவே நிகழ் ந்து வரும். "என் கோரிக்கையை ஈடேற்றின், நான் உனக்கு மாலையிடுவேன்" என அப்பெண் கன்னியாயிருப்பின் ஒரு சமயம் சொல்லலாம். கோரிய காரியம் சித்தியானதும், அவள் அங்ஙனமே அவனுக்கு மாலையிட்டு, அவனை மணாளனாக அடைவாள். ரட்சாபந்தனம்பெறுவதை ஒருபெரும் பெருமை யாகவே வீரர்மதிப்பர். புகழுடன் வளர்ந்து புகழுடன் போக வேண்டுமென்று விரும்புவோர், அதனைப் பெருமையாக மதி யாமல் வேறு எங்ஙனம் மதிக்கக்கூடும்? ரட்சா பந்தனத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவுடனே, அவ்வீரன் தனது நிலைமைக்கு ஏற்பத் தானும் அப்பெண்ணுக்குப் பட்டு, பொன், ரத்தினம் ஆகிய ஒன்றினாலான ரட்சாபந்தன மனுப்பித் தன் சம்மதி யைத் தெரிவித்து ஆறுதல் சொல்வான்.

சங்கர சிம்மனது தேவிகளில் ஒருத்தியான ராணி கர்ணவதியும் அவ்விதமே ஹுமாயூனுக்கு ரட்சாபந்தனம் அனுப்பினள். தன் பிள்ளையாகிய உதய சிம்மனைக் காக்க வேண்டுமென்பதோடு, சித்தூரையும் காக்க வேண்டுமென் பதே அவளது கோரிக்கை. ஹுமாயூன் முகம்மதியனாயி னும், ராஜபுத்திரரின் பெருந்தன்மையையும் வீரத்தையும் நன்கறிந்தவன். ராணா சங்கரனுக்கும் பேபருக்கும் யுத்தம்

நடந்த காலையில், அவனும் கூடவிருந்து போரை நடத்திய வன்; விசாலமான நோக்கமும் பெருந்தன்மையும் பொருந்திய சுத்த வீரன்; ஆதலின், அவன் அதனை ஏற்றுக்கொண்டு ராணிக்குத் தைரியம் சொல்லியனுப்பினான். ஆனால், அவன் வருவதற்குள் சித்தூர் வீழ்ந்துவிட்டது. என்றாலும், அவன் தன் வாக்கை நிறைவேற்றாமலில்லை. இரட்சாபந்தனத்தை மதித்தே அவன் சித்தூரை மீட்க வந்தவனாயினும், அதற்கு மற்றொரு காரணமும் உளது.

டில்லியில் அரசு செலுத்திய இப்ராஹிம் லோடி என் பானைப் புறங்கொண்டே பேபர் பட்டம் பெற்றான். அவனுக்குப்பின் அவன் பிள்ளையான ஹுமாயூன் பட்டத்துக்கு வந்தனன். அந்த இப்ராஹிம் லோடி இறந்துபோய் விட்டபோதிலும், அவனது தம்பியான அல்லாவுதீன் என்பானே டில்லியரசைக் கைப்பற்ற முயன்றனன். அதற்கு அப்பகதூர்ஷா உடைந்தையா யிருந்தான். தவிர, "மத்திய இந்தியாவின் முகம்மதியச் சிற்றரசுகளை ஜயித்தால்தான், டில்லியரசுக்கும் மதிப்புண்டாகும், அரசும் நிலைக்கும்," என ஹுமாயூனுக்குத் தோன்றியது.

ராணி கர்ணவதி ரட்சாபந்தனம் அனுப்பிய காலையில், அவன் வங்காளத்தே போர்புரிந்து கொண்டிருந்தான். திடீரென்று அப்போரை நிறுத்திவிட்டு வந்துவிட அவனால் முடியவில்லை. கூடிய விரைவில் அவன் கொதித்து வந்தானாயினும், அதற்குள் சித்தூர்க் கோட்டை சீர்கெட்டுப் போய் விட்டது. அப்பால் ஹுமாயூன் தோன்றி, அப்பகதூர்ஷாவை முறியடித்து, அந்நகரை மீட்டான்; மீட்டதும், ராணா விக்கிரமஜித்தனைத் தருவித்து, தன் கையால் அவனது அரையில் உடைவாளைச் செருகி, உரிய மரியாதையும் செய்தான். சித்தூர் மீட்கப்பட்டவுடன், ராஜ புத்திரர் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவில்லை. கண்ணிழந்த குருடன் மீண்டும்

கண்பெற்றுக் களிப்பதுபோல், ராஜபுத்திரர் அனைவரும் களிகூர்ந்தனர். அதனால் விக்கிரம ஜித்தனுக்கும் அரசு கிடைத்தது. கிடைத்து மென்ன? அவனுடைய குணக் கேடு அவனை விட்டகலவில்லை. பட்டுப் பட்டாயினும் புத்தி வராதா என்பர் பெரியோர். விக்கிரமனுக்கோ படாதபாடுபட் டும் நற்புத்தி வரவில்லை. பிறவிக்குணம் எங்ஙனம் போகும்?

கடுஞ் சொல்லும் படபடப்பும் காட்டிப் பாளையக்கா ரரை நடத்தி வந்ததனால்தான், முன்னம் நடுநாட்டுக்கு அனர்த்தம் நேர்ந்தது. அரசையும் அவன் சிலநாள் இழந்து நின்றான். மீண்டும் அவன் தன் சிற்றரசுகளையும் பாளையக் காரரையும் உதாசீனமாகவே நடத்தி வந்தான். ஒருதினம் அவன் தன் சிற்றரசர்களும் பாளையக்காரரும் புடைசூழ, அத்தாணி மண்டபத்தே வீற்றிருந்தனன். அப்பொழுது பலரும் அவனுக்குக் குறிப்பாக நற்புத்தி புகட்டினர். அச் சிற்றரசுகளில் ஒருவன் ராவ் கூர்ம சந்தன் எனப்படுவான்: அவன்தான் சங்கரசிம்மனை ஆபத்துக் காலத்தில் காத்து வந்தவன்; வயதிலும் வரிசையிலும் அவனே மூத்தவன். அத்தகைய மூத்தோன் சொல்லும் வார்த்தை அமுதமாகவே யிருக்கும். ஆனால் விக்கிரமனுக்கோ அது கசப்பாக இருந் தது. உடனே அவ் விக்கிரமன் முன்பின் யோசியாது, மூர்க்கமே கொண்டு, அக் கூர்மசந்தனை அரசவையிலேயே தாக்கினன். அந்த அவமானந் தாங்க முடியாமல், சிற்றரசு ரும் பாளையக்காரரும் அக்கணமே சபையை விட்டகன்று போய்விட்டனர். அகன்ற பின்னர், அவனைப் பட்டத்தி லிருந்து போக்கினாலன்றி, நாடு மிகவும் நலங்கெட்டு விடு மென அவர்களுக்குத் தோன்றியது.

தமது அரசனுக்காக உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் ஒருங்கே வழங்கும் பெருங்குணம் வாய்ந்த ராஜபுத்திரர், விக் கிரமஜித்தனை ராஜபதவியிலிருந்து விலக்கிவிடக் கருதின

றென்றால், அவன் எத்துணை குணக் கேடனு யிருந்தானென நாம் விரித்துரைக்கவும் வேண்டுமோ? விக்கிரமனுக்குப் பதிலாக யாரை அரியணையில் அமர்த்துவதென அனைவரும் ஆலோசித்தனர். உதயசிம்மனை உடனே ஏற்றிவைக்கலாமென்றாலோ, அவன் அப்பொழுது சிறு குழந்தையாகவே இருந்தான். சிறு குழந்தையைப் பட்டத்தில் அமர்த்தினால், அவனுக்குப் பதிலாக ஒருவன் அரசை நடத்தவேண்டும். அங்ஙனமானால், ஒரு சமயம் கட்சிப் பிரதிகட்சி ஏற்படும். ஆதலின் தக்கவயதுள்ள ஒருவனை அரசனாக்கக் கருதினர். சங்கரனது தம்பியான பிருதிவிராஜனது பிள்ளை வனவீரனையடைந்து "விக்கிரமன் வரவரக் கெட்டுவிட்டான். அவனை யாங்கள் இனி வேந்தனாக வணங்க மாட்டோம். உதயசிம்மனுக்கே அரசு உரியது. ஆனால் அவன் சிறு குழந்தை. அவன் வாலிப வயதடையும் வரையில், நீயே அரசை ஏற்றுக்கொண்டு, ஆண்டுவரவேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டனர். அதற்கு அவனோ, "எனக்கு வேண்டாம் அரசு. அப் பாரத்தை என்னால் வகிக்க முடியாது; பட்டத்துக்கு உரியவன் இருக்க, யான் முடிசூடச் சம்மதியேன்," என்று மறுத்தனன். பின்னர், "சிறிது காலத்திற்குத் தான் ராஜ்ய பாரத்தை நீ வகிக்கவேண்டும். வேறு யாருமில்லை. நீ தட்டக்கூடாது," என்று அனைவரும் வேண்டலும், வனவீரன் ஒருவாறு இசைந்தனன்.

வனவீர சிம்மன்

விக்கிரமனது விபரீதம் கரைகடந்து விட்டதனுல்தான், வனவீரனை வேந்தனுக்கச் சிற்றரசரும் பாளையக்காரரும் சித்தங் கொண்டனர். உடனே அவனுக்கு முடிசூட்டப்பட்டது. பச்சைக் குழந்தையான உதய சிம்மனும் வனவீரனது பாதுகாப்பில் வளர்ந்து வந்தான். அரியணையில் ஏறியமர்ந்து, அரச வாழ்வை உருசி பார்த்ததும், அவன் சித்தம் திரும்பிவிட்டது. 'ராஜ்ய பாரம் எனக்கு வேண்டாம், அதனை வகித்தல் இயலாத காரியம்,' என்று முன்பு மொழிந்த வனவீரன் இப்போது, 'நாமே ஏன் நெடுங்காலம் அரசை ஆளக்கூடாது?' என்று சிந்திக்கலாயினன்.

அறமே மிகவும் நிரம்பி அருள்பூத்த மனதுடையோரும் பெறுதற்கரிய செல்வம் பெற்றபின், சிந்தனை பிறிதாவரென்பது உலக இயற்கை. செல்வச் செருக்கில் ஆழ்ந்ததும், அவர்கள் தமது சுற்றத்தையும் துணையையும் நோக்கார்; பாப புண்ணியத்தைப் பாரார்; தீவினையின் விளைவையும் கருதார். இதற்கு வனவீரனே உதாரணமாவான். நெடுங்காலம் அரசை யாளவேண்டுமாயின், விக்கிரமனையும் உதயனையும் விண்ணேற்றிவிட வேண்டுமென்று அவன் துணிவு கொண்டனன். உதயன், தாயும் தந்தையுமிழந்த அனுதைக் குழந்தை. ஆயினும் செவிலித்தாயோ அவனைத் தன் குழந்தையினும் பன்மடங்கு பட்சமுடன் வளர்த்து வந்தனள். வனவீரனது தோற்றத்தையும் போக்கையுங் கண்டதும் அவளுக்கு ஐயுறவு நிகழ்ந்தது. ஆதலால், அவள் அல்லும் பகலும் அவனைவிட்டகலாது, அவன்மீதே கண்ணு யிருந்து வந்தனள். அப்பொழுது அவனுக்கு வயது ஆறு. ஒருதினம் அவள் உதயனுக்குப் பாலன்னம் ஊட்டிக் கண்வளர்த்திய பின்பு, அரண்மனையிலே அயர்ந்திருந்தனள். அப்போது

அந்தப்புரத்திலே அழுகுரல் கேட்டது. உடனே அவள் விரைந்து சென்று, விஷயம் யாதென வினவினள். விக்கிரமனை வனவீரன் வாளுக்கு இரையாக்கினனெனவும், அதனால் மனைவியரும் பிறரும் புலம்புகின்றனரெனவும், அவளுக்குத் தெரியவந்தன. அப்பால் ஒரு விநாடிகூட அவள் அங்குத் தாமதிக்கவில்லை. உதயனுக்கும் அதே கதி நேர்ந்துவிடுமென்று கருதி அவள் பரபரப்புடன் வந்து, பாலனையெடுத்து ஒரு பணியாளனிடம் கொடுத்துக் கோட்டைக்கு வெளியே அக்குமரனை அப்புறப்படுத்தினள்; பின்பு, தான் பத்து மாதம் சுமந்து பெற்றெடுத்த தனது அருமைக் குழந்தையை உதய சிம்மனது படுக்கையில் கிடத்தி, முன்போல் தானும் அயர்ந்திருந்தனள். அவ்வளவில் வனவீரன் ஈட்டியுடன் யமன்போல் அவள்முன் தோன்றி, எங்கே உதயன் என்றனன். அதுகண்டு நடுங்கிய தாதி ஒன்றும் உரைக்க முடியவில்லை; ஏதேனும் விளம்பலாமென்றாலோ, உதடுகள் ஒருபுறம் துடித்து நின்றன. அப்பாவியோ மீண்டும் எங்கே உதயன் என்று கொதித்தனன். வாய்திறந்து விளம்பமுடியாத அத்தாதி தன் குழந்தை படுத்தயரும் தொட்டிலைச் சுட்டிக் காட்டினள். உடனே அப்பாதகனது கைதனில் இருந்த ஈட்டி அப்பாலனது மார்பில் பாயவே, அரைக்கணத்திற்கெல்லாம் அக் குழந்தையின் ஆருயிர் பறந்துவிட்டது. பல சொல்லிப் பயனென்ன? உதயசிம்மன் உயிர் நீங்கினன் என அரண்மனையிலிருந்தோர் அனைவரும் அழுதரற்றினர். பின்னர், அச்சவம் அடக்கஞ் செய்யப்பட்டது. தன்னிடம் அடைக்கலமாக வளர்ந்துவந்த அக்குழந்தையைக் காக்கக் கருதி ஒரு தாதி தன் குழந்தையை இங்ஙனம் பறிகொடுத்தனள். என்னே அத் தாதியின் விசுவாசம்! அவள் பெயர் பண்ணா. பண்ணா என்றால் ரத்தினம் என்பது அர்த்தம். உண்மையில் அவள் பெண்களின் ரத்தினமாவாள். அத்

தாதியைப்போல் வேலையாளனும் அரசிளங் குமரனிடம் பேரன்பு பூண்டவன். ஆதலின், உதயனை அவன் இரவி லேயே ஒருவருமறியாமல் கோட்டைக்கு வெளியே கொண்டு போயினன். போகுங் காலையில், நல்ல வேளையாக உதய னும் கண் விழிக்கவில்லை. பண்ணு குறிப்பிட்ட இடத் திலே பாலனை வைத்துக்கொண்டு, அப் பணியாளன் வழி மேல் விழி வைத்திருக்க, அவளும் அங்கே போய்ச் சேர்ந் தாள். சேர்ந்தபின், உதயனை எவ்விடத்தே அந்த ரங்க மாக வைத்து வளர்ப்பதென இருவரும் யோசித்தனர். சித் தூருக்காக உயிர் துறந்த பாக சிம்மனது மைந்தன் சிம்மராவி னிடம் போகலாமென்று தோன்றியது. அவ்வாறே அவனை யடைந்து, உதயனை வளர்த்து வரும்படி அவர்கள் வேண் டினர். அவனோ, "என்னாலாகாது, விஷயம் வெளியாயின், எனக்கும் என் குடும்பத்திற்கும் அனர்த்தம் நேரும்," என்று கூறி மறுத்துவிட்டான். அப்பால் இருவரும் அப் புத்திரனுடன் சென்று, தங்கபுரப் பாளையப்பட்டை வேண் டிக் கொண்டனர். அவனும் அச்சங்கொண்டு, ஆகா தென்று புகன்று விட்டனன். அதன் பின் அத்தாதி கோமளமேரு என்னும் கோட்டையின் தளபதியை யடை ந்து, குழந்தையை அவன் மடிமீதிருத்தி, 'அரசிளஞ் சிங்கத்தைக் காக்கவேண்டும்' என்று இரந்து நின்றனள். அவனோ நடுநடுங்கித் தத்தளித்தான். அருகிலிருந்த அவ னது தாய், "மைந்த! நீ சூரிய குலத்தில் தோன்றி யவன் அன்றோ? உன் மூதாதைகளில் ஒருவனான சிபி, தன்னை யடைக்கலமாக வந்தடைந்த புறவுக்காக உயிரையும் வழங்கினனே! மற்றொரு மூதாதையான ஸ்ரீராம பிரான் தன் பகைவனது தம்பி விபீஷணனுக்கு அபயமளிக்க வில்லையோ? அத்தகைய பரம்பரையில் தோன்றிய நீ, இச் சமயம் அடைக்கலமாக வந்துள்ள அரசகுமாரனைக் காக்க

முடியா தென்கின்ருய்! ஜீவதயையில் சிறந்த ஜெயின மதத்தைத் தழுவிய நீ, அடைந்தவர்க்கு அருளாயானுல் உன் அறம் என்னுகும்? உன் ஆண்மைதான் என்னுகும்? உனது உயிர்போக நேரினும், உதயனை நீ பாதுகாத்தே தீர வேண்டும்; அவனே சங்கர சிம்மனது பிள்ளை; சிறிது காலத்திற்கெல்லாம் அரசனுக வரவேண்டியவன். ஆண்டவன் இருக்கின்றான். அபாயம் வாராது; எல்லாம் இனிது முடியும்,'' என்று கனிவுடன் கூறினுள். அதன்மேல் அவன் ஒருவாறு மனமொப்பினன். பின்பு, அத்தாதியும் வேலையாளும் ஏதுமறியாதவர் போல், சித்தூர் திரும்பி வந்து, அரண்மனையிலே தங்கள் தொழிலில் அமர்ந்திருந்தனர்.

கும்பமேரு என்னும் கோட்டையின் அதிபதி, உதயனைத் தன் மருமானெனை அனைவருக்கும் விளம்பி வளர்த்து வந்தான். ஒரு தினம் அவன் மாளிகையில் விருந்தொன்று நடந்தது. அதற்கு மத்தியபதியின் சிற்றரசர், பாளையக்காரர், தனவந்தர், முதலிய பலரும் போயிருந்தனர். அப்பொழுது அவர்களிற் சிலர் உதயனை உற்றுநோக்கி, "இப்பாலனிடம் இராஜலட்சணங்கள் நிரம்பியுள. அங்ஙனமே நடையும் உடையும் உள; சங்கரசிம்மனது சாயலும் காணப்படுகின்றது,'' என்று தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டனர். சிறிது காலஞ் சென்றபின், சுவர்ணகிரிச் சிற்றரசனும் சில பாளையக்காரரும் கும்பமேருவுக்குப் போயினர். அவர்களை வரவேற்று உபசரிக்க, உதயன் அனுப்பப்பட்டனன். அவன் அவர்களை எதிர்கொண் டழைத்த நேர்மையைக் கவனித்த காலையில், முன்னம் அவர்கள் கொண்ட ஐயுறவு உறுதிப் படலாயிற்று. அதனுல், "உதயன் உயிர் நீங்கவில்லை; உயிருடனிருக்கின்றான்,'' என்ற வதந்தி எங்கும் பரவிற்று. பரவவே, சிற்றரசுகளும் பாளையக்காரரும் கும்பமேரு

சென்று, மீண்டும் அப் பாலனைப் பரீட்சை பார்க்கவே, உதயனே அவன், என எல்லோரும் தீர்மானித்தனர்.

உதயன் அந்தரங்கமாக வளர்ந்து வருவதை ஆதிமுதல் அறிந்துள்ள மத்தியபதியின் பிரதம பாளையப்பட்டு, 'ஆம்! அது உண்மை தான்!' என்று கூறி, நடந்த விஷயத்தை ஆதியோடந்தமாகச் சொன்னான். பின்பு, தாதியையும் வேலையாளையும் வருவித்து வினவ, அவ்விருவரும் நடந்த விஷயத்தை அவ்விதமே நவின்றனர். இனியும் இரண்டொருவர் ஐயங்கொள்ளலாம்; அதனை அகற்றுவோம், என அப்பிரதம பாளையப்பட்டு கருதி, அம்மைந்தனுடன் சமமாக வீற்றிருந்து, அன்ன மருந்தினன். பின்பு, சுவர்ணகிரிச் சிற்றரசன் தனது மகளை உதயனுக்கு மணம் புரிவித்தான். அப்பொழுது உதயனுக்கு வயது பதின்மூன்று. அப்பால் பாளையக்காரரே உதயனது பாதுகாப்பாளராயினர். பின்னர் கும்பமேருவிலேயே பலரும் உதயனை அரசனென மதித்து முடிகவித்து, மரியாதை செலுத்தினர்.

இனி, வன வீரனைப்பற்றிச் சிறிது கவனிப்போம். உதயனை அவன் கொலைபுரிந்த செய்தி நடுநாடெங்கும் பரவிற்று; பரவவே அவனை வெறுக்காதார் ஒருவருமில்லை. அரசை விரும்பி, அரசிளங் கோவைக் கொன்ற பாவியின் முகத்தையும் பார்க்கக்கூடாதென்றே அனைவரும் கருதினர். செல்வச் செருக்கில் ஆழ்ந்துவிட்ட வனவீரனோ எதையும் லட்சியம் செய்யவில்லை. அரசுள்ள வரையில் அச்சமில்லையென்று அவன் அகம்பாவங்கொண்டான்; அது காரணமாகப் பாளையப்பட்டுகளில் ஒருவனைப் பெரிதும் அவமதிக்கலாயினன். சித்தூர் அரண்மனையிலே விருந்து நடப்பின், அதற்குச் சிற்றரசரும் பாளையக்காரரும் அழைக்கப்படுவர். அவர்களுடன் அரசனும் அமர்ந்து அரிய உணவு கொள்வான். அப்பொழுது அவர்கள் ராணுவுடன் தாராளமாகப்

பேசி மகிழ்வர். ராணாவும் விநோதமாக உரையாடுவான். ஆனால் ஒருவருக்கொருவர் மரியாதை காட்டுவதில் எள்ளள வும் குறைவிராது. பாளையக்காரரிலே தனக்கு மிகப் பிரிய முள்ள ஒருவனுக்கு அரசன் தன் தட்டிலிருந்து உணவுப் பொருளை எடுத்தனுப்புவ துண்டு. அதனை அப்பாளையப் பட்டு பரம கௌரவமாகவே மதித்து மகிழ்வான். இதர பாளையக்காரரும், அவனுக்கு அத்தகைய மகிமை கிடைத் ததெனப் பெருமையுடன் பேசிக்கொள்வர். அவ்விதமே ஒரு தினம் வனவீரன் விருந்து நடத்தினான். அதற்குச் சில பாளையக்காரர் போயிருந்தனர். அவர்களில் ஒருவன் சந்திரசிம்மனது சந்ததியில் தோன்றியவன்; பெரும் புகழும் பெற்றவன். அவனுக்கு வனவீரன் தனது தட்டிலிருந்து சில உணவுப் பொருள்களை யனுப்பினான். அவனுக்கோ வன வீரனது கொலைச் செயலைக்கண்டு மிக்க வெறுப்பிருந்தது. ஆதலின், அரசை அநீதியாக அடைந்த ஒருவனது கையி லிருந்து உணவுப் பொருளை ஏற்றுக்கொள்வதா என அவனது மனம் பதைக்கலாயிற்று. பதைக்கவே, அவன் அதனை மறுத்தனன். உடனே வனவீரன் அவனை அவமதிப்பாகப் பேசி, அவனது நிலங்களையும் பூமிகளையும் பறித்துக் கொண் டான். அச்செயல் தங்களையே அவமதித்ததுபோ லாகு மென இதர பாளையக்காரரும் பிணங்கினர். வனவீரனது செயல்கள் ஒவ்வொன்றும் அங்ஙனமே படுமோசமாயிருந்தன. அதனால் அனைவரும், "தலைக்குக் கொள்ளி விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டோமே? இனி என்ன செய்வது?" என்று ஏங்கி யிருந்தனர். அச்சமயத்தில் தான், உதயன் உயிருடனிருக் கும் செய்தி அனைவருக்கும் எட்டியது. அதனால் அனைவரும் மேலே சொல்லிய வண்ணம், உதயனை அடைந்து அவனை அரசனாகக் கொண்டனர். சிற்றரசர்களிலும் பாளையக்கா ரிலும் இருவரே உதயனை மதியாமல், வனவீரனது பக்கத்

தில் இருந்தோராவர். அவ்விருவரையுங்கூட வனவீரன் மனம் நோகப் பண்ணினன். அதனால் இருவரும் கோபங் காட்டிக் கொதித்தெழுந்தனர். உடனே வனவீரன் அவர்களில் ஒருவனை வாளுக்கிரையாக்கினன்; மற்றவனையோ அடிபணியச் செய்தான். அவ்விதம் பாளையக்காரர் அனைவரும் வனவீரனை விட்டகலவே, அவன் தனியே சித்தூரில் இருந்து வந்தனன்.

அங்ஙன மிருக்கையில், ஒருநாள் வனவீரன் தனது மகளின் மணத்துக்காக மிக்க ஏற்பாடு செய்தான். அதற்காக, 500 குதிரைகள்மீதும், 10 ஆயிரம் காளைகளின் மீதும் கச்சநாட்டிலிருந்து கலியாணச் சரக்குகள் வந்து கொண்டிருந்தன. அவைகளைப் பாளையக்காரர் வழிமறித்துப் பறித்துக் கொண்டனர். பின்னர் அப்பொருள்கள் உதயசிம்மனது விவாகத்துக்கு உதவின. அவ்விவாக சமயத்திலே, ராஜபுதன நாடுகளிலுள்ள எல்லா அரசரும் தலைவரும், உதயனையே அரசனென மதிப்பதுபோல், அவனுக்கு மணவரிசை பலவும் அனுப்பினர். இவ்வளவும் வனவீரனுக்குத் தெரியவந்தன. அப்பொழுதும் தனக்கு இனி அரசு நிலைக்காது என அவன் அறிந்துகொள்ளவில்லை; இன்னும் பார்க்கலாம் என்று மனப்பால் குடித்துக்கொண்டிருந்தான். சித்தூரிலே அவனுக்கு மெய் காவலாகச் சில வீரரே யிருந்தனர். ஆதலின் இன்னும் பல வீரரை வேலையில் அமர்த்தும் வண்ணம், அவன் தனது மந்திரிமாருக்குச் சொல்லினன். அமைச்சரும் அங்ஙனமே செய்வதாகச் சொல்லி, உதயனை ஆதரிக்கும் வீரரில் ஆயிரவரைக் காவலாக அமர்த்தினர். கோட்டையைக் காவல் புரிந்து நின்றோரும் உதயனைச் சார்ந்திருப்போ ராயினர். அவ்வாறெல்லாம் திட்டஞ் செய்த பின்பு, சிற்றரசரும் பாளையக்காரரும் ஒருதினம் திடீரென்று உதயனுடன் சித்தூரில் புகுந்து, அத்தாணி மண்

டபமடைந்து, அவ்வுதயனை அரியணையில் அமர்த்தி, அவனுக்கு முடிசூட்டினர். உடனே நகரமாந்தரும் ஆங்குவந்து சேர்ந்து, உதயனுக்கே காணிக்கை செலுத்தினர். அது கண்ட வனவீரன் ஒன்றுந் தோன்றாது தயங்கினன். கொலை பாதகனாயிருந்த போதிலும், அவனைக் கொல்ல ஒருவரும் ஒருப்படவில்லை. அது அவனுடைய நற்காலம் போலும்! மனைவி மக்களையும் சொத்தையுங் கொண்டு, ஊரைவிட்டு ஓடி, உயிருடன் எங்கேனுஞ் சென்று வாழும்படி அவனுக்கு அனுமதி கிடைத்தது. அவ்வாறே அவனும் நாகபுரி சென்று தன் காலத்தைக் கழித்தான்.

ராணு உதய சிம்மன் 1542 கி. பி.

ராணு உதய சிம்மன் 1542-ஷு சித்தூரிலே சிம்மாசனம் ஏறினன். அப்பொழுது அவனுக்கு வயது பதின்மூன்று. பாளையக்காரரின் பரம ராஜ விசுவாசமே அவனுக்கு அரசு கிடைக்கச் செய்தது. தவிர, பண்ணு என்ற தாதியின் பேரன்பினுலேயே அவனது உயிர் தப்பியதெனவும் முன்பே சொல்லியுள்ளோம். அத்தகைய பேராபத்திலிருந்து நீங்கி, அரியணையில் அமர்ந்ததுபற்றி, நடு நாட்டினர் அனைவரும் அகமிகக் களித்தனர்.

சங்கரசிம்மனது காலத்திலே சித்தூர் உச்சஸ்தானம் அடைந்ததென மேலே சொன்னேம். அச் சங்கரன் இறந்த பின், சித்தூரின் சீரும் சிறப்பும் கீழ் நோக்கலாயின; அவனுக்குப் பின் பட்டமேறிய ரத்தின சிம்மன் கட்டுக் கடங்காத காளையாயிருந்து, ஐந்து வருஷத்திற்குள் ஆவி துறந்தான். அவன்பின் வந்த விக்கிரமனே விபரீத வழியிலிறங்கி, அனைவருக்கும் வெறுப்பை யுண்டுபண்ணி, ராஜ வாழ்வை யிழக்கலானுன். வனவீரனே கொலைபாதகனுக மூடிந்து போனுன். அவனுக்குப் பிறகு வந்த உதயனும் அந்தோ! கோழையாயினன்.

உதயனிடம் அரசுக்குரிய குணமும் இல்லை; நலமுமில்லை; குலத்துக்குரிய வீரமுமில்லை; ஆடவருக்குரிய ஆண்மையுமில்லை. அவன் ஒன்றுக்கும் உதவாத உலுத்தனேயானுன். மேலும், அவன் காம வலையில் சிக்கி அல்லும் பகலும் அதிலேயே ஆழ்ந்து கிடந்தான். பெயருக்கு மட்டும் அவன் அரசனுயிருக்க, அவனது காமக் கிழத்தியான தேவி என்பாளே அரசை நடத்துபவளானுள்.

அச்சமயம் டில்லிமாநகரிலே அரசாக 'விளங்கியவன் அக்பர் எனப்படுவான். அந்த அக்பரோ வீரத்திலும், புத்தியிலும் எவ்விதத்திலும் உதயனுக்கு மேற்பட்டவன்;

நாட்டின் பரப்பைப் பெருக்குவதிலேயே நாட்டங் கொண்டவன்; சாம, தான, பேத, தண்டம் என்னும் ராஜ தருமம் நான்கிலும் தேர்ந்தவன்; எத்தகைய பகையையும் பக்குவமாகப் புறங்கண்டு, வாகைசூடும் ஆற்றலுடையவன். நம் இந்தியாவிலே மொகலாய அரசை உற்பத்தி செய்தவன் பேபரே. ஆனால் அவனது பேரனான அக்பர்தான் அவ்வரசை உண்மையில் நிலை நாட்டியவன். தனது இளமையிலேயே அவன் ராஜ புத்திரரின் வீரதீரத்தை நன்கறிந்தவன். ஆதலின், அவர்களை வசப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென அவனுக்குப் பேராவல் பிறந்தது. அதுபற்றி, ராஜ தந்திரங்கள் நான்கையும் அவன் மேற்கொண்டு, ராஜபுத்திரரை வசப்படுத்த முயன்று, சாமோபாயத்தினால் சிலரை நேசப்படுத்தினான்; தானோபாயத்தினால் சிலரை உட்படுத்தினான்; பேதோபாயத்தினாலும் சிலரை வசமாக்கிக் கொண்டான்; ஆயினும் மத்தியபதிக்கோ நாலாவது உபாயத்தையே கையாள லாயினன். அதற்கு அனுகூலமாக, அம்மத்தியபதி அக்பரது பகைவனொருவனுக்கு உதவி புரியலாயிற்று. அக்பர்மீது பகைமை கொண்டு அப்பதி அங்ஙனம் உதவி புரியவில்லை; அடைக்கலமாக வந்தடைந்த ஒருவனைக் காக்க வேண்டுமென்று கருதியே, மத்தியபதி உபகாரஞ் செய்தது. அச்செயலை அக்பர் ஒரு சாக்காகக்கொண்டு மத்தியபதியின் மீது வர்மங் கொண்டனன். ஆயினும் அவன் உடனே பெரும்படை கொண்டு அந்நாட்டைத் தாக்க வரவில்லை. அவன் முதலில் அதன் பலத்தைப் பரிசோதிக்கக் கருதி, மேரதம் என்னும் ஒரு சிறு கோட்டையைத் தாக்கும் வண்ணம் தன் படையை அனுப்பினன். அக்கோட்டை மத்தியபதியின் சிற்றரசொருவனது சொந்த உறைவிடம். பகைவனது சேனை வந்ததைக் கண்டு, இரண்டு பாளையக்காரர் அக்கோட்டையைக் காத்து நின்றனர். 1561-ம் வருஷம்

முழுவதும் அக்கோட்டையைப் பிடிக்க மொகலாயச் சேனை சண்டை செய்தது. அந்த ஒரு வருஷகாலம் அவ்விரு பாளையக்காரரும் தீரமுடன் அதனைக் காத்து, எதிரியைத் தடுத்துநின்றனர். ஆயினும், கடைசியிலே உணவுப்பொருள் தட்டிவிட்டது. கோட்டைக் குள்ளிருந்த வீரர் ஆகார மின்றி மிகவும் வருந்தினர். அவ்விஷயம் மொகலாய தள கர்த்தனுக்குத் தெரியவந்தது. உடனே அவன், "நீங்கள் பணிவதானால், முற்றுகையை நிறுத்தி விடுவேன்" என்று அவ்விருவருக்கும் தூதனுப்பினன். போரில் பணிவதென் பதை உண்மை ராஜபுத்திரர் அறிவரோ? வாகைசூட முடியு மானால், வாகை சூடுவர்; இன்றேல் குடும்பத்தை மாய்த்துப் போரிலே மடிவர். அங்ஙனமே அவ்விரு பாளையக்காரரும் பணியாமல், தம் குலத்துடன் மடிந்து போயினர். அப்பால் 1566-ம் வருஷம் சித்தூர் படையெடுப்புக்கு அக்பர் ஆயத் தமானான். சித்தூரின்மீது படையெடுப்பென்றால், ராஜ புதனம் முழுவதுமே திரண்டு வருமென்பது அவனுக்குத் தெரியும். தவிர, ராஜபுத்திரத் தலைவர் பலரும் மத்திய பதி மன்னவனையே குலத்தலைவனெனக் கருதி வருவதையும் அவன் அறிவான். ஆதலின், சாமம், தானம் ஆகிய இரண்டு உபாயங்களையும் அக்பர் மேற்கொண்டனன். அதனால், ஜெய புரி போன்ற சில நாடுகள் அவனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்து நட்பைத் தேடிக்கொண்டன; ஹிந்து சமூகத்திற்கு நன்மை புரிவதுபோல் அவன் சிலகாரியங்களைச் செய்யவே, ஹிந்துக் களிற் சிலர் அவனிடம் அன்பு காட்டலாயினர். ஆனதுபற்றி, மத்தியபதியின் பக்க பலமாக நிற்கக்கூடிய பல அரசுகளும் ராஜபுத்திரக் குலங்களும் அப்பதியைக் கைவிட்டன.

உதய சிம்மனோ, நாம் மேலே சொல்லிய வண்ணம், காமக்கடலில் ஆழ்ந்திருந்தான். அவனது காமக்கிழத்தி யான தேவி இட்டதே சட்டமாக இருந்துவந்தது. "பெண்

ணேவல் செய்தொழுகும் பேடியொருவன் அரசாயிருக்கின்றனனே! அவனது உணர்வு இங்ஙனமா மாறுபட்டுக் கிடக்கும்? நாட்டின் சிறப்பும் செல்வமும் நீங்கித் தீமையன்றோ தலையெடுக்கும்!'' என்று பாளையக்காரர் வருந்தி நின்றனர். சித்தூர் வாசிகளோ அவ்வேசியை ஏசி நின்றனர். அவ் விஷயம் அவளது காதிலும் எட்டியது. அதனால் அப்பெண், மிக்க நாணங்கொண்டு நாட்டின் நலத்தில் நாட்டங் கொள்ளலானாள். இதற்குள் அக்பரது சேனை வந்துவிட்டது. சித்தூர் சீரழியின், அப் பழிச்சொல் தன்னைபே சாருமென அவ் வேசை மனம் பதைத்துப் போர்க்கோலங் கொண்டனள்; 'ரணகளத்திற்கு ராணா வாராமற் போயின், அவன் பொருட்டு யான் வருகின்றேன்' என்று வீரம் பேசினள். உடனே சித்தூர் சேனை யுத்த சன்னத்தமாயிற்று. பாளையக் காரரும் வீராவேசத்துடன் கிளம்பினர். அவர்களது துணையைக் கொண்டு அவள் ஆண் சிங்கத்தைப்போல அமர் செய்தாள். ராஜபுத்திர வீரரின் போர்த்திறமை இவ்வளவென்று அச் சண்டையில்தான் அக்பர் கண்டுகொண்டான். மிக மூர்க்கமாக அக்பரது சேனை சண்டைபோட்டும், ராஜபுத்திரரின் முன்னே நிற்க முடியவில்லை. அஞ்சா நெஞ்சு படைத்த அப் பெண்ணும் தன் வாளுக்குப் பல முகம்மதிய தளகர்த்தரை இரையாக்கினள். அதனால் மொகலாய அணிவரிசைகள் பொறி கலங்கி முறிபட்டன. அச்சேனையெங்கும் குழப்பமே நிரம்பிவிட்டது. அச்சமயம், அவள் சில வெற்றி வீரருடன் சென்று, அக்பரின் பாசறையையும் தாக்கினள். முடிவில் மொகலாயச் சேனை முதுகு காட்டியோடிற்று. அதுகண்டு சித்தூர் மக்கள் சித்தங் களித்தனர்.

இராஜ புத்திர விஜயம், முதற்பாகம் முற்றிற்று.

The Kesari Printing Works, Madras.

77472

நம்து இதர புத்தகங்கள்

துரைத்தனத்தார் அங்கீகரித்தவை

கவி மணி மாலை (முதற்பாகம்)	...	0	7	0
௸ (இரண்டாம் பாகம்)	...	0	7	0
செந்தமிழ் மஞ்சரி (மலர் 4)	...	0	12	0
அரிச்சந்திரன் சரிதை	...	0	14	0
பாண்டவ தூதன்	...	0	6	0
பரிணய பஞ்சகம்	...	0	6	0
பால பாரதம்	...	0	8	0
பால ஸ்காந்தம்	...	0	8	0
பால பாகவதம்	...	0	5	0
பால இராமாயணம்	....	0	5	0
பால வாமனன்	...	0	4	0

ஜயம் கம்பனியார்

புத்தக வியாபாரிகள்

35, ஹை ரோட், :: எழும்பூர், சென்னை.

Kesari Printing Works, Madras.